

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Евстафий

‘Ο νεαρός ‘Ατυχιδής είναι χρόνια αρραβωνιασμένος με μία πολύ νόστιμη κοπέλλα που δυστυχώς δεν διαθέτει προίκα. Ή μνηστή εργάζεται, αλλά και πάλι δυστυχώς είναι δημόσιος υπάλληλος.

Εται ο ‘Ατυχιδής αναβάλλει διαρκώς το γάμο.

—Μά ως ποτέ πια, χρυσό μου; του λέει εκείνη στενοχωρημένη.

— Ώποιν να φτιάξουν τὰ πράγματα, αγάπη μου, τίς απαντήσει εκείνος από εδώ και... δέκα χρόνια.

Τελευταία όμως ο ‘Ατυχιδής λέει σαφηνικά στη μνηστή του:

— Εμasha, αγάπη μου, ότι οι δημόσιοι υπάλληλοι πήρανε αύξηση εκατό δραχμές το μήνα. Είναι αλήθεια;

—Είναι αλήθεια, χρυσό μου, του απαντά εκείνη. Μόνο πρὸν δὲν ήθελα νὰ τὸ μάθης...

—Και γιατί νὰ μὴν τὸ μάω; ἀπορρὶ οὐ αἰώνιος μνηστήρας.

—Γιατί φοβόμουν μήπως ἀποφασίσης τώρα νὰ με παντρευτῆς ἀποσυμφέρον; τὸν κεραυνοβολεῖ ἄγριεμένη ἡ μνηστή του

Ο ΨΑΚΟΣ

των χριστιανών, των ρακτιέρων και αισθήματά κι επιβάλλει συμ-
βίδωσους και ψέμματα και λερώνει κάθε
τι όμορφο κι άγνό. Ό έρωτάς της την έ-
κανε να φαντάζεται τον Παύλο πολύ άνώ-
τερο από τους άλλους ανθρώπους, ικανό ν'
άντιστέκεται σ' αυτή τη δύναμι. Κι ήτανε
μιά όδυνήρη έκπληξη γι' αυτήν, όταν τον
είδε σκλάβο της...

Αλλά δεν ήθελα να στιγματίσω και να καταστρέψω για πάντα μια νέα...

-Σας είμαι ευγνώμων για όσα κάνατε

-Σας είμαι ευγνώμων για όσα κάνατε για μένα... είπε η Καίτη στον Κουρτόν.

του Κοσμίδη να την πάρη. Ίδιαίτερη. 'Ο τό-
νος, προ πάντων, της κουβέντας, της φωνής
του, το ύφος της οικειότητας και της στο-
ργής, και η ενθουσιαστική του σ' όλα τα δικά
της, δεν άφηναν αμφιβολία για τη συμπά-
θειά του. Για πρώτη φορά της φανέρωνε
ότι την παρακολουθούσε, ότι ήξερε τόσες
λεπτομέρειες του σπιτιού της και της ζωής
της... Κι' έπειτα όλα, όσα της είπε, για
τη θέση της ιδιαίτερης, που της πρόσφερε,
μοιάζανε περίεργα με πρόταση... «φίλιας»
ή γάμου. Και οι όροι, στην οικονομική απο-
ψη τους, ήταν τόσο έλκυστικοί. 'Αλλά και
με χρυσάφι καθαρό να την κουκούλωνε, από
το κεφάλι ως τα πόδια, που λέει ο λόγος,
δεν θα δεχότανε, σ' οποιαδήποτε περίπτωση,
πρό πάντων όμως τώρα, που έχασκε μέσα
της η μεγάλη, ματωμένη πληγή...

Στο σπίτι την περίμενε φοβερός καυγάς.
'Ο Ντίνορ και η μητέρα της, καλά καθη-
μένη από το γιο της, την καρτερούσαν πα-
νοπλοι να της επιτεθούν... 'Ο Ντίνορ, μόλις
κάθισε, της έδωσε τη βέρα.

— Πάρ' τηνε — της είπε κοφτά — και
πρέπει να μάθης ότι τέτοιες αποφάσεις δεν
μπορείς να τις παίρνεις, χωρίς να έχεις και
τη γνώμη της μητέρας και τη δική μου...
Είμαστε, νομίζω, οικογένεια. 'Εκτός αν πι-
στείς πως είσαι ανεξάρτητη.

Η Καίτη δεν άπλωνε το χέρι της να την
πάρη.

— Σου είπα να πής από μέρος μου, ότι
όλα τελειώσαν μεταξύ μας' και να μην προ-
σπαύσης καθόλου να με ξαναϊδής...

— Δεν είχα καμιά όρεξη — έκαμε αν-
στηρά ο Ντίνορ — να συνεργήσω σε τέ-
τοια παιδιαστικά καμώματα... 'Επ'ήγα να
μάθω τι έγινε, αφού εσύ δεν ήθελες να μι-
λήσης...

— Και λοιπόν... Παιδιαστικά καμώματα
ανομάζεις εσύ μια έλεεινή προδοσία; — ξέ-
σπασε η Καίτη.

— Ένωσες την κυρία Βέρτη;

— Αυτή!...

— Η ζήλεια σου σε τυφλώνει... Βλέπεις
άλλα άντ' άλλων!... Μου διηγήθηκε την ύ-
πόθεσή αυτή...

— Σου είπα ψέμματα, όπως και σεμένα.

— 'Ε, τότε... μιλά εσύ, παιδάκι μου...
οφτίσε με...

— Της είπα η μητέρα της —
πες μου τι ξέρεις... πές μας τα όλα!...
Που έσ' να ξέρουμε...

— Με δυο λόγια: Μούκρυψε ότι αυτή του
ανάφερε να χτίσει την πολυκατοικία... ότι
αυτή θέλει να τον λανσάρη... Μούκρυψε ότι
βλέπονται... ότι πηγαίνει στο γραφείο του...
και κάθονται ώρες και... ποιος ξέρει τι άλ-

λο!... Και τη δουλειά επίτηδες του την ά-
νάθεσε... για ναχουν ένα πρόσχημα να βλέ-
πωνται...

— Γελείσαι! — της φώναξε ο Ντίνορ.
'Αν ήθελε ναχή αυτά που φαντάζεσαι μαζί
του, δεν θα σ'άς πρότεινε να σ'ας στεφανώ-
ση... Θα κύτταζε να τον πάρη από κοντά
σου!...

— Θέλει να γίνει κουμπάρα για να μπαί-
νογαίνει στο σπίτι μας, όπως μπαίνογαί-
νει στο γραφείο του!...

— Πλάσματα της φαντασίας σου!...

— Καθόλου. Θέλει να θλώση τα νερά...

Είναι μία... σουπιά αυτή... Ρώτησα, σήμε-
ρα το πρωί, μόλις πήγα στο γραφείο, τη
Γιολάντα, που είναι από την τάξη της...

την ξέρεi... Βίος και πολιτεία!... Είναι νό-
στιμη, χαριτωμένη, πλούσια... κάνει ό,τι θέ-
λει τον άντρα της... Είχε και έχει περιπέ-
τειες...

— Πολύ καλά δλ' αυτά, παιδάκι μου —
μπήκε στη μέση η μητέρα της — μπορεί
να είναι όπως τη λές... 'Εχεις εσύ καμιά
απόδειξη ότι ο Παύλος;

— Απόδειξη!... Απόδειξη!... Δεν έχω
καμιά απόδειξη... 'Επρεπε όμως να ήσα-
στε χτές, στη Βαρυμύχη, να βλέπατε με
τί αέρα του μιλούσε... σαν να γνωρίζονταν
χρόνια!...

— Η μητέρα έχει δίκιο... 'Εχεις καμιά
απόδειξη; 'Εχεις παρατηρήσει καμιά άλ-
λαχτή στο φέρσιμό του Παύλου;

— Σ' αυτό πρέπει να είμαι ειλικρινής...
Καμιά!... Είναι όπως πρώτα... όπως πάν-
τα... Μούκρυψε όμως ένα σωρό πράγματα,
που τα φανέρωσε αυτή... Και δεν το είχε
κάμει άλλοτε ποτέ...

— Και είναι αυτός λόγος να διαλύσης
τον άρραβώνα... να καταστρέψεις το μέλλον
σου... και το μέλλον αυτού του ανθρώπου;

— Για το μέλλον μου μη σε νοιάζει... ως
είναι καλά τα χεράκια μου... και τα ματά-
κια μου που τα βγάζω όλη την ημέρα στους
λογαριασμούς... 'Όσο για το δικό του, άλ-
λοίμονα αν άρχισα να το στηρίζω σε τέ-
τοια πράγματα!...

— Μα δεν τον αγαπάς, λοιπόν, καθόλου
παιδάκι μου; — ρώτησε η μητέρα της, κα-
τάπληκτη. — 'Εσύ χάλασες τον κόσμο γι
αυτόν...

— Η αγάπη, μάνα — της αποκρίθηκε σε
τόνο επίσημο — είναι γιορτινό τραπέζι...
που θέλει πεντακάθαρο τραπέζιμανηλο...
Δε μπορούμε ν' αγαπάμε έναν άνθρωπο, που
μάς λέει ψέμματα!...

— 'Ας παραδεχτούμε — της φώναξε ο
Ντίνορ — ότι την έχει αφήσει να τον φλε-

τάρη... ως το παραδεχτούμε για μια στι-
γμή... ως το υποθέσουμε, λέω, γιατί εγώ
δεν το πιστεύω... Είναι τόσο μεγάλο το
έγκλημά του... όταν απ' αυτή τη γυναίκα
εξαρτάται η σταδιοδρομία του... Που το
βρίσκεις το κακό, σε αυτό, πές μου, όταν
σ' αυτή τη γυναίκα δε δίνω τίποτα, απ'
ό,τι άνηκε σε σένα; Γιατί να υποφέρεις α-
πό ένα τόσο μικρό πράγμα;... Γιατί, το ξε-
ρω, υποφέρεις, τον αγαπάς τρελλά και γι
αυτό είσαι τόσο απόλυτη... 'Επρεπε να το
πάρης αλλιώς... να τον βοηθήσεις, μάλιστα,
σ' αυτό το άθωο, παθητικό παιγνίδι του,
για να έπωφεληθής... Μία φορά, στη ζωή
του ανθρώπου παρουσιάζονται τέτοιες ευ-
καιρίες!... Να γίνης φίλη της, κουμπάρα της,
ό,τι θέλεις... Να πας στην τράτασα του σπι-
τιού της, που σ'ας έχει καλέσει, χαρούμενη,
κεφαλή... να πής μαζί της σαμπάνια...
και να γλεντάς με τα καμώματά της, σαν
έξυπνη γυναίκα, βέβαιη ότι ο Παύλος δεν
πρόκειται να σ' απάτηση ποτέ... Γιατί κι
αυτός σ' αγαπάει... κι' αν αφήνη να τον
φλερτάρη αυτή η πλούσια κυρία... αν υπο-
θέσουμε, λέω, ότι την αφήνη... για σένα
το κάνει... για να πετύχης στην καριέρα του,
να σε πάρη από την εργασία και να σε βάλ-
η στο θρόνο της νοικοκυράς...

— Πάψε, γι'ά τ' όνομα του Θεού!... Έμ-
πηξε μια παράξενη κραυγή η Καίτη — άνα-
τριχιάω!... Κύττα το μπράτσό μου...

— Και γιατί ανατριχιάζεις, κυρά μου;...

— Από άδεια και φρίκη... Γιατί βλέπω
τόσα σ'ας έχει επηρεάσει κι' εσάς το χρέμα
της γυναίκας αυτής... ή ιδέα, ότι με τη
βοήθειά της θ' άνεβη και θα κερδίση ο Παύ-
λος... Σ'ας βλέπω εσάς, που είστε έξω τόσο
άγνοους και τίμους, ναγέτε λυγίσει σαν κι
εκείνον μπροστά στα λεπτά... Και να με
συμβουλευέτε να τον συχωρέσω...

— Ναί... να τον συχωρέσεις! — της φώ-
ναξε η γρησ. Δεν υπάρχει πιο γλυκό πρά-
γμα στην αγάπη από το να συχωρές... 'Εγώ
έχω τόσα συχωρέσει στο μακαρίτη τον πα-
τέρα σου...

— Καί σύ, μητέρα; — έκαμε η Καίτη
κατάπληκτη. Και δε μου λέτε μονάχα να
τον συχωρέσω, παρά σε συμπαίγνια μαζί
του, να τον βοηθήσω να εκμεταλλευτή την
κυρία!... Και δεν ντρέποσαστε και να τα
διανοήστε τέτοια πράγματα!... Και τολ-
μάτε και να μου τα λέτε!... 'Αλλά τότε θα
με συμβουλευέτε σίγουρα να δεχτώ και την
πρότασή που μούκανε, σήμερα και το πρωί
ο διευθυντής μας...

— Ποια πρόταση;

— Τα ιστόρησε όλα, την αύξησή του μισθού
της και τη θέση της ιδιαίτερης.

— Δέχτηκες την αύξησή... Και του είπα
όχι, γι'ά το δεύτερο...

— Γιατί; ρώτησαν κι' οι δυο, μάνα κι'
άδερφός.

— Γιατί ξέρετε τί θα πη, τις περισσό-
τερες φορές, «ιδιαιτέρα του διευθυντού»!...
'Ο Κοσμίδης, βέβαια, δεν είναι σαν όλους.
Μ' όλο, που είναι του καλού κόσμου, και
μουντάρης στα νεϊάτα του και ως τα τό-
ρα, δεν έχει τέτοιο σκοπό... Φαίνεται να
μούχη συμπάθεια και στοργή αληθινή, που
δε μ' άφησε να την υποπτευθώ ποτέ!... Σαν
μπόμπα έσκασε αυτό σήμερα... Μου φανέ-
ρωσε πως τα ξέρει όλα για το ατίτι μας,
τί κάνουμε, πως ζούμε, τον άρραβώνα μου.
Και μούριξε κάτι πόντους, που μ' άφη-
σαν να καταλάβω πως θα μπορούσε να φτά-
ση για μένα και μέχρι γάμου!... Και ο μι-
σθός μου, σαν ιδιαίτερης θα ήτανε κάπου
δυο χιλιάδες παραπάνω από το σημερινό...

Τί έπρεπε, λοιπόν, να κάμω, κατά τη γνώ-
μη σας; 'Όπως με συμβουλευέτε για το
ζήτημα της κυρίας Βέρτη, θαπρεπε να δε-
χτώ, να κοροϊδεύω αυτό τον άνθρωπο, να
τον άφησω να έλπιζή, ν' άκούω τα κομπλι-
μέντα του και τα γλυκόλογά του, να τα παί-
ζω ακίνδυνα μαζί του, για να τσεπώνω
το χρήμα!... 'Οραία, μά την αλήθεια!...
Και η τιμή μου;... Η αξιοπρέπεια μου;...
Τό φιλότιμό μου;... Η ανθρωπιά μου;...

— Και του είπες «όχι»... — έκαμε ο Ντί-
νορ, σαν να μην ήτανε απόλυτα συμφωνός.

— Ναί, του είπα «όχι» — φώναξε η Καί-
τη μ' όλη τη δύναμη της φωνής της — όπως
«όχι» θα του πώ και αύριο, γιατί μ' άφησε
να το σκεφτώ καλλίτερα, λέει, πριν δώσω
μιά όριστική απάντησή... 'Όπως «όχι» θα
ταύλεγα κι' αν έρχότανε τώρα να μου πη
πως μου δίνει τ' όνομά του, πως με παί-
νει τούτη τη στιγμή γυναίκα του!... Την

ώρα που ο Παύλος προδίνει την αγάπη
μας, για λεπτά, εγώ κλωτσάω μια τύχη που
όλες θα την ζήλευαν... Δε βγάζω την καρ-
διά μου στη δημοπρασία! Αυτά να πας να
του πής, Ντίνο!... Και όχι να με συμβου-
λεύετε να τον βοηθήσω στο ανήθικο παιγνί-
δι του!... Καταραμένα να είναι τα λεπτά!
'Ολα τάρχουνε θλώσει... 'Ολα τάρχουνε
βρωμίες!... Και την αγάπη... και τη
στοργή... και τη συγγένεια... και τη φι-
λία... όλα!... όλα!... Και κάνουνε τον
άνθρωπό σου να μην τον αναγνωρίζης
πιά!...

Και με τα τελευταία τούτα λόγια ξέσπα-
σε σε κλάματα, με το πρόσωπο μέσα στα
χέρια. Η μητέρα της ζύγωσε, της χείδεψε
τα μαλλιά, της είπε τρυφερά:

— Μα γι' αυτό σου λέμε, παιδάκι μου,
να μη χαλάσης τον άρραβώνα!... Να παν-
τρευθής... να φύγης από τα ξένα χέρια...
να μην είσαι αναγκασμένη ν' άκούς το ένα
και τ' άλλο...

Σάπασε. 'Ο Ντίνορ, από το άλλο μέ-
ρος, άπόημε, αντίκρι της, με τα χέρια
σταυρωμένα, σκουνοφύλος, συλλογισμένος.
Και, μέσα στη σιωπή, άκούγονταν τ' ά-
ναφυλλιά της Καίτης. 'Ενωϊωθε, όλομο-
ναχη, μέσα σ' έναν κόσμο, που δεν την κα-
ταλάβαινε. Τότε γίνηκε κάτι, που ήτανε
σχεδιασμένο από πριν, από τον Παύλο κι'
από το Ντίνο: Η πόρτα άνοιξε ξαφνικά
και ώρμησε ο Παύλος μέσα, τη σήκωσε,
την άγκάλιασε θερμά, τη φίλησε:

— Παιδί μου... αγάπη μου... λατρεία
μου — της έλεγε με βαθεία κι' αληθινή
συγκίνηση — συχωρέσε με... κι' αν σου
φταίξα σε κάτι χωρίς να θέλω...

Τα είχε άκούσει όλα από τη διπλανή
κάμαρα, που τον είχανε κρύψει και είχε
συγκλονιστή.

— Ό,τι θέλεις εσύ άπό γίνη — συνέχιζε
με λαχτάρα — δεν έχω δική μου σκέψη και
δική μου θέληση... 'Ό,τι πής εσύ, αυτό θα
κάμω... φτάνει να σε ξαναϊδω χαρούμενη...
κι' εύτυχισμένη... 'Ημουν εκεί... τ' άκουσα
όλα!... τα ξέρω όλα!... Η ζωή μου εί-
ναι δική σου... πρόσταξέ!...

Η μορφή της Καίτης έαστέρωσε. Η έ-
παφής της με το ποδητο πρόσωπο του αγα-
πημένου έκαμε να φουντώξη ξαφνικά μέσα
της ένα κύμα τρυφερότητας. Τον περιέβαλε
κι' αυτή με τα χέρια της, τον έσφιξε δυ-
νατά επάνω της, τον κύτταξε γλυκά στα
μάτια της:

— Μου λές αλήθεια; ρώτησε με σθυσμέ-
νη φωνή — δε θα χτίσις αυτή την πολυ-
κατοικία;...

— Όχι, αγάπη μου, δε θα τη χτίσω, ά-
φού δεν το θέλεις.

— Όύτε θα μάς στεφανώση αυτή η γυ-
ναίκα.

— Όχι, χρυσό μου κορίτσι, άφού δε σ'
άρεσει.

— Όύτε θα την ξαναϊδής πιά...

— Όχι, γλυκό μου παιδί, άφού το προ-
στάξεις...

— Όρκίσου!...

— Στη ζωή μου! Στην άντρίκία τιμή
μου!...

Η μορφή της έλαμψε. Τρύδωσε το πιο
θερμό της φιλή, πήρε γοργά τη βέρα από
το τραπέζι, την ξανατέρωσε στο δάχτυλό
της τελετουργικά:

— Είμαι και πάλι δική σου... 'Αλλά
πρόσταξε...

Και κούνησε το δάχτυλό της, απειλητι-
κά, μπροστά στα μάτια του:

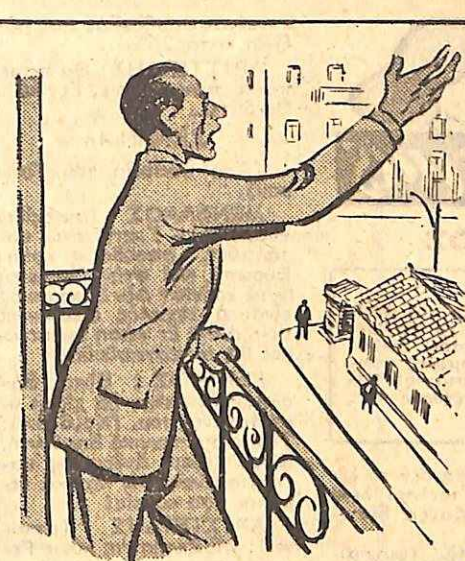
— Αν πατήσης τον όρκο σου, δεν πρέ-
πει να έλπιζης συχωρέσει... Είναι η πρώτη
και η τελευταία!...

Ο Παύλος έσκυψε, φίλησε τη βέρα και
της είπε:

— Θα ιδής...

Μετά το δειπνο βγήκαν έξω άλαφροί,
ξένοιαστοι, εύτυχισμένοι, σαν να μην είχαν
γίνει ποτέ αυτές οι σκηές που προηγήθη-
καν. 'Ηταν διειρεμένη η καλοκαιρινή ά-
καν. 'Αστρα σαν νάχανε μπλε-
στοφεγγιά. Τ' άστρα σαν νάχανε μπλε-
χίτη στα κλαριά των δέντρων, να τα στο-
χίσουν για κάποια μεγάλη γιορτή. Περπα-
τούσαν μεθυσμένοι, από νειάτα, έρωτα και
χαρά, όπως την πρώτη βραδιά, που είχαν
ταρά, όπως την πρώτη βραδιά, που είχαν
βγή μαζί. Δε μιλούσαν. Δεν ήθελαν να ξα-
γαυρισούν σ' όσα είχανε πη. Η ψυχή τους
ήτανε πλημμυρισμένη από φάς, όρρασία,
όμορφιά και γλυκά, όπως τη θύελλα.
Λάσιες ημέρες, μετά, τη θύελλα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια...

—Λαε των 'Αθηνών! Λαε της 'Ελλάδος!

Αθηναϊκές μεθυσμένες ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ούισκυ και πολιτική

Σας εύχομαι έκ βάθος ψυχής να μη σ'ας
αζιώση ο Θεός να φιλοξενηθήτε στο σπίτι
της Σοφίας Βέμπο. Και σ'ας συνιστώ θερ-
μώς, αν σμυθε ποτέ να σ'ας καλέση, να
ευχαριστήσετε με ευγένειά, αλλά ν' άρνη-
θήτε ευγενέστερον!

Γιατί, αν δεχθήτε την πρόσκληση, κιν-
δυνεύετε να πάθετε δύο τινά: ή να... διαο-
ραγήτε από την πολυφαγία, ή να έκρανή-
τε από την πολυποσία!

Ο Ξένιος Ζεύς γεννήθηκε, βέβαια, στην
'Ελλάδα. Φαίνεται, όμως ότι τα τελευταία
χρόνια ένα από τα προσφιλέστερα ένδια-
τημάτα του είναι το καλοβαλμένο διαμέρι-
σμα της Βέμπο, που πολύ σωστά ή άδελ-
φή της ή Άλίκη το έχει άποκαλέσει...

«Κέντρον διερχομένων».

Συγγενείς, φίλοι, συνάδελφοι, συνεργά-
τες, «διερχονταί» κάθε μέρα από το φιλό-
ξενο σπίτι της Κι' η Βέμπο κυριολεκτικά
σκοτώνεται να περιποιηθή τους καλεσμέ-
νους της. Σερβίρει αυτοπροσώπως τα εκλε-
κτά φαγητά που συνήθως μαγειρεύει ή ή-
δια. Κι' όποιος... τολμάει άς θέση αντίρ-
ρηση!

— Φας ακόμα λίγο παστίσιο, είπα!

— Έλα να σου βάλω λίγη μελιτζανο-
σαλάτα!

— Ησυχία! θα μείνεις εσύ; Πάρε κι'
αυτό το κομμάτι το κρέας!

Κι' άφού αυτά συμβαίνουν στις κανονι-
κές και... μη εξαιρετικές ημέρες, φανταστή-
τε τί γίνεται κατά τας Κυριακάς και με-
γάλας εορτές! Και προ πάντως στην ό-
νομαστική γιορτή της!

'Επειδή, όμως, πολύ συχνά ή φαντασία
άποδεικνύεται πολύ κατωτέρα της πραγ-
ματικότητας, επιτρέψτε μου να σας άδηγη-
θώ τι συνέβη πρότερον της Αγίας Σο-
φίας.

«Έμενε τότε σ' ένα κομψό και άνετο δια-
μέρισμα του 5ου όρόφου της μεγάλης πολ-
υκατοικίας, που ορθώνει τον άγκυ της στη
γωνία Πατησίων — Στουρνάρα. Μετά την
παράστασι του θεάτρου της, μαζευτήκανε
όλίγοι εκλεκτοί — συγγενείς και φίλοι — και
έξοικειωμένοι πιά με την Βεμπική φιλο-
ξενία, υπέστημεν τις εξοντωτικές προποι-
ήσεις της εορταζούσας!

Μίσερος και λιγώτατος όπως είμαι, βοή-
κα διέεδο το ποτό, για ν' άποφύγω τις
δριμυτάτες παρατηρήσεις της Σοφίας.

— Δεν τούς του λόγου σου;

— Έφαγα, Σοφία μου!

— Πες, τουλάχιστον!

— Πίνω, Σοφία μου!

Και δεν έλεγα ψέμματα. 'Επινα. Και
μόλις... πολυτελώς! Κοπάνανα δηλαδή

κάτι ξεγυρισμένα ούισκυ, που άλλο να σ'ας
τά λέω και άλλο να τα... πληρώνετε!

'Αλλά κι' άλλοι καλεσμένοι δεν καθόν-
τουσαν με σταυρωμένα χέρια. Μερικοί τού-
γανε, μερικοί πίνανε κι' οι υπόλοιποι και
τρώγανε και πίνανε! Κι' η Βέμπο πανευ-
τυχής πηγαίνερχότανε κουβαλώντας γεμά-
τες πιατέλλες και γεμάτες υποτίλλειες.

Κι' όλα πηγαιναν καλά μέχρι τις τρεις.
Γιατί εκείνη την ώρα — πέντε λεπτά νο-
ρίτερα, πέντε λεπτά αργότερα δεν παί-
ζουν κανένα ρόλο — έβγαλα το συμπέ-
ρσμμα ότι ή 'Ελλάς δεν στέκεται καλά πο-
λιτικάς! Και για να σώσω την πολυβο-
σανισμένη πατρίδα μας, άπεφάσισα να
πολιτευθώ!

Χωρίς να χάσω καιρό. Βγήκα σ' ένα
μπαλκόνι, προς την πλευρά της όδου Πα-
τησίων κι' άρχισα να έκφωνώ με στεντο-
νεία φωνή τον παρθενικό λόγο της πολι-
τικής σταδιοδρομίας μου:

— Λαε των 'Αθηνών! Λαε της 'Ελλά-
δος! Μαρτυρικά και άξιε καλύτερας τύχης
Λαε!

Τρεις — τέσσερες άργαπορημένοι δια-
βάτες στάθηκαν ξαφνιασμένοι, σήκωσαν
τα κεφάλια τους και στήλωσαν τα μάτια
τους άπάνω μου. Αυτή ή «κατανόηση του
Λαού» μ' ένθουσιασε και συνέχισα με πε-
ρισσότερη δύναμη και μεγαλύτερη μαχητι-
κότητα:

— Ουδέποτε κατά την μακράίωνα και
πλήρη δόξης και θυσιών ιστορίαν μας, ου-
δέποτε, λέγω, εύρέθημεν πρό τριούτου οί-
κονομικού βαράθρου, προ τοιαύτης άδύσ-
σου.

— Ζήτωωωωω!, άκούστηκαν από το
δρόμο διάφορες κραυγές, που τις συνώ-
δευσαν παταγώδη χειροκροτήματα.

Τί είχε συμβή; 'Απλούστατα, ή Άδφνη
ή Σκούρα, ο Τραϊφόρος ο 'Ανδρέας ο Βέμ-
πος και μερικοί άλλοι, λιγώτερο ίσως με-
θυσμένοι, αλλά όπωσδήποτε περισσότερο
τρελλοί από μένα, μπήκαν στο άσανσέρ,
βγήκαν στην όδο Πατησίων και στάθηκαν
στο άπέναντι πεζοδρόμιο για ν' άπολαύ-
σουν την...παράστασι.

— 'Ελληνική Λαε! — έξακολουθούσα. 'Η
σημερινή άθλια οικονομική κατάσταση της
χώρας όμοιάζει με γάγγραιναν. Και δια
την γάγγραιναν μία και μόνη θεραπεία
ένδεικνύται, ή χειρουργία!

— 'Εγχειρη-σιν! — έγχειρη-σιν! — έγ-
χειρη-σιν!, συμφώνησαν έν χωρά οι... ό-
παδοί μου.

— Ατυχώς, όμως, για την... 'Ελλάδα, δυο
γωνίες πάρα κάτω — Πατησίων και Καπο-
διστρίου — ήταν ή Γενική 'Ασφάλεια, που,
όπως είναι φυσικό άναστατώθηκε με τις
άγριαφώνες μας.

Και σίγουρα δεν θα ξεμπερδύσαμε εύ-
κολα με την περίπαλο, που έστειλε ο ά-
ξιοματικός της υπηρεσίας για να διαλύση
αυτή την εξωφρενική πολιτική συγκέντρωσι
και να συλλάβη τους ταραξίες, αν ο Τρα-
ϊφόρος δεν έπειθε δεν επί κεφαλής πως ή-
μουνα ένας καινούργιος Δελαπατρίδης, που
το «ψώνιο» της πολιτικής μου κόλλησε στην
κατοχή και που άπειλούσα ότι θα γκερεμι-
στώ από το μπαλκόνι, αν ήνεϊτο ο 'Λαός»
ν' άκούση τον βαρυσήμαντο λόγο μου!

Αυτά κάνει ή φιλοξενία της Βέμπο, που
και πάλι σ'ας συμβουλεύω να την άποφύγε-
τε, γιατί αν εγώ άσκέσθηκα στή... σωτη-
ρία της 'Ελλάδος, έσείς μπορεί να σκαλώ-
σετε την... Πανευρώπη!

Σηκώνει παιγνίδια το άλκοολ. 'Αμ δεν
σηκώνει το άτιμο!...

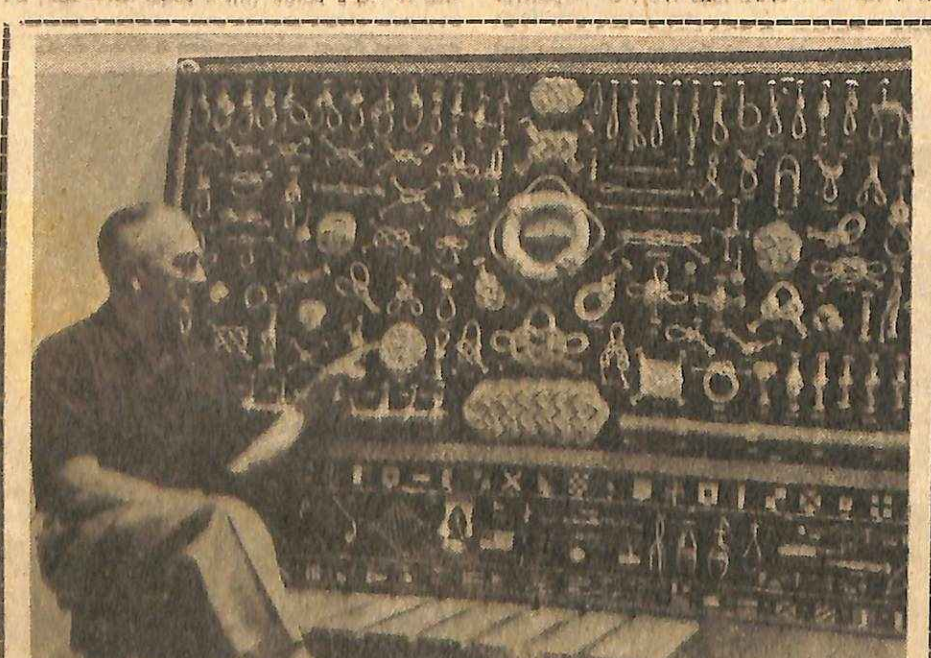
Γ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Ο έρος

—'Ο μισθός που μου δίνετε είναι πολύ
μικρός, λέει ο ήθηποιός του έπαρχιακού
θεάτρου στον θιασάρχη του. Θα δεχτώ ό-
μως να παραμείνω με έναν όρο...

— Ν' άκούσουμε...

— Με τον όρο το κοττόπουλο που φέρ-
νει το γκαρζόν στο τραπέζι, στη δεύτερη
πράσι, να είναι αληθινό και να έχη γαρνι-
τούρα θηγαντής πατάτες!

ΚΟΜΠΟΙ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΕΙΔΩΝ

Αυτό το σημείο των κομπών βρίσκεται στο σπίτι του κ. Γκρόβ Γκρόβ στο Λονγκ Μπριτς των Ην. Πολιτειών και περιλαμβάνει όλα τα είδη των κομπών που χρησιμοποιούν οι ναυτικοί όλου του κόσμου. Ο κ. Γκρόβ δεν είναι και ο συλλέκτης της συλλογής, ή οποία έφθασε σ' έναν 'Αμερικανό ναυτή, που άπέλασε όλες τις άλευθέρες όρες του κατά τη διάρκεια του μακροχρόνιου πολέμου στον Ειρηνικό. 'Απ' αυτόν την αγόρασε ο κ. Γκρόβ αντί ασεάστου ποσού.

Ηνωμοδιούλα μας

Ο ΤΕΧΝΙΚΟΣ ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ: Συνεχώς «έκτακτος υπάλληλος» και συνεχώς «τελειόφοιτος νομικής». Παρένθεσις: Αυτό το «τελειόφοιτος» είναι μεγάλη άπατη! Γιατί δεν έχει πάρει δίπλωμα και «ηχητικός»... φαίνεται ότι το πήρε. Κοιμώ, άσπασκακι, φτηνοδουλιάς, ανθρωπάκος... συμπαθετατος! **ΝΙΚΟΣ:** Όμοιότυπος. **ΜΕΝΕΛΑΟΣ:** Παλιός... έχθρός του. Πάρα πολλά πρόσωπα: Βοηθητικά.

ΣΚΗΝΗ 1η

(Στο καφενείο).

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ (συνεχίζει κουδέντα): Ναι!... Θα πάω!

ΝΙΚΟΣ (έμβονητα μάτια, γουρλωμένα μέχρι έξω φθάλμου βρογχοκήλης): Άνησυχώ τρομερά για την υγεία σου!...

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ (ψυχραιμία): Μην ανησυχής διόλου, εσύ φοβάσαι πως τρελλάθηκα.

ΝΙΚΟΣ: Έλαφρός! **ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ:** Θα δής αμέσως ότι είμαι εν τάξει. **ΝΙΚΟΣ** (δυσπιστία): Μά... ξαναδιάβασέ μου την άγγελία, χριστιανέ μου!

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ (ήρεμάτατα): Άναγινώσκω!... Πρόσεξε! (Διαβάζει την «Αθηναϊκή»). «Ζητείται τεχνικός διευθυντής, ειδικός επισημών, γνωρίζων εί δυνατόν την αγγλική και την γαλλική»...

ΝΙΚΟΣ (διακόπτει): Έ, λοιπόν; Τι δουλειά έχεις εσύ μ' αυτά;

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ (άπαθής μειδίαμα): Άγαπητέ μου, δεν έχω κανένα απ' αυτά τα προσόντα!

ΝΙΚΟΣ: Τό ξέρω! 'Η πληροφορία ήταν περιττή! **ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ:** 'Αλλά δεν είμαι και τρελλός!

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

- ★ Το πνεύμα, ή φλόγα κι' ο έρωτας είναι πράγματα που δεν μπορούν να κρυφτούν.
- ★ Πολλές γυναίκες θα ήταν χαριτωμένες, αν δεν ήξεραν ότι είναι... χαριτωμένες.
- ★ Στον έρωτα θα βρής άβυσσο τόσο μέλι, όσο και φαρμάκι.
- ★ Ο αληθινός έρωτας δεν ξέρει νόμους.
- ★ Αν ο άνδρας είναι το ωραιότερο άνθος της φύσεως, κι' η γυναίκα είναι η ευωδιά του.
- ★ Πολλές φορές κατορθώνει κανείς με την αναιδεια να κερδίσει μια γυναίκα κι' όχι με την κολακεία.
- ★ Το πιο άσπαστο πράγμα είναι η γυναίκα. Πρέπει συνεπώς να είναι πολύ ανόητος κανένας για να πιστεύει σ' αυτήν.
- ★ Όποιος κατάρθωσε να δαμάσει τη γυναίκα, αυτός δεν φοβάται πιά ούτε το διάβολο.
- ★ 'Η γυναίκα δεν μπορεί να υποφέρει την παρουσία καμμιάς όμορφους της, αν δεν είναι κατώτερη στην όμορφη από αυτή.
- ★ Προτιμώτερο είναι για τη γυναίκα να της θυμίζετε το θάνατό της, παρά να της ρωτάτε πότε γεννήθηκε.
- ★ 'Η γυναίκα ανήκει ολοκληρωτικά στον άντρα της και στα παιδιά της. 'Αν ο προορισμός της αυτός δεν της άρεση, τότε δεν πρέπει να γίνεται ούτε σύζυγος, ούτε μητέρα.
- ★ 'Η γυναίκα είναι το πιο ασθενικό πλάσμα, αλλά και το πιο ανίκητο με την πιο άπιστευτη δύναμη.
- ★ Ο έρωτας στη γυναίκα μεγαλώνει με τις θυσίες που κάνει για τον αγαπημένο της.
- ★ Όταν αγαπάμε, μάς φαίνεται πως έχουμε φτερά. 'Οταν όμως ο έρωτας περάσει μαζί με τα χρόνια, τότε όλο το βάρος της ζωής μας πέφτει στους ώμους μας.
- ★ Ευκολότερο συναντάει κανείς μια γυναίκα χωρίς φίλο, παρά μία γυναίκα, που να έχει ένα φίλο και μόνο.
- ★ Ένας άντρας μπορεί να μην καταλάβει τον έρωτα που μία γυναίκα έχει γι' αυτόν. 'Η γυναίκα όμως ποτέ!

τισμένες συμβουλές σας η-
ξήθη κατά 25%.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ: Θα πάμε
πάρα πάνω κύριε Γενικέ...
Θα δητέ...

ΣΚΗΝΗ 4η

(Στο γραφείο του Γενικού).

ΜΕΝΕΛΑΟΣ (συνεχίζει κουδέντα): Γιατί, εγώ κα-
τάλαβες, σπούδασα στην
Ευρώπη και στην 'Αμερική
όχτώ χρόνια! Δεν ξέρω ποιός
είναι ο τεχνικός διευθυντής
σου, αλλά εν πάση περιπτώ-
σει θα συνεργασθούμε.

ΓΕΝΙΚΟΣ: Είναι άρι-
στος. Μοιραίως θα είσαι υ-
φιστάμενός του. (Κουδούνι).
Τον κύριο τεχνικό διευθυντή.
Είναι ξέρεis άνθρωπος κα-
τηγορημένος στα τεχνικά θέ-
ματα, όσο κανείς!

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ (μπαί-
νει): Με ζήτησατε κύριε Γε-
νικέ;

ΜΕΝΕΛΑΟΣ: Βρέ! Τσι-
φτη!... Τι χαμπάρι;

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ (σοβα-
ρά): Γειά σου Μενέλαε, τί
γίνεσαι;

ΓΕΝΙΚΟΣ: 'Ο τεχνικός
διευθυντής κ. 'Αριστέιδης
Παπαδόπουλος.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ: Χά, χά!...
Αυτός είναι ρεμάλι! Τί τε-
χνικός διευθυντής; Τελειό-
φοιτος νομικής και καφενο-
δίας και πρεφιδιός!... Χά!
χά!... Τον καζμένο! Σου
ήρθε δώ για τεχνικός διευ-
θυντής; Τό φοκαρά!... Τρία
δίπλωματα έχω! Γερμανία,
Γαλλία, 'Αμερική! Και με
άριστα!...

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ: Παραί-
τούμαι κ. Γενικέ!...

ΣΚΗΝΗ 5η

(Στο γραφείο του Γενικού).

ΓΕΝΙΚΟΣ (κάπως στε-
νοχωρημένος): Κύριοι, ή α-
πόδοσι έμειώθη, περίπου,
κατά τριάντα τοις εκατόν...

ΑΡΧΙΜΑΣΤΟΡΑΣ: Δεν
υπάρχει τεχνικός διευθυντής,
κύριε Γενικέ! Αυτό είναι το
μυστικό.

ΓΕΝΙΚΟΣ: Μά ο τεχνι-
κός διευθυντής που είχαμε
δεν είχε ιδέα από τεχνικά,
Μαστρογιώργη μου! 'Ηταν
τελειόφοιτος νομικής και τις
μηχανές τις ήξερε μόνο από
φωτογραφίες των εφημερί-
δων!

ΑΡΧΙΜΑΣΤΟΡΑΣ (ξερά
και βαρειά): 'Ηξερε από
ούζο κι' από χειραψία, κύριε
Γενικέ! Και μάς έκανε να
δουλεύουμε όλοι σ' ατμόσφαι-
ρα! Αυτό θα πει... τεχνι-
κός διευθυντής!

ΣΚΗΝΗ 6η

(Σ' ένα μπάρο).

ΝΙΚΟΣ: Καί... αντί να
σε πάνε μέσα επί «άντιποι-
ήσει έπαγγελματος» σε ξα-
λείπει τόσο αριστοτεχνικά
ναπαύουν τεχνικό διευ-
θυντή!

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ: Με δι-
πλό μισθό και βαθμό τεχνι-
κού συμβούλου! (Τον κυ-
τάρει). Θά ήθελα κι' έναν ευ-
τάξιο. Θά ήθελα κι' έναν ευ-
πρεπή... ιδιαίτερο γραμ-
ματέα!...

(ΑΥΛΑΙΑ)

ΕΨΙΛΟΝ

ΜΙΑ ΣΤΑΡ ΜΕ ΑΡΧΕΣ

'Η χαριτωμένη Κίμ Νόβας, ηλικίας 20
χρόνων, κόρη ενός φτωχού ασιροδορμι-
κού υπαλλήλου από το Σικάγο, υπόγρα-
ψε εσχάτως συμβόλαιο μ' ένα κινηματο-
γραφικό παραγωγό του Χόλλυγουντ, ο-
ταν όμως πληροφορήθηκε πως επρόκειτο
να παίξει τον ρόλο της φίλης ενός γκάν-
γκστερ, άφηνθηκε, λεγοντας ότι εύρισκε
ανήθικο τον ρόλο που της πρότειναν. 'Ο
παραγωγός υπέχωρσε και τώρα ή Κίμ θά
εμφανίζεται μόνο σε αίσθηματικά έργα!

ΧΟΡΟΣ ΚΑΙ ΕΞΟΠΛΙΣΜΟΣ

'Η Αιγυπτία χορεύτρια Σάμια Γκαμάλ,
μεταξύ των θαυμαστών της όποιος συγ-
καταλέγονταν άλλοτε και ο Φαρούκ, θεω-
ρείται σήμερα ή καλύτερη χορεύτρια της
Ανατολής. Χορεύει τόσο αριστοτεχνικά
τον χορό της κοιλάδας ώστε ξετρελλάνει
τον χορό της κοιλιάς τους θεατές. Πρό ημερών,
η Σάμια έθεσε επί μία εβδομάδα την τέ-
λη της στην υπηρεσία της πατρίδας της,
χρησιάζοντας στην αγορά όπλων. Με τις έμ-
μενους της αυτές στις μεγάλες αιγυ-
πτιακές πόλεις ή Σάμια συγκέντρωσε το
ποσό των 250.000 λιρών Αιγύπτου.

Πρέπει ν' αγοράζετε ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ;

Οι καλές κι' οι κακές πλευρές
αυτού του συστήματος, που δια-
δόθηκε τελευταία σε όλο τον
κόσμο

Το σύστημα των δόσεων πρωτο-
εφάνηκε στις 'Ηνωμένες Πολιτείες κα-
τά το 1910 και διαδόθηκε με λιγ-
γιάδη ρυθμό σ' αυτή τη μεγάλη και
πλούσια χώρα. Από το 1920 και
πέρα, οι αγοραστικές με δόσεις
είναι ένα γενικό φαινόμενο στο
αμερικανικό έμπόριο.

Στην Ευρώπη, οι δόσεις άρχισαν
άρκετα να πάρουν τη μορφή ενός
διαδεδομένου σε πλατεία κλίμακα
συστήματος. Το σύστημα αυτό, που
σήμερα έχει εκατομμύρια οπαδούς
ή... θύματα στη γηραιά μας ήπει-
ρο, σημειώνει σοβαρή έπιτυχία κυ-
ρίως μετά τον δεύτερο παγκόσμιο
πόλεμο, που άδοξα γίνεται και με-
γαλύτερη.

Ο σπουδαιότερος λόγος αυτής
της διάδοσης, είναι το περιοριμέ-
νο εισόδημα του μεταπολεμικού άν-
θρώπου, που αναγκάζεται να αγο-
ράζει με δόσεις διάφορα απαραίτη-
τα είδη, τα όποια θα του ήταν ά-
πράσινα, αν βάπτετε μονομιάς να
πληρώσει την αξία τους.

Το σύστημα των δόσεων έχει τους
υποστηρικτές και τους κατηγορού-
σους. Γιατί, απλούστατα, είναι δικο-
πο μαχαίρι, που άλλους τους εξυ-
πηρετεί κι' άλλους τους... σφάζει.

Αυτοί, που το κατηγορούν, του
βρίσκουν ένα σωρό επικίνδυνες κι'
αθέμιτες πλευρές. 'Ιδού μερικά από
τά πιο σοβαρά τους επιχειρήματα:

Οι δόσεις, υποστηρίζουν οι κατη-
γοροί τους, προσφέρουν αναγκαστι-
κά το έμπόρευμα σε μεγαλύτερες
τιμές, από εκείνη που θα είχε αν
πληρωόταν μονομιάς. Είναι, λοι-
πόν, ένα είδος κερδοσκοπίας από
τά πιο ύπουλα κι' άτιμα. Άπορο-
φούν ένα μέρος από το εισόδημα
των λαϊκών τάξεων, που πάει έτσι
κυριολεκτικά χαμένο.

Με τις δόσεις, ο κάθε οικογενει-
άρχης μπαίνει σε πειρασμό και κά-
νει αγορές ειδών πολυτελείας, τα ό-
ποια θά μπορούσαν μιά χαρά να
λείπουν από το σπίτι του χωρίς να
χασθί ο κόσμος. Πραγματικά, όπως
αναφέρουν στατιστικές σε διάφορες
χώρες, τα μη απαραίτητα είδη δι-
αχετεύονται στην κατανάλωση σε με-
γάλες ποσότητες κυρίως με το συ-
στημα των δόσεων.

Άλλά και στην οικονομία του
κάθε κράτους έχει γενικότερα κακό
αντίκτυπο το σύστημα των δόσεων.
'Η βιομηχανική παραγωγή δεν αν-
τιστοιχεί στις πραγματικές ανάγκες
του καταναλωτικού κοινού, αλλά
πάντα έχει την τάση να τις υπερκα-
λύπτει, γιατί ποντάρει ακριβώς στο
εύκολο ψάρεμα αγοραστών, που
της υπόσχεται το σύστημα των δό-
σεων. Το γεγονός αυτό όμως είναι
εξαιρετικά επικίνδυνο για την οίκο-
νομία μιας χώρας, γιατί συντελεί
στο να αυξάνη ή τιμή πωλήσεως κι'
εξαντλεί τις λαϊκές μάζες.

Τό τελευταίο τους αυτό επιχει-
ρημα, οι κατηγοροί του συστήματος
των δόσεων τό σπρηίζουν και στο
αυστηρά νομοθετικά μέτρα, που
αυτήνιά κρατά, όπως ή 'Αγγλία, ή
'Ελβετία κι' οι Σκανδιναβικές χώρες.
Έχουν πάρει προσφάτως απέναντι
των αγοραστών με δόσεις. Τα
μέτρα αυτά αποδείχνουν, ότι τα
κράτη, που αναφέρουμε, βλέπουν στο
σύστημα των δόσεων ένα μεγάλο
κίνδυνο για την οικονομία τους.

Έτσι στην 'Αγγλία, ο νόμος ο-
ρίζει ότι ή προκαταβολή, που πλη-
ρώνει ή αγοράστής, δεν πρέπει να
είναι σε καμμία περίπτωση κατώτε-
ρη από τα 33% της αξίας του έμπο-
ρεύματος. Στη Σουηδία, τη Νορβη-
γία και την 'Ελβετία, έχουν περιο-
ριστή οι προθεσμίες των συναλλα-
ματικών της τμηματικής πληρωμής
σε τέσσερες με πέντε μήνες. Στις
'Ηνωμένες Πολιτείες, τέλος, παρα-
τηρείται ζωηρή κίνηση στους πολι-
τικούς κι' οικονομικούς κύκλους, για
τη λήψη μέτρων που θα βάλλουν φραγ-
μούς στο σύστημα των δόσεων.

Πρέπει έξ άλλου να σημειωθεί, ό-
τι στη Σοβιετική Ένωση και τις ή-
πόλοιπες χώρες του παραπετάσμα-
τος, το σύστημα των δόσεων δεν υ-
πάρχει. 'Η άπουσία αυτή άφείλεται
στον αυστηρό κρατικό έλεγχο της
παραγωγής, που δεν επιτρέπει να
διακινδυνεύουν ούτε ή βιομηχανία
ούτε τα άτομα.

Άπέναντι αυτών των επιχειρημά-
των εναντίον του συστήματος των
δόσεων, οι υποστηρικτές του αντι-
παράσσουν τα δικά τους, που
φαίνονται έξ ίσου περυσικά και βα-
σιμα.

Τό σύστημα των δόσεων, λένε οι
οπαδοί του, αυξάνει την κατανάλω-
ση, ζωνώνει κι' επιταχύνει τον ρυθ-
μό της παραγωγής κι' έτσι οδηγεί
σε ελάττωσι των τιμών.

Οι δόσεις, πάντα κατά τους ύπο-
στηρικτές τους, αξιοποιούν τό εισό-
δημα του κάθε ατόμου ή της κάθε
οικογενείας, γιατί μαθαίνουν τον
κοσμάκη να κάνει «αναγκαστική οί-
κονομία». Τα χρήματα, που περισ-
σεύουν στον καθένα για να ντυθή
καλά, να πάρη ένα ραδιόφωνο, μιά
ηλεκτρική κουζίνα ή όμοια έπι-
πλα, πληρώνοντας κάθε μήνα ένα
μικρό ποσό, θά εξανεμίζονταν σε τι-
ποτένιες καθημερινές ανάγκες, θά
πήγαιναν κυριολεκτικά χαμένα.
Ποιος μπορεί να βάζη στην άκρη
πενήντα, εκατό, διακόσιες δραχμές,
τόν μήνα, αν δεν υπάρχουν οι δόσεις;

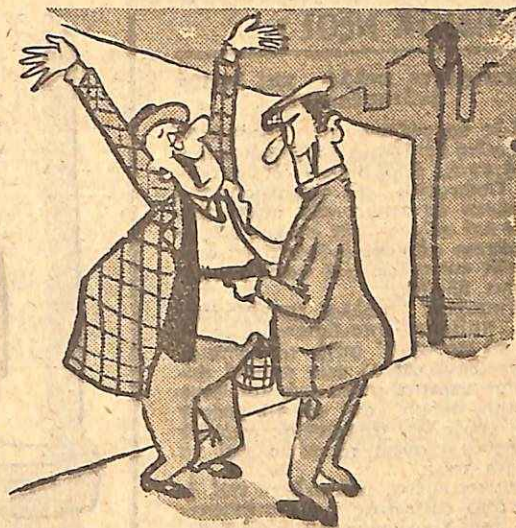
Ένα άλλο γερό επιχείρημα των
υποστηρικτών του συστήματος αυ-
τού είναι τό έξης: Συμφωνά με τα
δεδομένα της στατιστικής σε διάφο-
ρες χώρες, τό ποσοστό εκείνων, που
για όποιοδήποτε λόγο θά φαινόταν
ως τό τέλος συνεπείς στην πληρωμή
των δόσεων, είναι πάντα ελάχιστο.
'Ετσι κατά τό 1954 ως τη μέση
του 1955, τό ποσοστό αυτό υπήρξε
στην 'Αγγλία 0,3%, στη Γαλλία
1,3%, στο Βέλγιο 0,5%, στην 'Ιτα-
λία 1,6%, στην 'Ολλανδία 0,1% και
στη Σουηδία, Νορβηγία κι' 'Ελβε-
τία μηδέν.

Τό συμπέρασμα, λοιπόν, απ' αυ-
τούς τους αριθμούς είναι ότι ο κο-
σμάκης εξυπηρετείται πραγματικά
μέ τό σύστημα των δόσεων, αφού
κατορθώνει και τα βγάξει πέρα μέσα
στις τόσες και τόσες δυσκολίες
τους.

Τό γεγονός δέ, ότι τό αγοραστι-
κό κοινό, που προτιμά ιδιαίτερα τό
σύστημα των δόσεων, είναι κυρίως
υπάλληλοι κι' ένοτάτες, δηλαδή άν-
θρωποι με πείγιο και καθωρισμένα
εισόδημα, αποδείχνει ότι δεν υπάρ-
χει κίνδυνος πραγματικός ούτε για
την παραγωγή και τό έμπόριο ούτε
για τους αγοραστές. Όταν κανείς
ξέρη τί ακριβώς τό περισσεύει κά-
θε μήνα για να αγοράζη με δόσεις,
άποκλείεται να πέση έξω στις ύπο-
χρεώσεις του.

Οι βρισιές ήρεμούν τό νεύρα

'Η Ιαπωνική γλώσσα δεν περιέ-
χει λέξεις, που ν' αποτελούν βρι-
σιές. Τό γεγονός αυτό, παρατηρεί
ένας Γαπωνέζος έπιστήμων, κάνει
τους κατοίκους της χώρας του 'Ανα-
τέλλοντος 'Ηλίου νευρασθενικούς, για-
τί, όταν θυμώσουν, δεν μπορούν να
εξοπάζουν. 'Η βρισιά, αντίθετα, κα-
ταπραύνει τό θυμό και ήρεμεί τα
νεύρα!...

—'Όστε σε διασκεδάσω ε;
—'Όχι, με γαργαλάς!...

— Κάνε γρήγορα, Κώστα, γιατί θά βρωμύσας
πάλι τό πάρι και θά μείνουμε νηστικοί!...

Μιά σωστή λύσις!

14

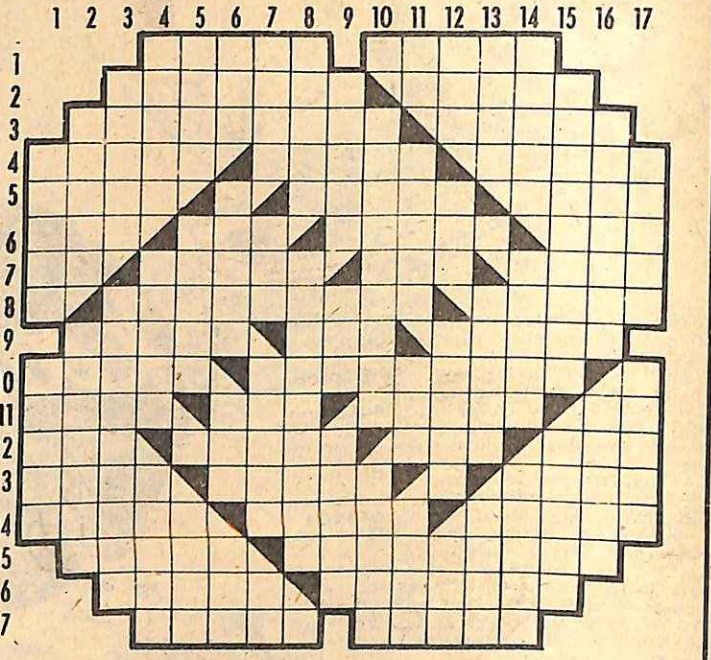
‘Αλλά πολύ γρήγορα ή λίγη
θάλασσα έγινε πολλή. Τα κύμα-
τα δυνάμωσαν κι’ έρχοντο σαν
αφριμένα κι’ έφταναν το (Λόρ-
δο Βύρωνα). Και τα ξεφτίδια
του νερού με ράντιζαν, σαν
ντους από τα πλάνια.
—Νά φωνούμε, Τοτό, του λέω.
‘Εγώ δεν ήρθα να παραστήσω
το Σεβάζ το θαλασσιό.
— Όπως θέλετε, συμφωνεί.
Νά τραβήξω την άγκυρα.
Βάζει μπρός τη μηχανή και
πάει στην άγκυρα. ‘Αρχίζει να
τη μαζεύει, και τα κομμάτια
της αλυσίδας και του σκουινιού
έφταναν βρεγμένα κοντά στα
πόδια του. Νευρικός όπως είναι
ο Τοτός, έκανε το μάζεμα με
βιαίες κινήσεις. Τέλος ανέβα-
σε την άγκυρα και άπλωσε το
πόδι του για να πάει στην πρύ-
μη, κοντά στη μηχανή. Ο-
που ξαφνικά τον βλέπουμε να
κάνει μια απότομη κίνηση προς
τα έμπρός και να πέφτει με τα
μουτρα κάτω. Είχε μπλεχτεί το
σκουινί της άγκυρας στο δέξι
του πόδι και, με την ορμητική
κίνησή, σφίχτηκε. ‘Ο Τοτός δο-
κίμασε να σηκωθεί, αλλά έα-
νάπεσε. ‘Εμοιαζε σαν κατάδι-
κος, που τούχουν περάσει α-
λυσίδες στα πόδια.
—‘Ελάτε να με βοηθήσετε να
ξεμπλέξω. Τι καθάσατε; Κιν-
δυνεύουμε!
Παλέφαμε ένα τέταρτο της
ώρας. Βρεγμένο το σκουινί, δεν
λυνόταν.
—Νά το κόψουμε! είπα.
—Τρελλός είσαι; φώναζε ο
Τοτός. Κι’ άμα χρειαστεί να ρι-
ξουμε την άγκυρα, τι θα γίνει;
Λύστε την άκρη της αλυσίδας
από το χαλκά.
Το άνάλαβε ο Στέφανος. Μία
πολύ άσπρη σκηνή, ο Τοτός κα-
θισμένος χάμου με το πόδι αιχ-
μάλωτο, κι’ έμεις να προσπα-
θούμε να το ελευθερώσουμε.
‘Ασπρία είναι τώρα. Τότε ήτανε
δραματική, γιατί ή φορούσαν
είχε αγριέψει κι’ έπρεπε να
κρατάμε κι’ έμεις την ισορρο-
πία μας, να μη βρεθούμε στη
θάλασσα. Και χωρίς άγκυρα
τώρα το σκάφος, χόρευε άπά-
νω στα κύματα και πήγαινε ό-
που το τραβούσαν.
—Κάντε γρήγορα γιατί θα
πνιγούμε, φώναζε ο Τοτός και
κλώτσαγε το πόδι του.
Μας έφαγε άλλο ένα τέταρ-
το αυτή ή δουλειά. Τέλος ο Το-
τός βγήκε από τα δεσμά του,
κι’ έτρεξε, κουταίνοντας, στο
τιμόνι. Το σκάφος πήρε πιά μία
πορεία προς την ακτή.
—Τά παραγάδια! φώναζε ο
Στέφανος. Πρέπει να τ’ άνε-
βάσουμε.
—Τί ν’ άνεβάσουμε; άπαντά
ο Τοτός. Παρατίστε τα τώρα
στην τύχη τους!
Τά παρατήσαμε. Θαλά κι’ α-
φρισμένα τα κύματα χτυπού-
σαν την πλώρη και το νερό ξε-
χυνόταν μέσα. Οι γκαζοντενε-
κέδες χτυπιόντουσαν με μανία.
‘Ο (Λόρδος Βύρων) μία βούτα-
γε με τη μύτη και μία σπικνόν-
ταν προς τα πάνω. ‘Ετσι, όταν
δεν έπαιρνε νερό από την πλώ-
ρη, έπαιρνε από πίσω.
‘Ηταν αδύνατο να σταθή κα-
νείς.
‘Εγώ πιάστηκε από το άλ-
μπουρι για να κρατηθώ. Το εί-
χα αγκαλιάσει σφιχτά, σαν να
ήταν άγαπημένο πρόσωπο που
δεν θα το ξανάβλεπα.
Και (φλάτς-φλάτς) το νερό ό-
λο και με κατάβρεχε. Σε κάθε
μπιστάρισμα, έπαιρνα κι’ ένα
μπάνιο, από το κεφάλι μέχρι τα
πόδια. ‘Ο μόνος που την είχε
καλά ήταν ο Τοτός, που φο-
ρούσε ένα χοντρό μπλέ μου-
σμά.
Όσο για το Στέφανο, είχε
κωφά μέσα στην καρδιά.
—‘Ελα μέσα, να μη βρέξε-
σαι! μου φωνάζει.
‘Ακριβώς άπάνω σ’ αυτή την
κουβέντα έρχεται ένα πλάνιο
κύμα — γιατί ο Τοτός είχε βά-
λει την πορεία κοντά στον
καιρό με έλαφρή πλάγια κλι-
σι — έρχεται, λοιπόν, ένα πλά-
γιο κύμα, λούζει όλη την κομ-
πίνα κι’ ένα μέρος του είσορ-

μά από το παράθυρο με τα
οπισμένα τζάμια και το νερό
καταβρέχουν και το Στέφανο.
‘Εγώ έτρεμα από το κρύο και
από το φόβο — γιατί να το
κρύψω; ‘Η ψυχή μου είχε πάει
στην Κούλουρη, που λένε.
—Μή φοβάσαστε! ‘Εχω ιδή
και χειρότερα! μάς παρηγορεί
ο Τοτός.
Και να το χειρότερο: ‘Η μη-
χανή σταματάει. ‘Ο Στέφανος
βγάζει το κεφάλι του:
—Τί έγινε; ρωτάει.
—Στόπ ή μηχανή! φαίνεται
βραχέκανε τα καλώδια. Φέρε
μου εκείνο το ντενεκεδάκι, με
το στουπί. Φέρε και τον τενεκέ
με το πετρέλαιο. Βόηθα κι’ έ-
σύ-έεσι σε μένα.
‘Εγώ άφηνω όλη την πρωτο-
βουλία στο Στέφανο. Πού να
παρατήσω το άλμπουρι, τώρα
μάλιστα που το σκάφος ήταν
έρι-αίο των κυμάτων!
Ψυχραιμος ο Τοτός — ή ψυ-
χραιμία της άπελπισίας — βου-
ται στο στουπί στο πετρέλαιο,
σκουπίζει τα καλώδια.
Κρίσιμες στιγμές που μου
φάνηκαν σαν αιώνες.
Τσάφ-τσάφ... Τσάφ-τσάφ-τσάφ
ή μηχανή ξαναπαίρνει μπρός.
Κι’ έγω πάντα στο άλμπουρι,
με τα μάτια κατά την ακτή;
που δεν έλεγε να πλησιάσι.
Δυσμηση ώρες κάναμε να φτά-
σουμε κοντά. ‘Επί τέλους έγι-
νε το θαύμα. Πέρασαμε το ά-
νοιγμα του όρμου και μπήκα-
με. ‘Ακόμα κι’ εκεί μέσα είχε
κύμα.
‘Ο καπετάν Τοτός χαμογέλα-
σε ευχαριστημένος κι’ έκοψε
τη φόρα της μηχανής. Τώρα
πλέαμε άργά προς το μουρά-
γιο.
‘Εκεί την έσβυσε. ‘Ετοιμά-
στικα να σαλάρω έξω.
—Στάσου να ρίξουμε την άγ-
κυρά! με κόβει ο Τοτός.
Σηκώνεται, άρπάζει την άγ-
κυρά, της δίνει μία και...φεύ-
γει όλο το άλυσσοδούκοινο, μα-
ζί της.
—Ότου να πάρη ο διάολος!
ξεσπάει ο Τοτός. Ξέχασα πως
είχαμε λύσει την αλυσίδα ά-
πό το χαλκά!
Και όπως το κύμα ήταν από
την ακτή προς τα έξω, παίρνει
το (Λόρδο Βύρωνα) και τον ξε-
μακραίνει πάλι.
—Τώρα τί γίνεται; ρωτάει ο
Στέφανος.
—Τό παλαμιάρι! Ρίξε το πα-
λαμιάρι να μάς τραβήξουνε —
και ξαναπαίρνει το τιμόνι.
—Ποιος θα μάς τραβήξει; Δεν
είναι ψυχή στο μουράγιο!
—Νά φωνάξουμε.
Κι’ άρχισα να φωνάζουμε:
«Αί... Κανένας χριστιανός να
μάς τραβήξει! Τρεχάτε!»
Κάποιοι μάς άκούσαν και σε
λίγο μαζεψήκανε μερικοί βαρ-
καρδες. ‘Ο καπετάν Τοτός έ-
βαλε πάλι πλώρη για το μου-
ράγιο. Όταν φτάσαμε σε από-
σταση λίγων μέτρων, ο Στέφα-
νος άδραξε το παλαμιάρι και
το πέταξε προς τους βαρκαρή-
δες. Τρεις φορές έπεσε στη
θάλασσα. Την τέταρτη το πό-
φτασε ένας βαρκαρής. Μας
τραβήξαν. Και μόνο τότε ξε-
κόλλησα από το άλμπουρι. ‘Ο
θαλασσοδραμένος (Λόρδος Βύ-
ρων) δέθηκε στη θεία του.
Βγήκαμε. ‘Ο καπετάν Τοτός
έβαλε πάλι το ναυτικό πλίκιο
στο δίχτυ και βγήκε τελευ-
ταίος.
—Όρασι περιπέτεια, είπε γε-
λαστός, σαν να έρχόταν από
γλέντι.
‘Εγώ πήρα ένα ταξί και κατ’
εύθειαν στο σπίτι. ‘Εμείνα μία
βδομάδα από γρίπη.
*

Τό παραπάνω Σεβάζο, ο κα-
πετάν Τοτός ήρθε πάλι στο
νοσφεύο με το δίχτυ και το πλ-
κίο μέσα.
—Άγριο είμαστε για φάρμα,
λέει ο άσυνειδήτος. ‘Ερχεσαι;
—Όχι. Τοτό μου, σ’ ευχαρι-
στώ, θάβω μαζί σου μονάχα
άμα θα βρης κανέναν οδοστρω-
τήρα σε τιμή εύκαιρίας!
ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 572

- ΟΡΙΖΟΝΤΙΟΣ
- 1 Μαρτύριο για όσους υποφέ-
ρουν από το δόντια τους. —
Τέρας της μυθολογίας μας.
 - 2 ‘Απαραίτητο σε μία έκκλη-
σία. — Όροσειρά μεταξύ του
νομιού Τρικάλων και της
Μακεδονίας.
 - 3 Θαλάσσιο φαινόμενο. — Τι-
τλος ευγενείας.
 - 4 Μάρθα... : στήν του Χάλ-
λυνουντ.—Βεντούζα (στην
 - 3 Νόστιμος μεζές (καθ.). —
‘Ηνεμών.
 - 4 Πλοίο των βυζαντινών χρό-
νων, μικρότερο της γαλέ-
ρας. — Μεταφέρει ηλεκτρι-
σμόν. — Παρευρίσκεται σε
βαφτίσια.
 - 5 ... πασάς: ‘Όνομα που διά-
λεξε ο Γερμανός εξερευνη-
τής ‘Εδουάρδος Σνίτσερ. —
Πόλις της Κρήτης. — Κοντά.
 - 6 Πόλις του Βελγίου με περι-

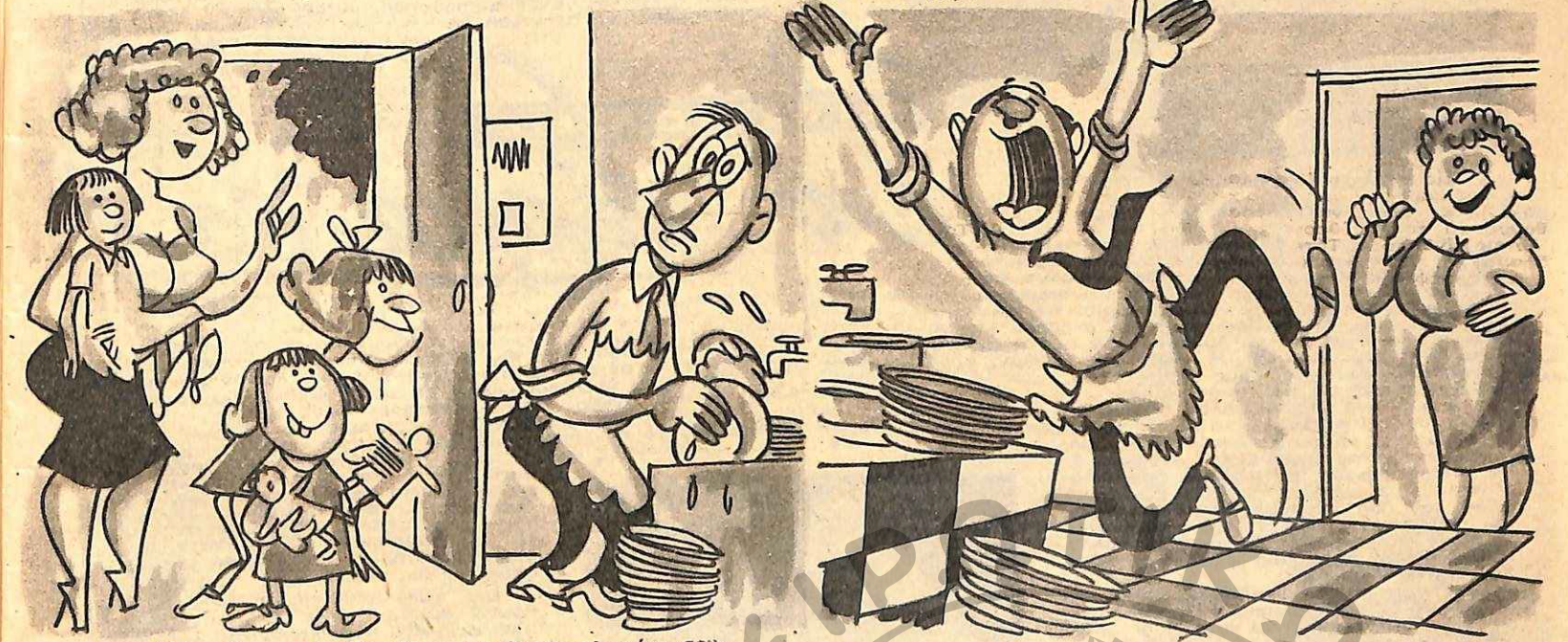

- καθαρεύουσα). — Τό αντί-
θετο του ζενίθ.
- 5 Δέντρο και ο καρπός του. —
‘Η άσπις του Διός. — ‘Εχω
τάσιν για κάτι.
 - 6 ‘Αγγλος θαλασσοπόρος. —
Γιός του Νώε. — Βασιλιάς
στών τομέα του. — Χοίρος.
 - 7 Προτρέπει. — ‘Ιουδαίος άρ-
χιερεύς που έχρισε τον Σο-
λομώντα βασιλέα. — ‘Όργα-
νο άισθήσεως. — Χώρα της
Ν. ‘Αμερικής.
 - 8 Προδοτική ενέργεια πολλών
όσων συνχρόνως. — Δεν
υπάρχει στους ξηρούς καρ-
πούς.
 - 9 ... Καλθέ: στήν του Χάλ-
λυνουντ.—Αντιθετικός συν-
δεσμός. — Λέγεται και Ναυ-
αρίων.
 - 10 Το ρωσικό κοινοβούλιον πρό
του 1917. — ‘Απλοισάτος.
 - 11 Διαφορετικά. — Ναυτικό πα-
ράγγελλο. — Κοίλωμα του
τοίχου, που προορίζεται για
την τοποθέτηση αγάλματος.
—‘Απαγορεύει.
 - 12 ‘Όρος στο σκάκι. — Λύπη
(μεταφορ.). — Προσωπική
άντωνυμία (β’ προσ.). — ‘Ε-
δωσε το όνομά της σε Γαλ-
λίδα ήρωίδα.
 - 13 Διπλώνει ομοιότητα. — Μαλ-
λιάρος. — Είναι άθνασι.
 - 14 ‘Ο σύζυγος της Σεμράμι-
δος. — ‘Ενδιαφέρει κάθε ή-
θοποιό. — Τέρμα.
 - 15 ... Χένου: παλαιά δόξα του
Χάλλυνουντ.—Σχετίζεται με
μία μεγάλη ρωσική περιοχή.
 - 16 Πολύτιμη τον χειμώνα, ά-
χρηστη το καλοκαίρι. — Θα-
σάρια.
 - 17 ‘Ο πρώτος βασιλεύς του ‘Ισ-
ραήλ. — Ταραχή.
- ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΤΣΑΝΗΣ
- ‘Η λύσις του 571
στή σελ. 82

— Που ήσουν τέτοια ώρα;...

— Νά τον συγχαρώσετε το θόδωρο... Είναι ώρα να πάη στο... γραφείο!...

— Κάνε υπομονή, Χαράλαμπε! Ποιός τη χάρι σου, μεθαύριο... Τρεις γαμπρούς θάχης να σε βοηθούνε!...

— Μανώλη, άρραβωνιάστηκε ή κορούλα μας!...

— Λοιπόν, Δεωνίδα, για να μου πάρης τη γούνα, θα κάνουμε την έξης οικονομία: ‘Εσύ θα κόψεις το τσιγάρο κι’ εγώ θα πάψω να θέλω ύπνέτρια!...

—‘Αμάν, αυτός ο υποψήφιος θα μάς φάη!...

Με ένα καθαρό βαμβάκι ή με ειδικό χαρτί κάνετε τον καθαρισμό του προσώπου με γαλάκτωμα, χωρίς να τραβάτε το δέρμα.

Εύκολοι τρόποι για την περιποίησή του.

ΜΙΑ γυναίκα είναι όμορφη ή άσχημη ανάλογα με το δέρμα που έχει. Τα χαρακτηριστικά παίζουν συνήθως δευτερεύοντα ρόλο. Για τον λόγο αυτόν, και η σημερινή αισθητική επιστήμη στην περιποίηση και την υγιεινή διατροφή της επιδερμίδος έχει στρέψει, κυρίως την προσοχή της. Και πρέπει να θυλολογώμε πως πραγματοποιεί θαύματα στον τομέα αυτόν. Η πρώτη μας, λοιπόν, φροντίδα είναι να εξακριβώσουμε τι είδους δέρμα έχουμε και να το περιποιούμαστε ανάλογα με την ποιότητά του.

Υπάρχει ένας πολύ απλός τρόπος να διαπιστώσετε αν το δέρμα σας είναι λιπαρό, στεγνό, φυσιολογικό ή μικτό. Όταν το δέρμα του προσώπου σας είναι λιπαρό, γυαλίζει και στα πτερύγια της μύτης παρουσιάζει συνεκώς ένα λιπαρό ιδρώμα. Επίσης έχει πόρους ανοικτούς και μοιάζει με τον εξωτερικό φλοιό του πορτοκαλιού, καθώς παρουσιάζει τις άπειρες μικροσκοπικές τρυπίτσες των ανοικτών πόρων. Συχνά έχει πολλά μπιμπίκια και ή πούδρα σχηματίζει πλάκες πάνω σ' αυτό.

Το στεγνό δέρμα, ρυτιδώνει εύκολα και σκάζει σε διάφορα σημεία του προσώπου, βγάζει εύκολα λευκές και είναι ευαίσθητο στις καιρικές μεταβολές. Επίσης ή πούδρα δεν στρώνει ομοιόμορφα, αλλά συσσωρεύεται από μικροσκοπικά λεπία πάνω στο πρόσωπο. Το φυσιολογικό δέρμα δεν παρουσιάζει κανένα από τα χαρακτηριστικά που αναφέραμε παραπάνω. Μία αδιαθεσία όμως είναι αρκετή καμιά φορά, για να μεταβάλει μέσα σε λίγες ή μέρες ένα φυσιολογικό δέρμα, σε λιπαρό ή στεγνό.

Πολλές φορές πάλι οι γυναίκες έχουν δέρμα μικτό. Ενώ δηλαδή όλο το πρόσωπο έχει επιδερμίδα στεγνή, σε ώριμα σημεία, εμφανίζεται το χαρακτηριστικό γυάλισμα της λιπαρής επιδερμίδας ή αντίθετως.

Και τώρα για την υγιεινή περιποίηση του δέρματος γενικά χρειάζεται ιδιαίτερα προσοχή στην καλή λειτουργία του σμηκτίου και των εντέρων. Επίσης αποφυγή από οίοννευματώδη ποτά και ακατάλληλα καλλυντικά.

Η γυναίκα που θα προσέξω τα τέσσερα αυτά πράγματα δεν κινδυνεύει ποτέ να γεράσει πρόωρα.

Εξ άλλου, ο κατάλληλος τρόπος καθαρισμού και τόνωσης της λιπαρής επιδερμίδας είναι ο εξής: Καθαρισμός με ειδικό γαλάκτωμα και όχι με κρέμα, το βράδυ προ του ύπνου. Το γαλάκτωμα χάρις σε ει-

Ανω: Ο σωστός τρόπος με τον οποίον πρέπει να σκουπίζετε το δέρμα είναι να πιέζετε το πρόσωπο με την παλάμη και όχι να το τρίβετε. Κάτω: Η θρεπτική κρέμα πρέπει να μπαίνει στο πρόσωπο με κυκλικές απαλές κινήσεις, πάντα εκ των κάτω προς τα άνω και εκ των έσω προς τα έξω.

δική σύνθεσή έχει την ικανότητα να εισχωρή βαθιά στο δέρμα, να τεντώνει τους ιστούς και να καθαρίζει τους πόρους από το υπερβολικό σμήγμα, χωρίς να στεγνώνει το δέρμα.

Αφού λοιπόν καθαρίσετε έντελως το δέρμα του προσώπου και του λαιμού, αμέσως μετά το «σκουπίζετε» με ειδική τονωτική («λοσιόν») που έχει την ιδιότητα να τεντώνει το δέρμα, να κλείνει τους ανοικτούς πόρους και να βοηθά την επιδερμίδα να απαλλαγεί από τα νεκρά κύτταρα και να αναζωογονηθεί.

Το πρωί επιβάλλεται να καθαριστεί και πάλι το δέρμα του προσώπου, και του λαιμού με γαλάκτωμα. Κι' αν το δέρμα είναι υπερβολικά λιπαρό, θα ξαναβάλετε την τονωτική λοσιόν και ύστερα θα κάνετε το καθημερινό σας μακιγιάζ, χρησιμοποιώντας ως βάση της πούδρας μια ειδική κρέμα, που θα κάνει το μακιγιάζ διάφανο, διαρκές και που θα κρατήσει το πρόσωπο στεγνό. Το ξηρό δέρμα είναι πολύ ευαίσθητο και με το παραμικρό «τσακίζεται» σαν χαρτί. Οι έκνευρισμοί και οι καιρικές μεταβολές το επηρεάζουν αφάνταστα!

Οι γιατροί συνιστούν στις γυναίκες, που έχουν στεγνό δέρμα, να κάνουν κάθε ημέρα ένα μεγάλο περίπαιτο, να ζουν περισσότερο στο ύπαιθρο, να κοιμούνται καλά και πολλές ώρες και να αποφεύγουν τους μεγάλους έκνευρισμούς.

Η αισθητική περιποίηση, της ξηρής επιδερμίδας θέλει επίσης μεγάλη προσοχή. Η θρεπτική κρέμα είναι απαραίτητη στις γυναίκες που έχουν στεγνό δέρμα. Αλλά ή κατάχρησι λιπαρών ουσιών βλάπτει, γιατί κλείνει τους πόρους και ή επιδερμίδα ασφυκτιά. Το βραδυνο καθαρισμό του δέρματος θα γίνει με γαλάκτωμα κι' αφού καθαριστεί έντελως και σκουπιστεί καλά, ύστερα από 10 λεπτά της ώρας θα βάλουμε την κατάλληλη κρέμα, προσεκτικά διαλεγμένη, και με ελαφρές κυκλικές κινήσεις των δακτύλων θα τη βοηθήσουμε να απορροφηθεί από την επιδερμίδα.

Όσο κρέμα δεν έχει απορροφηθεί, ύστερα από 20 λεπτά της ώρας, πρέπει να αφαιρεθεί ώστε να ελευθερωθούν οι πόροι και να αναπνεύσει έλεύθερα το δέρμα τη νύκτα. Το πρωί θα επαναληφθεί ή ίδια περιποίηση, θα χρησιμοποιήσετε δε μια εξαιρετικής ποιότητας κρέμα ως «βάση πούδρας» για να εξασφαλίσετε ένα φυσικό και ωραίο μακιγιάζ.

ΓΙΑ ΝΑ ΓΝΩΡΙΣΤΕ ΤΟ ΔΕΡΜΑ ΣΑΣ

όλη την ημέρα. Το φυσιολογικό δέρμα θα το περιποιηθείτε κατά τον ίδιο τρόπο. Με την διαφορά ότι μετά το γαλάκτωμα θα τεντώσετε το δέρμα με την ειδική τονωτική λοσιόν και ύστερα θα βάλετε τη θρεπτική κρέμα. Η μικτή επιδερμίδα θα καθαριστεί και θα τονωθεί κατά δυο διαφορετικούς τρόπους. Τα λιπαρά σημεία μόνο με γαλάκτωμα και τονωτική λοσιόν. Τα ξηρά, θα ενισχυθούν με την θρεπτική κρέμα.

Οι ορμονούχες κρέμες είναι προτιμώτερο να αποφεύγονται, γιατί πρώτον κοράζουν το δέρμα άσχημα κι' έπειτα γιατί ή ορμόνη είναι ιστός ζωντανός. Κι' επειδή ή ορμόνη ζει πεθαίνει, έτοιμο και ή ορμόνη, όταν δεν είναι νωπή και επεξεργασμένη σε μεγάλα επισημο-νικά εργαστήρια, μόνο βλάβη μπορεί να φέρει και όχι ωφέλεια.

Ένα καλό γαλακτώδες υγρό, για το πρωινό πλύσιμο κάθε επιδερμίδας λιπαρής, στεγνής, ή φυσιολογικής είναι το εξής:

Βάζετε σε μια διπλή γάζα μια κουταλιά της σούπας κουάκερ και το βυθίζετε μέσα σε 100 δράμια νερό, το οποίο έχετε βράσει προηγουμένως και το έχετε άφισοι να κρυώσει έντελως.

Το άφισοτε έλη την νύκτα να μουσκέψω το σκευάσμα με το κουάκερ και το πρωί με το «ταμπόν» αυτό με το κουάκερ κάνετε ένα ελαφρό μασάζ, σε όλο το πρόσωπο, με κυκλικές κινήσεις. Ύστερα ξεπλένετε με το νερό του κουάκερ και σκουπίζετε το δέρμα, πιέζοντας χωρίς να το τραβάτε καθόλου.

Τώρα το χειμώνα, το εύκολο αυτό και θαυματουργό καλλυντικό, διατηρείται μέσα σε ψυγείο 2-3 μέρες. Το καλοκαίρι όμως πρέπει να το ανανεώνετε κάθε μέρα.

Σοβαροί βοηθητικοί παράγοντες επίσης για την καθημερινή περιποίησή του δέρματος είναι οι «μάσκες όμορφιάς» και το μασάζ.

ΝΙΚΗ ΝΤΕΜΙΣ
Αισθητικός

Για το δέρμα

Μη μεταχειρισθείτε κανένα στυπτικό υγρό για το δέρμα σας τώρα το χειμώνα, πριν ξεκινήσετε για τον περίπατό σας ή αφού γυρίσετε απ' αυτόν. Τα υγρά αυτά ωφελούν, κλείνοντας τους διεσταλμένους πόρους, αλλά μόνο εφόσον δεν πρόκειται να εκτεθείτε στον κρύο άνεμο. Στην τελευταία αυτή περίπτωση, κάνουν συχνά να σκάσει ή επιδερμίδα. Αντικαταστήστε τα λοιπόν με ένα γάλα καλλυντικό ή με ένα κλιμαρ ξύδι τουαλέτας, όταν γυρίζετε από τον περίπατο ή από τα σπορ.

Ενέχεια

«Γκιοήσεις ενεχύρων ξαναγίνονται με φούρια κι' οι πολίτες προσκαλούνται να αγοράσουν «ελεπού- (ρια)»,

που συνάνθρωποι τους άλλοι

ἀμανάτι τάχουν βάλε...

Κι' επειδή τα δανεία τους δεν τα δώσανε στην ώρα, όλα τα ενεχύρα τους στό... παζάρι βγαίνουν τώρα!

«Έτσι μέσα στην ζωή μας το αιώριο παιχνίδι, στο σφυρί τα βλέπουν άλλοι τα πολύτιμα τους είδη κι' άλλοι πάλι επωφελούνται απ' αυτή την ευκαιρία

κι' αγοράζουν τόσα είδη, που φτηνότερα πωλούνται και που κρύβουν, κατά βάθος, μιαν δόλοκληρη ιστορία!

Και σαφέστερος για νάμαι, βλέπεις μέσ' σ' αυτά τα είδη ένα μάλλον τυποτέγιο άσημένιο δαχτυλίδι κι' ατομώτως συλλογίσαι ότι κάποια πρωτογενή πανηγύρισε με δαύτο χαρωπή Πρωτοχρονιά... Των όνειρων της ο νέος της το χάρισε μια μέρα και της είπε πως θα βάλουν συντομώτατα και βέρα, αλλά κάποιο... δαχτυλάκι μπήκε φρίνεται, στη μέση κι' έτσι το δαχτυλάκι στις εκθέσεις βόηκε θέσι!

Μέσ' στα τόσα είδη βλέπεις και ρολόγια της χειρός και χωρίς ολιγορία συμπεραίνεις ευχερώς, πως αν κι' είναι ακριβείας και καθ' όλα ζηλευτά «ακουμπίστηκαν» κι' εκείνα για ελάχιστα... λεφτά! Κι' ακουμπίστηκαν διότι πλείστοι γόητες νοστοί, ευρεθήκανε, πολλάκις, νέοι, ρέστοι και ταπί, και ρεζίληδες, ως πούμε, θα γινόντουσαν στη Δώρα, αν δεν είχανε τον τρόπο να σκοτώσουνε την... ώρα!

Πλην αυτού διαπιστώνεις ότι άλλοι νεαροί, τά... χρονόμετρα τους πήγαν ν' ακουμπήσουν αθωωρεί, επειδή ποτέ δεν είδαν ραντεβού τους ακριβές κι' είχαν απ' την εκλεκτή τους συνεχείς... χρονοτριβές! Άρες δυο και τρεις και πέντε την περιμέναν συχνά, άλλ' εκείνη ή ψηλομύτα δεν φαινόταν πουθενά κι' έτσι πήγαν τα ρολόγια να... σκοτώσουν άρον - άρον, πριν αυτήν εξαποστείλουν προς την χώρα των... μακάρων!

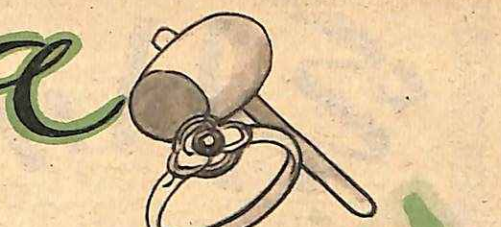
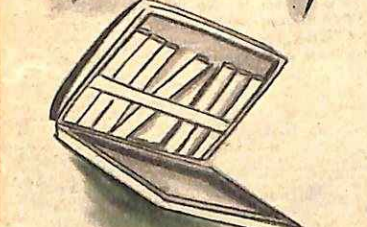
Με την πρώτη τη ματιά σου αντικρύζεις πάλι και φι στα κειμήλια τα τόσα και στα τόσα τιμαλφή και παμπάλαιες καδένες και... καρδιές λογής - λογής και χωρίς να τυραννίσαι και να... καρδιολογής, συμπεραίνεις πως κι' εκείνες ασφαλώς θα πάνε στράφι και σαν τις πωλητριάς τους θ' απομείνουνε στό... ράφι!

Συμπεραίνεις εν ολίγοις κι' αλανθαστως τέτοιες ώρες, πως ανήκουν τέτοια είδη σ' αρελές γεροντοκόρες, στα όποια σημασία κι' οι φιλάνθρωποι δεν δίνουν και στ' αλήθεια, εν τέλει, τα ενεχύρα θα μείνουν!

Βλέπεις μέσ' στα δαχτυλίδια, τα ρολόγια και τις βέρες και πολλές επιπροσθέτως άσημενεις ταμπανιέρες, πόναι δώρα ώρισμένως, κάποιας Στέλλας, ή Νανάς και το κήπιον να κάνουν νάμια κάποιο... βραχνάς. Συνεπώς ορθώς κι' εκείνοι ευτελώς τις ακουμπάμε και «κατά καπνοσφροντίζουν τέτοια... φούμαρα να πάνε!

Είδη πλείστα βλέπεις, τέλος, με γυμνούς τους οφθαλμούς, να πουλιούνται όσο - όσο και σε πλειστηριασμούς και με πόνο συλλογίσαι πως οι πρώην μάτοχοί τους, για καιρό θα τα θυμούνται με λαχάρα στην ψυχή τους... Θα τα σκέπτονται αιώριως, είτε θα τα αυξήσανε κι' ἀμανάτι τέτοια είδη την καρδιά τους θα κρατάνε!

Εισαγγράφει *Μα. Ταβία* Εισαγγράφει *Ε. Σουφοράκης Γ.*

μόνας της». Το μαρό, μαζί με τ' άλλα μαρό που γεν-
νήθηκαν την ίδια μέρα, τα πήραν από τις μητέρες
τους και τα έδωσαν σε μία ελβική υπηρεσία προς πα-
ραπομπήν». Από τότε βέβαια δεν τα ξανάβαν οι τρα-
γικές γυναίκες που τα έφεραν στον κόσμο. Πού τα πη-
γαν και τι τα έκαναν; Και σ' αυτή ακριβή τη δική της
Νυρεμβέργη, δεν κατάφεραν να βρουν τα ζην των
αφαιλούσθεντων παιδιών. Το πιθανώτατο πάντως ήταν,
τέ μετ' ή τ' άποτυχία των πειραμάτων του δόκτορος
Μάγιερ, τ'ά σκοτώναν και τ' έθαβαν στο παρακείμενο
δάσος του στρατοπέδου.

ΟΤΑΝ ἡ Μαρία Στοιγανίδης πιάστηκε ἀπὸ τὸν Γερμανόυ, ἦ-
ταν πρῶν μῆνῶν ἔγκυος. Ὁ ἄνθρωπος, ἡ-
πειροεῖς συλληψθεῖς, αὐτὸς πρὶν τρεῖς
βδομάδες καὶ τώρα
βρισκόμενος κλεισμένος στὸ στρατόπεδο τοῦ Παύλου Μελά, στὴ
Θεσσαλονίκη. Ἡ κατηγορία καὶ τῶν δύο ἦταν ὅτι μοίραζαν φυλλάδια
ἀπαιτητικῶν περιεχομένου, πράγμα πὺν θεωρητικῶς ἔγκλημα. Ἡ Μα-
ρίνα τὴν δίκασαν στὸν «Παρνασσό» καὶ τὴν καταδίκασαν σὲ θάνατο,
γιναὶ μάλιστα μὲ ἀμείψιμους στοὺς στρατοδίκους. Δὲν ἔσκυψε βλαβρὶ
το κεφάλυγός της καὶ δὲν παρακάλεσε γὰρ τὴν λυσιπώρην. Παραδέχθηκε τὸ ἐγ-
κλήμω της καὶ εἶπε μὲ υπερηφάνεια ὅτι εὐχαιρίστωθ' ὅτι πέθανε γιὰ
τὴν Ἑλλάδα. Ὁ συνήγορός της ὅμως Ἰ. Σόντης, ἀκμαῖος Ἕλληνας,
ὑπέβαλε ἀμέσως αὐτῇ χάριτος γιὰ λόγους ἀνθρωπιστικούς: Ἡ κα-
τηγορουμένη ἦταν ἔγκυος καὶ οἱ γερμανικοὶ νόμοι προέβλεπαν τὴν πε-
ριττώα αὐτῇ.

«Ο Σάβας πέταξε τότε κάτι σπουδαίο: Δεν κατώρθωσε βέβαια να την απαλλάξει τελείως, αλλά μετέφρασε την θανατική της ποινή σε λούζι. Όπως λοιπόν τους περισσότερους ελασθότες της εποχής στη Γερμανία για καταναγκαστική εργασία, έτσι κι η Μαρίνα Στοιαννίδου βρέθηκε στο στρατόπεδο του Μπλεσεν, το Φεβρουάριο του 1943. Το στρατόπεδο αυτό βρισκόταν κοντά στην κομητολί Μπέργκεν, στο δρόμο που οδηγεί από το Τσέλεν στο Άμνιουργκ. Στο Μπλεσεν δεν υπήρχαν κρεματόρια. Χιλιάδες όμως άνθρωποι εξοντώνονταν εκεί μέσα κάθε μέρα από την πείνα και τις αρρώστιες. Ή Έλληνες προφύγ-ηταν τόσο μεγάλοι, ώστε πολλοί από τους εγκαθιερκτικούς κατέφυγαν στον κανιβαλισμό. Μετά την απελευθέρωση, ένας πρώην Βρετανός αιχμάλωτος, κατέθεσε στη δική του διοικητική του στρατοπέδου Γιάσεφ Κράμερ πως όταν ασχολείτο με το ξεκαθάρισμα διαφόρων χώρων από τα πτώματα, έβλεπε ότι από τους μηρούς ή άλλο μέρος του σώματος των πτωμάτων, έβγαζε συχνά ένα κομμάτι σάρκα».

— Στην αρχή νόμισα, ότι έπρόκειτο για τραύμα σφαίρας, που είχε ριφθεί από μικρή απόσταση, είπα. Αλλά σε μία άλλη αναγκαστική μου επίσκεψη στο νεκροτομείο, είδα με τα μάτια μου έναν εγκάθετο να βγαίνει από την τσέπη του ένα σουγιά, να κόβει ένα κομμάτι από τη κνήμη ενός νεκρού και να το βάζει γρήγορα στο στόμα του, από φόβο μήπως τόν διη κανείς...

Σ' αυτή την επίγεια κόλπο, βρέθηκε ξαφνικά η Μαρίνα Σπογλιαννίδα. Σ' ένα μοναχικό γυναικείο συγκρότημα του στρατοπέδου, όπου είχαν εικόσει τρεις χιλιάδες γυναίκες, απ' όλα τα κατεχόμενα μέρη της Εωρρώπης. Οι Έλληνίδες ήταν πολλές. Κι' ανάμεσα τους η 'Ελένη Φαναρίτη, από το Δομοκό, η Γιολάντα Νικολοπού, από την Αθήνα, η Μαρίνα Διδασκάλλου από την Πρέβεζα, η Χαριτίνα Σοφράνη, από την Αθήνα, η Σοφία Φακτοπού, από την Πειραιά, η Σοφία Σοφράνη, από την Αθήνα, η Ζανέτ Αδαμοπού και η Ντόρα Καλλινιώτη, από το Παρίσι, νέες γυναίκες οι περισσότερες, παντρεμένες κι' ανύπαντρες, από ένας κακός άνεμος τις είχε ρίξει εκεί μέσα, γιά να ζήσουν τις τραγικότερες σελίδες στην ιστορία της ανθρωπότητας.

«Όταν η Μαρίνα Στογιαννίδου δήλωσε πώς ήταν έγκυος, η εμπλοκή καλύτερη» — η διαμερισματούχος δηλαδή — φράση Μιλίτσια Κέλλερ, σπερμένω τα γιαυλιά της και την κίτταζε από πάνω ως κάτω.

—Είμαι παντρεμένη, αποκρίθηκε η Στοιγιαννίδη. Έχω κι' άλλο παι-
δι τριών χρόνων...

· Η Μιλτιάδης Κέλερς κατέγραψε τα στοιχεία της και την έστειλε να την εξετάσει ο γιατρός, γιά να διαπιστωθεί την αλήθεια. Ο Δρ Κάρλ Φόρμαν, που τη δέχτηκε, ήταν γνωστός έγκληματικός τύπος του στρατοπέδου. Έπαιρνε τις γυναίκες κι έκανε πειράματα πάνω τους, όπως στα ποντίκια. Έκατοντάδες Έβραιοπούλες μαρτύρησαν και πέθαναν στα χέρια του. Μετά την εξέταση, την έστειλε στο «Μπλοκ 10», όπου ήταν κι άλλες γυναίκες σ' ένδιαφέρουσα κατάσταση. Ήταν εκεί και τέσσερες Έλληνίδες: Η Άνθη Τσιτσάρα, η Εύδοξια Κοντογιάννη, η Θάλασα Μαστροπούλου και η Τασία Κυριακίδου. Χάρηκε η Μαρίνα που βρήκε συμπαιρωσιώσους της, γιατί σάν ελθε την καθαρότητα τού σώματι, τ' άσπρα σεντόνια και τα μαλακά κρεβάτια, νόμισε πώς ή ζωή θα ήταν κάπως άποφρονη εκεί μέσα. Μά όταν πήγε να τους μιλήσει, καίμια φωνή βέδ βγήκε από το στόμα τους. Οι κρατούμενες ήταν βουδές, βουδές, όχι γιατί τους επιβάλλανε άναγκασιωτική σιγή, αλλά γιατί είχαν περνώσει τα φωνητικά τους όργανα με είδικες ακτινοβολίες.

Η Χ Ζητογιαννίδου ανατράχισε. *Ήταν λοιπόν καταδικασμένη να πάθει κακή αυτή το ίδιο, όπως οι πενήντα τρεις γυναίκες του «Μηλλού 10»: Μα τί σφάλμα μπορούσε να έχει η εγκληματίστρι με τη βουβαράδα; Την έρω- τήσει αυτή την έκαναν και οι δικαστές, που δίκασαν τους εγκληματίες πολλούς μετά την απελευθέρωσή. Οι κορμολοι, πιστοποιήσαντες που κλήθη- ραν να γίνουν γέννηση, να μην περπατούν, δεν έβγαζαν ποτέ από το σώμα τους κομμάτι, λούσι στο αλμύρι. Και το μυστήριο θα έμενε σκοτεινό, αν ένας Γερμανός γιατρός του στρατοπέδου, που εξετάστηκε ως μάρ- τυρος, δεν κατάθετε τα βέλη περιγραφή:

Ο δάκτωρ Μέγιερ, που έκτελεσε τα πειράματα αυτά επί έγκυων γυναίκων, κρατούσε σημειώσεις των παρατηρήσεών του. Τις σημειώσεις αυτές τις κατέστρεψε, λίγο προτού καταλήφθαι το στρατόπεδο από γερμανικούς στρατιώτες και αυτοκτονήσει. Είμαι σε θέση όμως να βεβαιώσω, ότι ο δάκτωρ Μέγιερ πειραματιζόταν σε μία ειδική περίπτωση «έπικτητης» κληρονομικότητας. Ήθελε δηλαδή να διαπιστώσει, όταν άπονευρόνωνταν τα φωνητικά όργανα της μητέρας, θα γεννούνταν βουβό και το παιδί...

Φυσικά το πρωτακουστό όσο και ένθληματικό αυτό πείραμα, είχε την πιο οικτρή αποτυχία. Γι'ατί τα παιδιά που γεννήθηκαν στο μεταίχθιο, είχαν όλα τη φωνή τους. Μά ο δόκτωρ Μέγιερ, έπεμψε να συνειδητήσουν το απάνθρωπο έργο του, που χαρακτηρίστηκε ως «παράφροση». Έπρεπε βέβαια να είναι τρελλός ο άνθρωπος αυτός, που πίστευε στην «εμφανική» του θεωρία. Πιο τρελλοί όμως ήταν αυτοί που του επέτρεψαν να την εκτελέσει. Άλλα τρία όχι: Οι αξιωματικοί των γερμανικών κατατόνων, δεν ήσαν παρά πειραματόφιμοι. Γουναίκες και άντρες υπέκυψαν κάτω από τα πιο ασβιατικά μαρτύρια, που γίνονταν δίχως να επισημονικούς σκοπούς. Ο δρ Ι. Α. Ματαράσος, στη Θεσσαλονίκη, που καταπαύσθηκε ειδικά με το θέμα αυτό, ανασέρε ανθρωπιστικές περιπτώσεις συμπατριωτών του, που υπέστησαν ακτινοβολία και ενέλει στο απόφραγμα μέρη του σώματός τους.

Όστόσο μετά την αποκάλυψη αυτή, η Μαρίνα Στοιγιαννίδη, έπαθε μυϊκό κλονισμό. Και το ίδιο βράδυ που βρέθηκε στο «Μπαλκ 10», έπε-

λίσρησε ν' αυτοκτονήσει. Έσκιανε μία λουριδάκι από τ' σεντόνια της, έβρεσε το λαμπρό της και κρημάστηκε από τ' σίδερα του παραθυριού. Την πρόλαβαν όμως οι άλλες γυναίκες και την έσωσαν. Μ' ενόχημα τ' προσπαθούσαν νά της δώσουν κομμάτι. 'Η Ευδοξία Κοντιγιάνη, έπειδή δεν μπορούσε νά μιλήσει, της έγραψε λίγα λόγια πάνω σ' ένα χαρτί: «Πρέπει νά έχης θάρρος. Θάρρος μονάχα για τ' παιδί σου που θά γεννηθεί. Λένε πως ή φωνή μας θά επανέλθει. Άλλά κι ή άν άκούμη μείνουμε για πάντα βουβές, υπάρχει πιθανότητα νά σωθούμε. Σκέψου τις άλλες γυναίκες πόσα υπέφεραν από την παγωνιά, την πείνα και τις άρρώστειες. Ενώ εμάς κάτι μας δίνουν νά φάμε, έχουμε ζέστη, καθαριότητα και γιατρική περίθαλψη».

Παρ' όλα τα παρηγορητικά λόγια της Κοντινιάννη, η τραγική «Αθηνά» δεν μπορούσε να χεράσει στο μυαλό της πως δα έχανε τη ζωή της. Και όταν έπειτα από δύο μέρες την πήραν για ακτινοβολία έπαθε κανονικά κρίση και χτύπησε στο πρόσωπο το δόκτορα Μενιέρ. «Ένα έργοάκι μου πρόβρισκε μπροστά της. Έσπασαν τα υαλιά του γιανιού και πληγώθηκε στο αριστερό του φρύδι. Αυτό ήταν αρκετό για να τη την άρπασε από το λαιμό και να την πετάξει από πάτωμα, μεθυμένος από θανάσιμη όργη. Ύστερα άρχισε να τη χτυπά με τη μπατα του στο στήθος και στην κοιλιά, ώσπου λιποθύμησε. Μόλις όμως συνέλαβε, την τράβηξε μαζί του έξω από το εργοστάσιο και την παρουσίασε στο Γιόζεφ Κράμερ. Ο φοβερός διοικητής του Μπέλσεν, είλεε το ματωμένο πρόσωπο της Μενιέρ, και πετάγτηκε κατακόκκινος από τη θύση του.

— Είναι Έβραϊά! φώναξε, χτυπώντας τὸ χέρι του στὸ γραφεῖο. Πρέπει νὰ τιμωρηθῇ ἀνάλογα...

Αυτό σήμανε αποποχή στο "Λουσβίτς και πέταμα στους κφουόνους".
"Αλλά" ο Μέγερ δήλωσε πώς τη χρειάζονταν άκρη για τα πειράματά του κι' ότι ήταν κρίμα να τη στείλουν στα κρεματόρια, ενώ μπορούσε να χρησιμοποιήσει για τη δουλειά τους. Ο Κράμερ πρόσταξε τότε να την τιμωρήσουν με την εφροσυχού του θύετα: Να της βάλουν δηλαδή στο νύχια τών χεριών και τών ποδιών, μυτερά ξυλαράκια ποτιμμένα σ' ένα ειδικό υγρό, που έφεραν τρομαχτικούς πόνους, μέχρι λιποθυμίας. Αυτό έγινε την επομένη το πρωί μαζί με άλλες έφτα τιμωρημένες: Δύο Γαλλίδες, δύο "Ολλανδέζες, δύο Πολωνέζες και μία "Ελληνίδα, την Κούλα Μοσχοβίτου, από τη Λέρο. "Ήταν κάτι τρομαχτικό ν' ακούς τις σπαρταχτές κραυγές τους, καθώς ο λόγιος Κράνκενμπεκ έκτελούσε μ' έγκληματική σθεασρότητα την... αποποχή του. Έπαυσε μια-μια τις γυναίκες. Τες έβλεπε και τους έπιπνε να ξυλαράκια στα νύχια μ' ένα σφυρί.

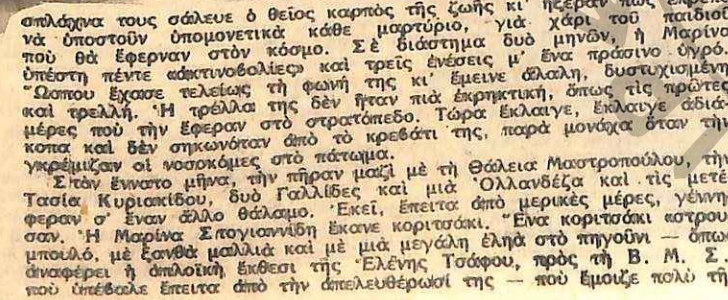
ὅπως κορφώνουν τὰ κορφιά.

Δυό άρες και περισσότερο κράτησε η Πρωτοεγγή του Θιέβι. Στο τέλος οι κρατούμενες άφηναν μιμοεπαρμένους έξω στο χιόνι, που σκέπαζε με το άσπρο του σώσενo έλα το στρατόπεδο. Οι αλχημικοί, τις έβλεπαν να υποφέρουν, μα δεν μπορούσαν να τους δώσουν την παραμικρή βοήθεια. Ό πρώτος που θα επιμελούσαν να τις πληρώσει, θα τον βρίζαν τά πολυδάκα τών φρουρών που στέκονταν μέσα στα φυλάκιά τους, πάνω στον μονότονο.

Ξαφνικά η Καύλη Μοσχογιώτου άνοιξε τα μάτια της. Άνασπαζώθηκε με δυσκολία, έκανε μερικά βήματα από μεθυσμένη και τρέχοντας κατόπι των άλλων τρελλών, πέρασε μπροστά από τους ξαφλασμένους φίλους και πήγαινε κι έπεσε πάνω στο ηλεκτροφόρο σώμα του στρατηγού. Αίγες πόνων φάλαγγς αναπηδούσαν και τα καλώδια τσίριξαν αναπνευστικά. Μέσα σε δύο τρία δευτερόλεπτα, η μικρή νηυστοπούλα είχε γίνει κόκκινο. Είχε αετοκοιτάσει για να σωθεί απ' όσα εκείνα τα μαύρα... Αυτό ήταν κάτι πολύ ανυπόμονο. Μια ηλεκτροπληξία από ρεύμα

αλληλίας πάσαςς ή μιὰ ρυθι πολυόλου, τούς γλύτωνατ' απ' όλα τὰ βασάνα. "Όταν τίς νύχτες ακούονταν πυροβολήματα, όλοι οι αλχημικοί ήξεραν ότι για μιὰ άκόμη φορά ή άφ'ήνωσσι είχε ρίξει ένα ανθρώπινο πλάσμα πάνω από σφύματα κι' ότι τώρα βρισκόταν εκεί, ντυμένο μέ ράδι, άμμο πάνω, στη λεγομένη κοσθέτη ζώνη. Ή ζώνη αυτή ήταν μιὰ λουριδιά άμμο, πλάτους δυή μέτρων, που βρισκόταν κατά μήκος στο έσωτερικό φράγμα των συρματωγμάτων. Κι' όποιος έμπαινε στη λουριδιά αυτή, άπελευθερώει τυλιχτόστον την ψυχή του. Μέ τόν ίδιο τρόπο πέρασαν από "Αουσέιτς ό Σόλων Βιτάλι, ό Γιάννης Σαραντιδής, ό Κώστας Τσιμυκλής κι' ό Στάθης Γεροντόπουλος, από την Έλλάδα.

Ώστόσο τη Μαρίνα Στοιγιαννίδη την ξαναστέλλαν στο «Πηλοκ 10», όπου βρήκε αληθινή στοργή από τις βουδές συγκρατούμενές της. Γιατί όλες τους σκεδόν ήταν υπέρες ή έτοιμάζονταν να γίνουν. Μέσα στα

πιά άρχιστες. Δέν τίς είχαν τώρα άνάγκη. Τή θέσι τους στο «Μηλάκι 10» τήν πήραν άλλες έγκυες, γιά να ύψουσαν κ'ι αυτές τήν «αδικοπο-
βολία» που θα τους άπονέμωνε τα όργανα της φωνής. Ή Στοιχειώδη, κ'ι οι συντηρήσους τής μεταφέρθηκαν στις παρούσες του στρατοπέδου, που ήταν άσφακτικά γεμάτες με έγκλειστικούς εν διάφορα στάδια άρ-
ρώστειας ή άποσκελετώσεως. Σέ μερικές, που ήταν κατάλληλες γιά τή στέγασι άκατό ανθρώπων, ήταν σθηδώνιμοι χίλιοι. Πράγματα νεκρών
βρισκόνταν άνάμεσα στους ζωντανούς, που άποσυνέτονταν σιγά-σιγά κ'ι
σκορπούσαν ολόγυρα μία τρομαχτική ύσσορμία. Ό τύφος κ'ι ή
δυσεντερία έξάναν θρῶσι. Οι αλχημικοί δέν παραπονούσαν πιά,
δέν έλεγαν τίποτε. Σέ ποιόν άλλωστε να μιλῶσαν; Ό Γιόζεφ Κράμπερ
τοῖς, τα εἶπε, πιά, ήταν τους έκείνων άκεί μέση:

Είναι γερμανικό στρατόπεδο συγκεντρώσεως, από το οποίο δεν υπάρχει
έξοδος, παρά μονάχα από την καπνοδόχο. Άν αυτό δεν σ' άρεσει, δεν

ΞΕΤΕΣ παρά να περτέτε στα ηλεκτροφόρα συρτάκια...
 «Από την καπνοδόχο» (Ντόνιουχ ντέν καβίν) σημείωσε φυσικά, θανά-
 τισαι και κάψιμο στα κρεματορία. Άλλα, επειδή, όπως είπαμε, από Μπρέλ-
 σεν δεν υπήρχαν αφορμούν, έστειλαν τους μελλοθάνατους στο Λάουμυχ
 ή στο "Αουστρίτς, για να γίνουν σφαγή. Με τον καιρό ωστόσο, η Στο-
 γαννιόβη άρχισε να βροχιά όχι μονάχα τη φωνή της, αλλά και το λογικό
 της. Το ίδιο σκέφτη και με τις άλλες γυναίκες, που είχαν υποστεί «εακτι-
 νοβόλους». Άλλα, το έκρυβαν. Γιατί κάθε βροδομάη περνούσε από το βά-
 λισμα τους ένας γιατρός, άπιστοαίμενος του δόκτορα Μέσιερ, που εξέ-
 ταζε την κατάστασή του λαμούχ τους. "Επειδή φοβόντανουν λοιπόν κα-
 νένα καινούργιο μαρτύριο, έξακολουθούσαν να προσποιούνται τις βου-
 βές. "Ωπου μια νύχτα, κάποιος από τις «εφρολάιτες» του στρατοπέδου
 έπιασε επ' αυτοφώρου την Εύδοξια Κοντογιάννη, τη θάλεια Μαστρο-
 πούλου και μερικώς άλλες, να κουβεντιάουν.

—Ωστε έτσι; τίς ρώτησε. Τὴν ἡμέρα εἰσαπότε βουβές καὶ τὴ νύκτα κελαϊδοῦτε. Παλὺ καλὰ! Θὰ τὰ ποῦμε αὐριο τὸ πρῶτ'...

Ἡ Χρύση μερικὲς ἀπὸ τὶς γυναικὲς καὶ τοὺς βοσκνοὺς τῆς κ' ἐτοιμα-
στικὰ νὰ βῇ ἀπὸ τὸ θέλαμα. Δὲν πρῶταξε ἀνδρὸς. Ἐσπῆρικα πετοχρῆτικα
ἀπὸ τὴ θέσι τῆς ἡ Μαρίνα Στοιγαννίδη καὶ μ' ἕνα πηήημα τὴν ἄρπασε
ἀπὸ τὸ λαμό. Ἡ φορούλαιν Χριστιάνη Κούνη, ἦταν ἕνα ἀπὸ τὰ δύ-
νατα ἐκείναι τέρατα ποὺ βασάνουν τὶς κρατούμενες με τὸν πόν ἀπάν-
θρωπο τρόπο. Μὰ ὅπως ἦταν ἀρρωστή κ' ἀποκελευσμένη ἡ Μαρίνα, με
διὰ γυροῖς ποὺ δέχτικε στὸ στομάχι, ἔβαρος. Συγχρόνως τὰ τακούνια τῆς Κούνης ὄργωναν τὸ πρόσωπό
τῆς, τὸ στήθος τῆς, τὴν κοιλία τῆς. Ἡ Στοιγαννίδη σφάδρε κυριο-
λεκτικὰ, ὅσοιτο βόρικε πάλι τὴ δύναμη καὶ τὴν ἔρπασε ἀπὸ τὰ πόδια.
Ἡ Γερμανίδα κούλησε στὸ πάτωμα, μουγκρίζοντας σάν τὸ χτυπημένο
ταῦρο. Τότε ἔπλεσαν πάνω τῆς ἡ Τατιά Κιριακίδου καὶ μιὰ Ρωσίδα,
ἡ Πράσκα Ὀστροβα. Τῆς ἔφρασαν τὸ στομάχι μ' ἑνὶ σπ' ἑλίου, καὶ τὴν
ἀποτέλεισαν με τὸ δάντορο πρὸς τὴς ἀξίε: Τὴν ἀφ' ἑλίου.

αποπνεύσαντες άνα Κούντες, τού εθρίου του Μπλεσέν», είχε λείψει από τη μέση. Τώρα όμως έπρεπε να έφεραν να έφεραν και τού πτώμα της. Γιατί άν τού άνακαλύπταν να Ές Ές, θά έβάζαν αίσιγουρα φωτιά στο στρατόπεδο για να τις κάψουν σάν τα ποντίκια. Άλλα με ποιόν τρόπο μπορούσαν να τού έφεραν; «Τήν ήμέρα εκείνη άναφέρη πάλι στή εκθείσι της ή Έλένη Τσάρου—μέσα στο θαλάσσιό μας ήταν είκοσι ένα πτώματα γυναικών, που είχαν πεθάνει από διάφορες αίτίες. Ένα πτώμα άνα λοιπόν ακόμη δέν θά έκανε έντύπωση στους φρουρούς. Άμείως τού κούρεψαν το κεφάλι ή μάλλον της τού γάβραμα μ' ένα σουγιά που έκρυβε ή Όστροβά. Γιατί και της ήμασταν κούρεψαν. Υστερότατα της βγάλανε τα ρούχα και της έντύπησε με τά κούρελα μιας νεκρής, της λερώσαμε τού πρόσωπο κι έτσι έπλιναν με ήλην τού κούρεψουμε ποτέ». Και δέν άνακαλύφθηκαν. Όταν έπειτα τού πτώματά, ή κορούλιναν πέταχτηκε σ' ένα καμινά, χωρίς να κάψει ή έντύπωση σέ κανένα τού βάρος της. Γιατί ή Ές Ές ήταν σ' ατάχωση, ενώ ο αβρμάκιτες ήταν μονάχα κόκκινα. Όποτε τού έφεραν τή άνασάτοση κυριολεκτικά τά Ές Ές. Έκάναν συστηματικές έρευνες στους θαλάσσιους μ' ήτος και τή άνακαλύψαν. Ήταν βέβαια πώς την ήλεγαν έρευναρίσσει ο κρα- τούμενος, μά δέν μπορούσαν να τού αποδείξουν. Κι' επειδή δέν βρήκαν τού παραμυθικό ήνος, άρχισαν τή άνακρίσει. Έκάτο γυναικείες άρε- νίστηκαν με τά πιο άπίστευτα μαρτύρια για να όμολογήσουν. Έπει- να ή Γιόζεφ Κρόμερ άρχισε τής πονηρίας.

Είμαι διοικητής και αξιωματικός, είπε. Σας δίνω λοιπόν το λόγο της στρατιωτικής μου τιμής πως αν μιλήσετε, θ' απολλάξω τις βρωμιές από την καταναγκαστική εργασία. Διαφορετικά θα κρεμάσω έκαστο από σας, στίς καλάνες του στρατοπέδου. Σας δίνω προέσβια εσπέρω λοιπόν να μη πείτε την αλήθεια...

« Ἡ προεδρία μου ἔθεσε ὁ τρομερός διοικητής, πέρασε μέσα σε μία καταδραματική στιγμή. Είκοσι τρεις χιλιάδες γυναικὲς ἔμεναν μὲ τὴν ψυχὴ στο στομάχι καὶ τὴν ἀγωνία ζωγραφισμένη στὰ μάτια τους. Ὁ θάνατος φερόσκει πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τους. Ἡ Μαρίνα Στοιχειώδης κῆ- ταζε αὐτὲς ποὺ «ἔφεραν» καὶ συλλοφώνα τὴς ρώτησε ἀν ἦσαν σωστὸ νὰ πάρουν στὸ λαϊμὸ τους ἑκατὸ ἀδελφές.

—Και βέβαια δεν είναι σωστό, αποκρίθηκε η Πράσκα. «Όσοι βέβαια, 'Αλλά αν ομολογήσουμε, τότε θα καταδικαστεί ο...»

λοιποὶ τὸν ὁδοῦντα ὁ Κράμης. Θὰ μιλήσετε ἡ δὴ τι;
—Ὁχι, καμία, δὲν ἐπρεῖται νὰ μιλήσῃ. Καὶ τότε, ὁ εὐρακὸς τοῦ
Μπέλες, σὺνταξας νὰ παύουν ἑκατὸ γυναῖκες καὶ νὰ τίς κρεμάσουν
ἐπὶ εἰς τὴν θάλασσαν, ἤρξατο νὰ ἐκτελέσῃ τὸν ἀμείωτον. Ἀλλοὶ βίως προ-
τοῦ περᾶσιν τὴν θάλασσαν στὶς τρεῖς τελευταῖες, παρουσιάσθησαν ἡ Ὁσ-
τροβὰ καὶ ζήτησαν νὰ ἀλλάξῃ τὴν θέσιν τῆς μὲ μὴ ἀπὸ τῆς μελλοθάνατης.
Τὸ παράδειγμα τῆς τοῦ μιμήθηκαν ἡ Μαρίνα Στοιγιαννίδου κ' ἡ Τασία
Κυριακίδου. Ὁ ἀπὸστολες αὐτὸς ἀνθρωπισμὸς — ὁπαρὸν ἑκατόν
τάδες τέτοιες περιπτώσεις σὲ ὅλα ἀνεξαρτέτως τὰ γεωγραφικά στρα-
τοπαῖδα — ἔκανε τὸ Γιόζεφ Κράμης, νὰ τὰ σπῶσθαι γιὰ μὴ στιγμή.
Ἀπότομα ὅμως τὸν ἐπνίενε ὁ θυμὸς καὶ κυνάζοντες σαρκαστικὰ τί
κροτοῦμενος, εἶπε:

—“Νατε βαρεθήκατε τη ζωή σας και θέλετε να πεθάνετε; Σύμφωνα. Δεν έχω καμιά αντίρρηση να εκπέσω την παράκλησή σας. Μην τη διακονάτε, ότι δεν πρόκειται να σωθούν ούτε οι άλλες. Δεν έπρεπε στον έαυτό μου τέτοιου είδους συμβιβασμούς...”

Καὶ τὶς κρέμασε. Ἐκατὸν τρεῖς γυναῖκες πέθανον ἐκεῖνη τὴν ἡμέραν ἀπὸ ἑνὸς θαλάμου, στὸ Μπέλσεν.

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

ματία μου συναντήσανε τα δικά του, μία παράξενη συγκίνηση αγκάλιασε το κορμί μου, και μία προαισθητική γλυκύτητα στην καρδιά μου. Πώς αυτός ο άντρας θαπαίξε μεγάλο ρόλο στη ζωή μου! Και, πραγματικά, τον έπαίξε! Σαν αγύριος και την άλλη μέρα, και την παραπάνω... 'Επι τέλους, πήρε το θάρρος να μου μιλήσει... Κι' εγώ του απερίθμητα κοκκινίζοντας και χαμηλώνοντας τα μάτια... Κι' εκείνο το βράδυ, ο πατέρας μου με περίμενε περισσότερο από το συνηθισμένο...

ΕΚΕΙΝΟΣ (παρασύρεται από τις αναμνήσεις της): Τι ώριμες εκείνες οι βραδιές!

ΕΚΕΙΝΗ: Το είδωλλο — δεν είναι ανάγκη να στο θυμίσω κι' αυτό... — βαστάς όσο βαστάνε όλα τα είδωλλα συνήθως. Λίγους μήνες... Κι' ύστερα, μία μέρα, εκείνος πήρε αργότερα στο ραντεβού του... την επομένη μου δικαιολογήθηκε κάπως μασημένα... Και, την άλλη, δεν ήθελε καθόλου! 'Υστερα από μία βδομάδα πήρα λίγες γραμμές του: 'Εφυνε για την Εύρωπη, για δουλειές του, και δεν είχε προφάσεις ούτε να με χαιρετήσει... Μου υποσχόταν ότι θα μου γράφε... (πολύ σιγά) και δεν μου γράψε ποτέ! (Σκουπίζει ένα δακρύ. Το γκαρσόνι φέρνει τα φαγητά. 'Εκείνη δεν αγγίζει τίποτα. 'Η μικρούλα μόνο αρχίζει να τρώει πεινασμένα...)

ΕΚΕΙΝΟΣ (τρυφερά σε 'Εκείνη): Καυμενούλα μου! Πόσο θα υπέφερες!

ΕΚΕΙΝΗ: Συνήθισα στο τέλος... 'Όλα συνηθίζονται — κι' ο πόνο! Το μόνο που μ' έκανε να υποφέρω ήταν οι πειρασμοί της ζωής... (Σιγή μικρή). 'Υστερα από λίγους μήνες, ο πατέρας μου πέθανε... Κι' έμεινα μοναχή... (Με λυπημένη τρυφερότητα): 'Η μοναξιά μου όμως κράτησε λίγο... Γιατί ύστερα, πήρε μία συντροφιά που την περίμενα από καιρό...

ΕΚΕΙΝΟΣ (σά να καταλαβαίνει): Μία συντροφιά;...

ΕΚΕΙΝΗ: Ναί. (Σιγή): 'Η κόρη μου... (Πιο σιγά, με φωνή τρεμουλιαστή): 'Η κόρη σου!

ΕΚΕΙΝΟΣ (κυττάζει σά χαμένος, σά μεγάλος ένοχος, τη μικρή, που συνεχίζει το φαί της με την ίδια λαίμαργια. 'Υστερα την παίρνει στην αγκαλιά του, την κυττάζει με απεριόριστη τρυφερότητα, και ξαφνικά την σφίγγει στο στήθος του και την αρχίζει στα φιλάει): 'Η κόρη μου! 'Η κορούλα μου!

ΕΚΕΙΝΗ: Στα μάτια της, που ήταν ίδια με τα δικά σου, έβλεπα όλο το έρωτικό μου όνειρο να ζωαζωντανεύει, γοητευτικό, όμορφο, νεανικό — και χαμένο... Είχα και μίαν άλλη αφορμή για ν' αγαπήσω την κορούλα μου: 'Η παρουσία της με εμπόδιζε στον κατήφορο... 'Ετσι, προτίμησα να πουλάω λουλούδια τις νύχτες στα κέντρα — αντί για τον εαυτό μου!

ΕΚΕΙΝΟΣ (με όλο και πιο μεγάλη συγκίνηση): 'Ακου τώρα και σύ την ιστορία τη δική μου: 'Ο κόσμος όλος μου δόθηκε! 'Εζησα όλων των ειδών τη ζωή, και κατάντησα να τα βαρεθώ όλα, και να μην έχω τίποτ' άλλο να κάνω παρά να γεράσω μόνος μου, μονοκύβητος, και να πεθάνω! Κι' έτσι, βλέπεις, μ' ήρθε μόνο μου απόψε, βαρυσταμένο, γεμάτο πληγή...

ΕΚΕΙΝΗ: Και τώρα;

ΕΚΕΙΝΟΣ (χαρούμενα): Τώρα;... 'Εχω και γυναίκα και παιδιά! Το βούδο μου και μελαγχολικό σπiti θα άντηχέση από χαρούμενα γέλια! Θα νοιώσω τη χαρά μαζεμένη. (Φωνάζει, το γκαρσόνι, το πληρώνει και σπκώνεται): Πάμε!

ΕΚΕΙΝΗ (δειλά, σά να μην τό πιστεύει): Πού;

ΕΚΕΙΝΟΣ (χαρούμενα): Στο σπίτι μας! Και θα σκορπίσουμε μέσα αυτά τα λουλούδια που συντροφιάσανε απόψε το γυρισμό σου κοντά μου!

(Βγαίνουν κι' οι τρεις από την ταβέρνα και μπαίνουν στο αυτοκίνητό του, που τους περιμένει στην έξοδο, με το σωφάρ που κάθεται μαγειρεμένο στο βολάν και που κατεβαίνει, με το καπέλλο στο χέρι, για να τους ανοίξει την πόρτα).

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΣ

ΑΛΛΟ ΒΙΟΛΙ

Οι σοφές αυτής της χώρας και σπουδαίες κεφα- (λές, καταβάλλουν νέον ζήλον και προσπάθειες πολλές, για να μās εξασφαλίσουν περισσότερες ανέσεις κι' ειδικώς να επιτύχουν των «τιμών τις συμπίε- (σεις)»!

*

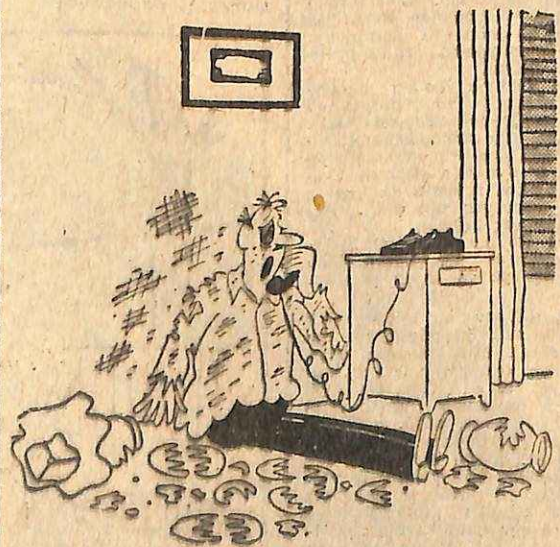
Διαρκώς, λοιπόν, ξεχάτως, εις δηλώσεις των προ- (βαίνοντες) (Ξαίνου) και τα είδη, μās τονίζουν, ότι παύουν ν' αγοράζι- (νουν)...

'Αντιθέτως όμως όμως, ανεβαίνουν αποτόμως, κι' έτσι αντί της θρυλούμενης «συμπίεσης τιμών» θα πετύχουν οι σοφοί μās την... συμπίεση ήμων! Γ. Θ.

— Πώς τολμάς, αδιάντροπε!...

(Τού Β. Χριστοδούλου)

— 'Η δεσποινίς Λίλκα; 'Ηταν εδώ προ δύο λεπτών!...

'Από τη ζωή ΤΩΝ ΦΕΙΔΙΩΝ

'Εχουν 40.000 θύματα κάθε χρόνο

'Υπάρχουν σ' όλο τον κόσμο περί τα 3.000 γνωστά είδη φειδιών. Τα 600 δέ απ' αυτά είναι δηλητηριώδη. Δεν είναι ωστόσο εξ' ίσου επικίνδυνα όλα τα δηλητηριώδη φείδια. 'Αλλά απ' αυτά δεν φέρνουν πάντα το θάνατο με τη δαγκωματιά τους, ενώ άλλα απεναντίας σκοτώνουν τα θύματά τους σε 10 λεπτά της ώρας μονάχα.

Πιο επικίνδυνο απ' όλα θεωρείται η «βασίλικη κόμπρα». 'Εχει μήκος 5-6 μέτρων, είναι ιδιαίτερος επιθετικό κι' έχει δηλητήριο ισχυρότατο. Σ' αυτό το είδος των έρπετων όφειλεται το μεγαλύτερο μέρος των 21.880 θανάτων που σημειώνονται κάθε χρόνο κατά μέσον όρον στις 'Ινδίες από δαγκωματίες φειδιών.

'Ο συνολικός αριθμός των θύματων των φειδιών σ' ολόκληρο τον κόσμο κυμαίνεται γύρω από τα 40.000 κάθε χρόνο, σύμφωνα με μία στατιστική της Παγκοσμίου 'Οργάνωσης 'Υγείας του Ο.Η.Ε. Στη Βιρμανία όμως και στις 'Ινδίες, α- ναλογούν 15 θάνατοι το χρόνο σε κάθε 100.000 κατοίκους — ποσοστό που δεν συναντάται σε καμιά άλλη χώρα.

Στη Βραζιλία πριν απ' το 1930, πέθαιναν 3.000 άνθρωποι κάθε χρόνο από δαγκωματίες φειδιών. 'Υστερα όμως άρχισαν να χρησιμοποιούνται οι ειδικοί όρροι κατά του δηλητηρίου των φειδιών, και τότε ο έτησιος αριθμός των θυμάτων κατέβηκε απότομα στα 100 μονάχα.

Μη φαντασθήτε ωστόσο πως ο μεγαλύτερος αριθμός δηλητηριωδών φειδιών βρίσκεται στις 'Ινδίες ή στις ζούγκλες της Νοτίου 'Αμερικής. Το ρεκόρ ανήκει σε ώρισμένες όρεινες περιφέρειες των πολιτειών της Νέας 'Υόρκης και της Πενσυλβανίας και στους βάλτους της Γεωργίας και της Νοτίου Καρολίνας.

Τα φείδια έχουν, αντί για βλέφα- ρα, διαφανή λείπια.

Δεν ακούνε, όπως τα άλλα ζώα, γιατί δεν έχουν αυτιά, ούτε και καμιά τρύπα στο κεφάλι τους για το σκοπό αυτό. 'Αντιλαμβάνονται ωστό- σο με το σώμα τους τους ήχητικούς παλμούς, που μεταδίδονται απ' το έ- δαφος.

'Εχουν μόνον ένα πνεύμονα και 435 σπινθόλους.

Οι έχιδνες έχουν στις δυο πλευρές του προσώπου τους, ανάμεσα στα μάτια και στα ρουθούνια, ένα όργανο ευαίσθητο στη θερμοκρασία. Μ' αυτό αντιλαμβάνονται την κίνηση κά- θε θερμού σώματος που περνάει σ' απόστασι αρκετών μέτρων.

Το δέρμα των φειδιών δεν είναι γλοιώδες, όπως νομίζουν πολλοί. Είναι στεγνό όπως και το ανθρώπινο και μοιάζει στην αφή με μαλακό πετσά.

Δεν αληθεύει ο θρύλος ότι τα φείδια υπνωτίζουν τη λεία τους (μικρά πουλιά, κλπ.).

Είναι ανακριβές επίσης το ότι τα μεγάλα φείδια, όπως οι πύθωνες, λιώνουν το σώμα των θυμάτων τους, με το σφίξιμό τους. 'Απλώς και μόνο, αυτό αντιλαμβάνονται την κίνηση κά- θε θερμού σώματος που περνάει σ' απόστασι αρκετών μέτρων.

Το μακρύτερο φείδι που αναφέρει η ζωολογία, είναι ένας πύθων της Μαλαϊσίας, μήκους 10 μέτρων. Το βαρύτερο δέ είναι η «άντακοντα» της Νοτίου 'Αμερικής, που φτάνει τα 140 κιλά.

Περίπετειώδες ιστορικό μυθιστόρημα υπό ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΕΛΛΟΤΟΠΟΙΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

'Η Μαγδαληνή, έπειτα από την άρνησι του άντρα της να την βοηθήσει στην εκδίκαί της, τον σκοτώνει. 'Ο βασιλιάς φραγκίσκος δέχεται, στο μεταξύ, τον 'Ιγνάτιο Λοϊόλα, που του ζητάει να παραδώ- σι στο δήμιο τον Στέφανο Ντολέ. 'Επειτα από μερικές ημέρες, δίνεται στο Λουβρό η μεγάλη γιορτή που είχε οργανώσει ο βασιλιάς προς τιμήν της δουκίσσης του Φονταίνεμπλώ. 'Η Ζιλέτ αναγνωρίζει τον Τριβουλέτο και τον παρουσιάζει σ' όλους σαν πατέρα της. 'Υστερα από λίγο, έμ- φανίζεται, ξαφνικά, ο Μανφρέδος, που ο Μονκλάρ τον νόμιζε για νεκρό και απο- καλεί μπροστά σ' όλη την αυλή το βα- σιλικό ανανδρό.

5ον Οι αυλικοί έμειναν μ' ανοιχτό το στόμα. Κανείς δεν μπορούσε να φαντασθή ότι θα βρισκόταν άνθρωπος που θα τολμούσε να προκαλέσει με τόση θρασύτητα τον ίδιο το βασιλιά. 'Η κατάληξι τους ήταν τόσο γρήγορη, που κανείς δεν σκέφτηκε ν' απλώσει το χέρι του για να πιάσει αυτό τον άναϊδη. 'Ο βασιλιάς είχε γίνει κατακίτριος στην αρχή. 'Επειτα το πρόσωπό του βάφηκε καταποφύρο.

'Ακούστηκε, ξαφνικά, η φωνή του Μον- κλάρ:

— Μπερδέι, τί περιμένετε; 'Αλλ' ο βασιλιάς απλώσε το χέρι του. — Σταματήστε, είπε.

Είχε ξαναδρῆ τώρα την ψυχραιμία του και πρόσθεσε με ύφος περήφανο και επι- θλητικό:

— Θέλω να ιδώ ως ποιά σημείο μπορεί να φτάσει η άναϊδεια ενός ανθρώπου στο βασιλείο μου.

Γύρισε κατόπιν στο Μανφρέδο.

— Αυτά μόνο είχες να πής; τον ρώτη- σε. 'Η έχεις να προσθέσεις κι' άλλα;... Μίλησε!

— Μεγαλειότατε, απάντησε ο νέος, θα ήθελα να προσθέσω ακόμη τα, εξής: 'Ο- ταν σάς πρωτοείπα αυτά τα λόγια κοντά στον περιβολό του Τρασουάρ, νόμιζα πως είχα δίκιο... Βλέπω τώρα, όμως, πως έ- καμα λάθος.

— 'Α, φοβήθηκες παλληκάρι μου;

— 'Ο Μανφρέδος ανασήκωσε τους ώμους. — Κάνετε λάθος. Μεγαλειότατε, απάν- τησε. Ξέρετε πως δεν φοβάμαι. Είπα ότι έκαμα λάθος, γιατί, εκείνη τη στιγμή, νό- μισα πως προσπαθούσαν να βιάσουν μία άθωα νέα...

— 'Ακούστε με όλοι σας και σεις, κυρία, πρόσθεσε μιλώντας στη Ζιλέτ. Φαντάσθηκα πως είσατε μία έντιμη νέα... Δεν ήξερα πως περιμένετε την κατάλληλη ευκαιρία για να ριχτήτε στην αγκαλιά του πρώτου ανθρώπου που θα βρισκόταν μπρο- στά σας. Είσατε όμως και πάλι τυχερή, γιατί αυτός ο πρώτος τυχόν ήταν ο βασι- λιάς. Κι' έτσι έγινате βασιλική ευνουσιμέ- νη! Τα συγχαρητήριά μου, κυρία... Συγ- χωρέστε με. Μεγαλειότατε, για τις αλή- θειες που ήρθα να σάς πώ...

— 'Ο Φραγκίσκος ήταν τώρα τρελλός από όργη.

— Πιάστε τον! ούρλιαξε. Κομματιάστε τον! Δεν πρέπει να ζήσει ούτε στιγμή πε- ρισσότερο!

Δεκάδες εύγενών τράβηξαν τα ξίφη τους. 'Ο Μανφρέδος αναποδογύρισε μερικούς από κείνους που βρισκόταν, γύρω του κι' έτρεξε σε μία γωνία της αίθουσας. 'Ε- θγαλε τότε το ξίφος του και περίμενε...

'Η άπρόεπτη σωτηρία

'Αλλά, προτού συνεχίσωμε την αφήγησι- μας, είνε ανάγκη να εξηγήσωμε στον ά- ναγνώστη πως ο Μανφρέδος είχε κατορθώ- νανώστη πως το άστεροφάκιο του Μον- σι να βγῆ από το άστροφάκιο των Μον- φακών, παρά την άστυρη έπαγρύπνησι των φρουρών που είχε βάλει ολόγυρα ο κόμης ντε Μονκλάρ.

— Όταν κατάλαβε που βρισκόταν, αισθάν-θηκε τόση φρίκη, που, λίγο έλειψε, να σω- ρισατή λιποθύμος ανάμεσα στους σκελε- τους που τον περιστοιχίζαν. Κατάφερε, ωστόσο να συγκρατηθή κι' όταν πέρασε η πρώτη έντυπωσι, άρχισε ν' αναζητή έναν τρόπο για να βγῆ από εκεί μέσα.

'Αλλ' έπειτα από μερικές έρευνες μέσα στο σκοτάδι, κατάλαβε πως αυτή η έλπίλα ήταν μάταιη.

— Δεν μου μένει τότε παρά να πεθά- νω! ψιθύρισε ο Μανφρέδος. Αυτό θα είνε καλύτερο από το να περιμένω το θάνατο εδώ μέσα.

Ευτυχώς, είχε μαζί του το ξίφος και το έγχειριδίό του. Δεν του έλειπαν, λοιπόν, τα μέσα.

— 'Αλλ' η ζωή είνε γλυκειά, ιδίως για ένα νέο. Προτού, λοιπόν, τερματίσει τις ημέρες του, αποφάσισε να κάμει μία τελευταία προσπάθεια. Πήγε ψάχνοντας ως την καγ- κελλωτή πόρτα κι' άρχισε να φωνάζει.

'Επειτα από λίγο, ένας άνθρωπος έμ- φανίστηκε πίσω από τα κάγκελα.

— Δεν άρκει πως μās υποχρέωσες να περάσωμε έξω τη νύχτα, αλλά μās ξεκου- φαίνεις κι' όλος με τα ούρλιασματά σου; του φώναξε. Τί θέλεις, ληστή;

— Θέλω να ιδώ το λοχία που διοικεί το απόσπασμα, απάντησε ο Μανφρέδος. — 'Εγώ είμαι.

— 'Ο Μανφρέδος χαμήλωσε τη φωνή. — 'Ακούσε, φίλοι μου, που είπε. Θέλει- να κερδίσεις εκατό πιστόλες;

— Για να σε βοηθήσω να δραπετεύσης; 'Ε, όχι, φιλαράκο, δεν έχω σκοπό να πε- θάνω πάνω στην άγχνη.

— 'Ο λοχίας απομακρύνθηκε καγχάζοντας. — 'Ακούστε φίλοι μου, φώναξε στους στρατιώτες του. Αυτός ο καταραμένος θέ- λησε να μ' εξαγοράσει. Είσατε όλοι μάρ- τυρες ότι μου πρόσφερε δυο χιλιάδες πι- στόλες για να τον βοηθήσω να δραπετεύση!

Είχε εικοσαπλασιάσει το ποσό, με την έλπίδα ότι η ανταμοιβή του για το ζήλο του θα ήταν ανάλογη με την προσφορά που είχε άρνηθή.

— 'Ο Μανφρέδος άκουσε αυτά τα λόγια και κατάλαβε πως δεν έπρεπε να έλπιζε τίποτε απ' αυτή την πλευρά.

Δεν του έμενε, λοιπόν, παρά να τερμα- τισή τη ζωή του.

— 'Αλλά, στο μεταξύ, είχε άρχισει να ξε- μερώνει κι' ένα λιγιστό φῶς μπήκε στον υπόγειο θάλαμο από την πόρτα και τις ά- ναριθμυτες ρωγμές που ύπρχαν στη θο- λωτή στέγη.

Αυτό το φῶς δεν ήταν αρκετό για να κάμει τον Μανφρέδο ν' αντικρύψει τις φρι- καλεότητες που έκρυβε αυτός ο θάλαμος. Τού ξαναδῶσε, όμως, κάποια έλπίδα. Το σκοτάδι που τον τυλίγε δεν ήταν πια το ίδιο πυκνό όπως πριν.

— 'Θα περιμένω ως το βράδυ, σκέφτη- κε. 'Αν ως τότε δεν έχω βρῆ έναν τρόπο για να βγῶ από εδώ μέσα, τότε θα τερ- ματίσω μόνος μου τη ζωή μου. 'Ετσι η άλ- λοιώς, δεν προκειται να περάσω και δεύ- τερη νύχτα μέσα σ' αυτή την κόλασι.

— 'Αρχισε και πάλι να ψάχνει, οδηγούμε- νος από τις ρωγμές που ύπρχαν στο τα- βάνι.

— Το ίκρίωμα του Μονφκλάρ ήταν ένα έρει- σμα.

— 'Ο Μανφρέδος έπιασε το χέρι και το έφερε με εύλάβεια στα χείλη του...

— 'Ο Μανφρέδος χαμήλωσε τη φωνή. — 'Ακούσε, φίλοι μου, που είπε. Θέλει- να κερδίσεις εκατό πιστόλες;

— Για να σε βοηθήσω να δραπετεύσης; 'Ε, όχι, φιλαράκο, δεν έχω σκοπό να πε- θάνω πάνω στην άγχνη.

— 'Ο λοχίας απομακρύνθηκε καγχάζοντας. — 'Ακούστε φίλοι μου, φώναξε στους στρατιώτες του. Αυτός ο καταραμένος θέ- λησε να μ' εξαγοράσει. Είσατε όλοι μάρ- τυρες ότι μου πρόσφερε δυο χιλιάδες πι- στόλες για να τον βοηθήσω να δραπετεύση!

Είχε εικοσαπλασιάσει το ποσό, με την έλπίδα ότι η ανταμοιβή του για το ζήλο του θα ήταν ανάλογη με την προσφορά που είχε άρνηθή.

— 'Ο Μανφρέδος άκουσε αυτά τα λόγια και κατάλαβε πως δεν έπρεπε να έλπιζε τίποτε απ' αυτή την πλευρά.

Δεν του έμενε, λοιπόν, παρά να τερμα- τισή τη ζωή του.

— 'Αλλά, στο μεταξύ, είχε άρχισει να ξε- μερώνει κι' ένα λιγιστό φῶς μπήκε στον υπόγειο θάλαμο από την πόρτα και τις ά- ναριθμυτες ρωγμές που ύπρχαν στη θο- λωτή στέγη.

Αυτό το φῶς δεν ήταν αρκετό για να κάμει τον Μανφρέδο ν' αντικρύψει τις φρι- καλεότητες που έκρυβε αυτός ο θάλαμος. Τού ξαναδῶσε, όμως, κάποια έλπίδα. Το σκοτάδι που τον τυλίγε δεν ήταν πια το ίδιο πυκνό όπως πριν.

— 'Θα περιμένω ως το βράδυ, σκέφτη- κε. 'Αν ως τότε δεν έχω βρῆ έναν τρόπο για να βγῶ από εδώ μέσα, τότε θα τερ- ματίσω μόνος μου τη ζωή μου. 'Ετσι η άλ- λοιώς, δεν προκειται να περάσω και δεύ- τερη νύχτα μέσα σ' αυτή την κόλασι.

— 'Αρχισε και πάλι να ψάχνει, οδηγούμε- νος από τις ρωγμές που ύπρχαν στο τα- βάνι.

— Το ίκρίωμα του Μονφκλάρ ήταν ένα έρει- σμα.

— 'Ο Μανφρέδος έπιασε το χέρι και το έφερε με εύλάβεια στα χείλη του...

Ο Μονφρέδος έπιασε το χέρι και το έφερε με εύλάβεια στα χείλη του...

πωμένο οικοδόμημα. Κι' άλλωστε, από καιρό δεν έχρησιμευε σε τίποτε. Οι άρχοντες του Παρισιού είχαν σκεφτεί ότι δεν άξιζε τον κόπο να ταλαιπωρούνται για ν' ανεβούν σ' αυτό το λόφο μόνο και μόνο για να περάσουν ένα καναδόσχοινο στο λαιμό κάποιου δυστυχισμένου. Μήπως δεν υπήρχαν και μέσα στο Παρίσι φανάρια που θα μπορούσαν να χρησιμεύουν ως αγχόνες;

—Ετσι, το φρικαλέο αυτό ικρίωμα είχε περιπέσει σε άχρηστία και σιγά-σιγά είχε αρχίσει να καταρρέει. Άλλ' αν οι τοίχοι του ήταν γεμάτοι ρωγμές, για να φτιαχτεί ένα πέραςμα, από όπου θα μπορούσε να βγει ένας άνθρωπος, θα χρειαζόταν πολλούς καιρούς. Κι' ο Μανφρέδος, νηστικός όπως ήταν, δεν μπορούσε ν' άνθεξη περισσότερο από μια ή δυο ημέρες ακόμη.

«Άδικα προσπαθώ ν' απομακρύνω το θάνατο, σκέφτηκε. Φαίνεται πως μόνο νεκρός θα μπορέσω να βγω από αυτή την κόλαση... Άλλ' όχι, ούτε αυτό πρόκειται να γίνει. Θα μ' αφήσουν να σαπίσω εδώ μέσα». Αποκατωμένους, σταμάτησε τις έρευνές του και πήγε να καθήσει κοντά στην πόρτα, όπου ο αέρας ήταν κάπως καθαρότερος.

Πόσες ώρες πέρασε σ' αυτή τη θέση; Τού ήταν αδύνατο να το πη.

—Άκουσε, ξαφνικά, το θόρυβο που έκαναν οι ρόδες κάποιου άμαξιού που θάπρεπε να περνάει από εκεί κοντά.

—Ο θόρυβος αυτός πλησίαζε ολοένα και σε κάποια στιγμή σταμάτησε. Το άμαξι θάπρεπε να είχε σταθή κοντά στο ικρίωμα. Μια φωνή έφτασε τότε σ' αυτιά του Μανφρέδου:

—Μπορείτε να μου πείτε αν οι πύλες του Παρισιού είναι ανοιχτές αυτή την ώρα;

—Η φωνή αυτή έκαμε τον Μανφρέδο ν' ανατριχιάσει. Τινάχτηκε άμέσως όρθιος, πιάστηκε από τα κάγκελλα κι' άρχισε να φωνάζει μ' όλη του τη δύναμη:

—Βοήθεια!... «Όποιος κι' αν είσατε βοηθήστε με να βγω απ' αυτό τον τάφο όπου μ' έχουν κλείσει ζωντανό!

Πραγματικά, ο Μανφρέδος δεν είχε κάνει λάθος. Ένα βαρύ ταξιδιωτικό άμαξι είχε σταματήσει στη βάση του ικριώματος.

—Μέσα σ' αυτό το άμαξι δρισκόταν ένας άντρας και μια γυναίκα.

—Ο άντρας θα ήταν ως σαράντα χρόνων. Ζωηρός, ευκίνητος, είχε ένα πρόσωπο με άρμονικά χαρακτηριστικά, που φάνερναν δύναμη κι' αυτοπεποίθηση.

—Η γυναίκα ήταν πολύ νεώτερη και εκπληκτικά όμορφη.

—Παίει στον άμαξά καθόταν ένας γεροδε-

μένος άντρας με ήλιοκαμένο πρόσωπο και μεγάλα μουστάκια.

—Το άμαξι αυτό, αν έκρινε κανείς από τις καταλασμένες ρόδες του, θάπρεπε ναρχόταν από πολύ μακριά.

—Ο λοχίας που διοικούσε το μικρό άπασμα έτοιμάστηκε ν' απαντήσει στην έρώτησή του άγνωστου, όταν, ξαφνικά άκουστήκαν οι φωνές του Μανφρέδου:

—Όποιος κι' αν είσατε, βοηθήστε με να βγω απ' αυτό τον τάφο όπου μ' έχουν κλείσει ζωντανό.

—Άκούοντας αυτές τις φωνές, ο άγνωστος άνοιξε με όσην την πόρτα του άμαξιού και πήδησε κάτω.

—Ποιος φωνάζει; ρώτησε.

—Ένας ληστής... Ένας κακούργος που τον έχουμε κλείσει εκεί, άκούστηκε ο λοχίας.

—Κι' έδειξε με το χέρι του την σιδερένια πόρτα.

—Και τί είναι εκεί;

—Το όστεοφυλάκιο του Μονφκόν, απάντησε ο λοχίας. Ο φιλαράκος θα καλοπεράσει εκεί μέσα!

—Είπατε είναι το όστεοφυλάκιο; ρώτησε ο άγνωστος. Και κλείσατε ένα ζωντανό πλάσμα εκεί μέσα; Αυτό είναι τρομερό!

—Κύριε, είπε ο λοχίας, βάλετε τη μύτη σας σε πράγματα που είναι πολύ επικίνδυνα. Σας προειδοποιώ ότι ο μεγάλος αρχιδικαστής του Παρισιού δε θέλει ν' ανακατεύεται κανείς στις δουλειές του. Το καλό που σας θέλω, λοιπόν, συνεχίστε το δρόμο σας. Όσο για τις πύλες, δεν πιστεύω να τις προφτάσετε άνοιχτές. Μπορείτε, όμως, να περάσετε τη νύχτα στο μικρό χωριό της Μονμάρτρης, που βρίσκεται δεξιά σας και να μπήτε στην πόλη αύριο το πρωί.

—Μα τους άγιους! είπε ο άγνωστος. Ότι κι' αν έκαμε αυτός ο άνθρωπος, ή τιμωρία του είναι φρικαλέα...

—Αρκετά! φώναξε ο λοχίας. Αφίστε τις κρίσεις σας και συνεχίστε το δρόμο σας... Το κάτω-κάτω, δεν άξιζει τον κόπο ν' ασχοληθείτε μ' έναν κακοποιό σαν αυτόν που βρίσκεται εκεί μέσα.

—Χμ! έκαμε ο άγνωστος. Υπάρχουν κακοποιοί που είναι πολύ καλύτεροι από εκείνους που θέλουν να περνάει για έντιμοι.

—Βοήθεια, βοήθεια! φώναξε πάλι ο Μανφρέδος. Αποκεφαλίστε με... κρεμάστε με... αλλά μη μ' αφήνετε εδώ μέσα... Βοήθεια!

—Διάβολε! είπε ο άγνωστος. Ένας κακοποιός δεν μιλάει έτσι... Η φωνή του μου ξεσχίζει την καρδιά. Λοχία, πρέπει ν' απελευθερώσετε αυτόν τον δυστυχισμένο... Αυτή ή τιμωρία είναι απάνθρωπη!

—Είσατε τρελλός, κύριε, φώναξε ο λο-

χίας. Φύγετε γρήγορα, γιατί, άλλωστε, δεν ξέρω τι μπορεί να γίνει.

—Ένα νεύμα του, οι στρατιώτες του έτρεξαν κοντά του.

—Ο άγνωστος άνασήκωσε τους ώμους του και γύρισε προς το μέρος του άμαξιού.

—Λορέντζο, φώναξε.

—Ασέντη...

—Σπάσε μου αυτή την πόρτα.

—Αμέσως, αφέντη.

—Ο άνθρωπος με τα μακριά μουστάκια, που καθόταν πλάι στον άμαξά, πήδησε άμέσως κάτω κι' έτρεξε στην σιδερένια πόρτα.

—«Ε, σεις, κύριε, πού δρισκόσατε μέσα! φώναξε. Κάμετε πίσω γιατί θα σπάσω την πόρτα.

Είχε φέρει μαζί του από το άμαξι έναν έφεδρικό σιδερένιο άξονα κι' έχωσε την άκρη του σε μια ρωγμή που σχηματιζόταν ανάμεσα σε δυο πέτρες πλάι στην πόρτα.

—Ο άνθρωπος αυτός φαινόταν πολύ δυνατός. Χρησιμοποώντας τον άξονα για λοστό, κατάφερε να μετακινήσει ελαφρά τη μιά από τις δυο πέτρες. Από τη στιγμή αυτή, ή δουλειά του έγινε εύκολη.

—Ο λοχίας κι' οι στρατιώτες δεν είχαν έπιχειρήσει να τον έμποδίσουν. Γιατί δεν πιστευαν πως θα κατάφερνε τίποτα. Και νόμιζαν πως θα τους δινόταν ή εύκαιρία να γελάσουν μαζί του. Όταν, όμως, είδαν την πέτρα να μετακινείται, έβγαλαν τα ξίφη τους κι' ώρμησαν πάνω του βιαστημένα.

—Άλλα βρέθηκαν, ξαφνικά, μπροστά στον άγνωστο, που είχε βγάλει κι' αυτός το ξίφος του.

—Αφίστε το φίλο μου να κάμει τη δουλειά του! τους φώναξε. Διαφορετικά, θα έχετε να λογαριαστήτε μαζί μου!

—Τολμάτε, λοιπόν, ν' αντίταχθείτε στους στρατιώτες του βασιλιά; είπε ο λοχίας. Απάνω του! Μην τον φοβόσαστε!

—Άλλ' ο άγνωστος απέκρουσε με μεγάλη ευκολία την έπιθεσή τους. Το ξίφος του διέγραψε κύκλους όλόγυρα κι' οι αντίπαλοί του του κάκου προσπαθούσαν να τον πλησιάσουν.

—Απάνω του! ούρλιαξε ο λοχίας. Εσκοιλιάστε τον! Κοιμάστε τον!

—Ο άγνωστος απόκρουσε με αξιοθάμνηση δεξιότητα τα χτυπήματά τους και κατόπιν πέρασε από την άμυνα στην έπιθεση. Ουρλιάσματα πόνου άκούστηκαν άμέσως...

Οι στρατιώτες δεν μπόρεσαν να επαναλάβουν την έπιθεσή τους κι' έπειτα από λίγο έφευγαν πανικόβλητοι κι' έτρεξαν να κρυφτούν στους γειτονικούς θάμνους. Κανείς απ' αυτούς δεν είχε τη διάθεσι να διακινδυνεύει το τομάρι του.

—Την ίδια στιγμή, ή σιδερένια πόρτα έπεσε μ' έναν τρομερό πάταγο.

—Ο Μανφρέδος βρέθηκε μ' ένα πηδήμα έξω. Κρατούσε το ξίφος στα χέρια του κι' ή έκφραση που είχε το πρόσωπό του ήταν τρομερή.

—Έλάτε τώρα ν' άναμετρηθούμε! φώναξε. Πού είσατε λοιπόν;

—Ο άγνωστος κύτταξε με περιέργεια αυτό το νέο με την άθλητική κορμοστασιά και το περήφανο πρόσωπο.

—Δεν νομίζω πως απελευθερώσα ένα ληστή, ψιθύρισε.

—Πήγε κατόπιν κοντά του και του είπε δυνατά:

—Φύγετε, κύριε! Μη μένετε ούτε στιγμή εδώ!

—Και βέβαια θα φύγω απάντησε ο Μανφρέδος. Όχι, όμως γιατί φοβάμαι αυτούς τους άθλιους, αλλά γιατί το μέρος εδώ μου προκαλεί φρίκη. Προτού φύγω όμως, θα ήθελα να σας πω πόσο βαθιά είναι ή ευγνωμοσύνη που αίσθανόμαι για σας. Σας χρωστάω κάτι περισσότερο από τη ζωή. Με γλυτώσατε από ένα φρικαλέο θάνατο...

—Άκούστε με, νέε μου... Είναι καλό να φυλαχτείτε...

—Άλλ' αυτό που κάνατε είναι ύπεροχο, κύριε. Αναγκάσατε τους φρουρούς να το βάλουν στα πόδια και σπάσατε μια σιδερένια πόρτα μόνο για ν' απελευθερώσετε έναν άνθρωπο, που είναι ίσως μεγάλος κακούργος, αφού τον είχαν καταδικάσει σ' ένα τόσο ανατριχιαστικό μαρτύριο. Μόνο ένας ίππότης του παλιού καιρού θα μπορούσε να κάμει αυτό που κάματε σεις... Το χέρι σας, σας παρακαλώ!

—Ο άγνωστος άπλωσε το χέρι του,

—Ο Μονφρέδος το έπιασε και το έφερε με ευλάβεια στα χείλη του.

—Δεν θα ξεχάσω ποτέ τί σας χρωστάω! είπε. Θέλετε να μου πείτε το όνομά σας, κύριε;

—Ο άγνωστος ήθελε να του κάμει την ίδια έρώτηση. Άλλα σκέφτηκε πως δεν ήταν σωστό να ρωτάει το όνομά του από έναν άνθρωπο που τον κυνηγούσαν με τόσο λύσσα.

—Είμαι ο ίππότης ντε Μπριέν, είπε.

—Ο ίππότης ντε Μπριέν! επανέλαβε ο Μονφρέδος. Δεν θα ξεχάσω ποτέ αυτό το όνομα.

—Απομακρύνθηκε κατόπιν με γρήγορα βήματα και σε λίγο χάθηκε πίσω από τους πικνούς θάμνους που σκέταζαν την πλαγιά του λόφου.

—Ο ίππότης έμεινε ακίνητος κάμπορες στιγμές στην ίδια θέση. Έπειτα ξαναέβηκε στη θέση του, ενώ ο Λορέντζο πηδούσε πλάι στον άμαξά.

—Οι στρατιώτες είχαν παρακολουθήσει από μακριά τη σκηνή χωρίς να τολμήσουν να έπαιδουν. Και μόνον όταν το άμαξι απομακρύνθηκε αρκετά πήραν το θάρρος να ξαναγυρίσουν στην θέση τους. Άλλα για να κάμουν τί; Για να δουν το άδαιο όστεοφυλάκιο και τη σπασμένη πόρτα του. Τι θα έλεγε για όλα αυτά ο κύριος ντε Μονκλάρ; Πώς θα του δικαιολογούσαν το ότι ένδεκα άνθρωποι είχαν φύγει μπροστά σ' έναν μόνο;

—Κουλοχέρηδες... δειλοί, γυναικόβλες! άρχισε να τους φωνάζει ο λοχίας. Πηγαίνετε στα σπίτια σας να φορέσετε φουστανία και να πάρτε ρόκες στα χέρια σας!... Το κάτω-κάτω, όμως, γιατί καθόμαι και ξελαργυγιάζωμαι; Σ' εσάς θα περάσουν το σκονί στο λαιμό κι' όχι σε μένα! Γιατί, βέβαια, θα πω πως το βάλατε στα πόδια!

—Οι στρατιώτες είχαν άκουσει χωρίς να παραχθούν τις κρίσεις του. Άλλα τα τελευταία λόγια του τους έκαναν να καταλάβουν πως τα πράγματα ήταν πολύ σοβαρότερα από ό,τι είχαν φαντασθεί.

—Θα σας κρεμάσουν! συνέχισε ο λοχίας. Έκτος αν ο αρχιδικαστής διατάξει να σας γδάρουν ζωντανούς ή να δέσουν τον καθένα σας σε τέσσερα άλογα για να σας κομματιάσουν!...

—Όλοι συντροφιά θα πάμε! φώναξε κάποιος από τους στρατιώτες.

—Ο λοχίας το ήξερε πολύ καλά. Γιατί κι' αυτές έπιασε το είχε βάλει στα πόδια. Προσποθήθηκε, όστόσο, πως δεν άκουσε τη διακοπή και διάσπασε να συνεχίσει:

—Ας είναι, όμως. Δεν θέλω το κακό σας... Αδειάσαμε πολλές μπουκάλες μαζί κι' έχωμε γυρίσει θουνά και λαγκάδια... Θα προσπαθήσω να σας σώσω...

—Οι στρατιώτες έπιδοκίμασαν μ' ένθουσιασμό τα λόγια του.

—Άκούστε, είπε έπειτα από μικρή σκέψη ο λοχίας. Έγώ δεν θα πω τίποτα. Αν κάμετε και σεις το ίδιο, ποιος θα μάθει τί έγινε; Ο αρχιδικαστής θα φαντάζεται ότι ο ληστής σαπίζει μέσα σ' αυτή την τρύπα και, φυσικά, δεν θα θελήσει να το εξακριβώσει. Ας κλείσουμε, λοιπόν, όλοι το στόμα μας... Ούτε είδαμε, ούτε άκούσαμε, ούτε έξερομε τίποτα...

—Οι στρατιώτες του το ώρκίστηκαν κι' ο όρκος τους ήταν ελικρινής.

—Το μόνο που μένει να κάμωμε είναι να εξαφανίσουμε τα ίχνη της απόδράσεως, ξαναείπε ο λοχίας.

—Ρίχτηκαν άμέσως όλοι στη δουλειά κι' έπειτα από δυο ώρες ξανάβαλαν την πόρτα στη θέση της. Κι' αυτοί ακόμα οι τραυματισμένοι πρόσφεραν περίφημα τη συνδρομή τους. Έτσι, όταν ο κύριος ντε Μονκλάρ πήγε το άλλο πρωί εκεί, δεν παρατήρησε τίποτε το ύποπτο και ξανάφανε ευχαριστήμένους.

Δυο άδελφοί

—Η σκέψη να φύγει από το Παρίσι, δεν πέρασε ούτε στιγμή από το μυαλό του Μανφρέδου. Η μόνη προφύλαξη που πήρε ήταν ότι ξαναγύρισε από την πύλη της Μονμάρτρης, μ' όλο που εκείνη του Άγιου Διονυσίου βρισκόταν πιά κοντά.

—Έπειτα από λίγη ώρα έμπαινε στο σπίτι του Ντολέ.

—Σ' ε περίμενα, του είπε ο τελευταίος.

—Η νέα που σας έμπιστεύτηκα; ρώτησε με αγωνία ο Μονφρέδος.

—Έφυγε.

—Γύρισε στο σπίτι της;

—Όχι. Έφυγε μαζί με το βασιλιά.

—Ο Μανφρέδος άνασήκωσε τους ώμους του και είπε μηχανικά:

—Α, έφυγε με το βασιλιά; Θαυμάσια!

—Κάθισε σε μια πολυθρόνα και ξεκαρδίστηκε στα γέλια.

—Ξερετε που πέρασα τη νύχτα; ρώτησε. Βάζω ό,τι σιόιχηκα θέλετε πως δεν θα το βρήτε!

—Ο Ντολέ πήγε κοντά του και τον κύτταξε κάμπορες στιγμές σαν να προσπαθούσε να φτάσει με το βλέμμα του τα κατάβαθα της ψυχής του.

—Άγαπητέ μου φίλε, του είπε έπειτα με τη βαρεία και υποβλητική φωνή του, που αймаλωτίζει όσους τον άκουγαν, γιατί δεν μου ζητάς να σου πω τί συνέβη; Γιατί προσπαθείσαι τον άδίαφορο, ενώ ξέρω καλά ότι υποφέρετε; Δεν είμαι, λοιπόν, φίλος σου;

—Πως σας ήρθε αυτή ή ιδέα; απάντησε ο Μονφρέδος. Ξερετε πως σας χρωστάω τα πάντα. Σεις με μορφώσατε και με κάματε ν' αγαπήσω τους ανθρώπους και τη ζωή. Σεις με βγάλατε από το σκοτάδι όπου δρισκόμουν πρίν και με ώδηγησατε στο φώς...

—Όσο για τη νέα που σας έφερα εδώ, δεν ξέρω ούτε το όνομά της (αυτό ήταν ψέμμα). Την είδα άπόψε για πρώτη φορά (άλλο ψέμμα). Γιατί την προστάτευσα; Μα νομίζω πως κάθε άνθρωπος με καρδιά θάκανε το ίδιο στη θέση μου. Είδα ένα ληστή που προσπαθούσε να κακοποιήσει μια δυστυχισμένη νέα... Ρίχτηκα άμέσως πάνω του και του την πήρα. Έμαθα τότε ότι αυτός ο ληστής ήταν ο βασιλιάς...

—Τη νέα αυτή σας την έφερα κατόπιν εδώ... Μου λέτε τώρα πως έφυγε μαζί με το βασιλιά... Φαίνεται πως αυτή ήταν ή έπιθυμία της. Γιατί θέλετε να στενοχωρηθώ;... Αν ήθελε να μείνει, θα έμενε, Γιατί ξέρω καλά πως θα την υπερασπιζάτε, έστω κι' αν επρόκειτο να τα βάλετε με όλοκληρο στρατό. Αυτή, όμως, θέλησε να φύγει με το βασιλιά... Δικαιώμα της! Άγαπητέ φίλε, νομίζω πως αρκετά κουδεντιάσαμε γι αυτό το ζήτημα.

—Έστω, είπε ο Ντολέ. Ας μην συνεχίσουμε αυτήν την συζήτηση. Πρέπει, όμως να μάθω κάτι... Ο βασιλιάς μπήκε εδώ με τη δια... Αντιστάθηκε όσο μπορούσα στις διαταγές του... Στο τέλος, διάταξε να με συλλάβουν. Η νέα αυτή έστρεψε τότε να τους άκολουθήσει για να με γλυτώσει από τη Βαστίλλη.

—Έστω, είπε ο Ντολέ. Ας μην συνεχίσουμε αυτήν την συζήτηση. Πρέπει, όμως να μάθω κάτι... Ο βασιλιάς μπήκε εδώ με τη δια... Αντιστάθηκε όσο μπορούσα στις διαταγές του... Στο τέλος, διάταξε να με συλλάβουν. Η νέα αυτή έστρεψε τότε να τους άκολουθήσει για να με γλυτώσει από τη Βαστίλλη.

—Υπέροχη άφοσίωσι μιάς αγνής φυ-

λής! φώναξε ειρωνικά ο Μανφρέδος. Άγαπητέ φίλε, σας παρακαλώ να με συγχωρήσετε. Ανατριχιάζω και μόνο που σκέπτομαι ότι κινδυνεύατε να πάτε στη Βαστίλλη για το γατρί μιάς άγνωστης. Κι' αυτό από λάθος δικό μου... Α! Δεν θα το συγχωρήσω ποτέ στον έαυτό μου! Έπροσκάλεσα το θυμό του βασιλιά εναντίον σας και φοβάμαι πως οι συνέπειες θα είναι τρομερές για όλους μας. Κι' όλα αυτά για μια νέα, που δεν ζητούσε παρά να βρη έναν άντρα που θα την έσφιγγε στην άγκαλιά του!

—Σηκώθηκε από την πολυθρόνα του κι' έκανε μερικά βήματα μέσα στο δωμάτιο.

—Άλλα θα αγωνιστούμε! συνέχισε με πείσμα. Ας τολμήσουν οι άνθρωποι του βασιλιά και του Μονκλάρ να άγγιξουν έστω και μια τρίχα από το κεφάλι σας και τότε θα ιδούμε. Μα όλους τους Σατανάδες! Θα ξεσηκώσω στο πόδι όλο το Παρίσι!

—Ήσυχαστε, του είπε ο Ντολέ. Δεν νομίζω πως υπάρχει άμεσος κίνδυνος. Όσο γι' αυτή τη νέα...

—Αρκετά πάνω σ' αυτό το θέμα. φώναξε ο Μανφρέδος. Έπειτα όλο όσα μου είπατε, μου κάνει κακό και μόνο να τη συλλογιέμαι... Το δυσάρεστο είναι ότι είχα την ήλιθια σκέψη να την φέρω εδώ... Ο Λαντεναί ξέρει αυτά που έγιναν;

—Μόλις έφυγε από δω και είναι πολύ άνήσυχος για σένα.

—Πηγαίνω να τον βρώ. Θα συνηνωθούμε μαζί για να δώλωμε μερικούς φρουρούς που θα άγρυπνούν νύχτα και μέρα έξω από το σπίτι σας.

—Ο Μανφρέδος βγήκε βιαστικά και διευθύνθηκε προς την όδο Φρουαμαντέλ, όπου δρισκόταν το σπίτι του.

—Ζούσε εκεί μαζί με τον Λαντεναί, το νέο που είδαμε να συζητά στην όδον Άγιου Διονυσίου μαζί με τη γορά τσιγγάνα.

—Ο Μανφρέδος κι' ο Λαντεναί αγαπιόνταν σαν να ήταν άδελφοί και ποτέ ο ένας από τους δυο δεν έκανε κάτι που να μην το ήξερε και ο άλλος.

—Το σπίτι της όδοι Φρουαμαντέλ είχε δυο δωμάτια, που τα μοιράζονταν οι δυο φίλοι. Τα έπιπλα μέσα σ'αυτά ήταν λιγοστά.

—Ήρθε! φώναξε ο Λαντεναί βλέποντας το φίλο του.

—Ναι, απάντησε ο Μανφρέδος προσπαθώντας να φανη χαρούμενος. Ήμουνα στη νύχτα φιλοξενούμενος του Σατανά, που με είχε οδηγήσει σ' ένα από τα καλύτερα μεγάρα του.

—Δεν καταλαβαίνω...

ΤΟ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟ ΓΕΦΥΡΙ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Εξέδομηται εκατομμύρια δολάρια στείχισε το τεράστιο αυτό γεφύρι που ένώνει τις δυο όχθες του ποταμού Χάντσον, κοντά στη Νέα Υόρκη, και που εγκαινιάστηκε πρό ημερών. Το μήκος του είναι 4800 μέτρα και ή κατασκευή του άρχισε τον Απρίλιο του 1954. Το γεφύρι θα διευκολύνει σημαντικά τη συγκοινωνία από την μία όχθη στην άλλη αλλά φυσικά ή διευκόλυνσις αυτή άκριβοπληρώθηκε.

ΟΙ ΑΥΟ ΓΥΙΟΙ ΤΟΥ ΣΤΗΒΕΝΣΟΝ ΤΡΑΥΜΑΤΙΖΟΝΤΑΙ

Ο Άνταϊ Στήβενσον, άρχηγός του Δημοκρατικού κόμματος και υποψήφιος Πρόεδρος κατά τις προερχές εκλογές στις Ηνωμένες Πολιτείες πέρασε έφ'ότος πολύ άσχημες γιορτές. Εγκτελήθηκε άεροπορικάς την Ουάσινγκτον και άπνε στο Σικάγο όπου ο μικρότερος γυιός του Τζον τραυματίστηκε σοβαρά σ' ένα αστοκινητιστικό δυστύχημα. Στό δυστύχημα αυτό δυο φίλοι του Τζον βρήκαν τραγικό θάνατο, ένας άλλος τραυματίστηκε σοβαρά και κάπως έλαφρότερα ο άδελφός του Άνταϊ ΙΙΙ. Στη φωτογραφία μας, ο Άνταϊ Στήβενσον, πατέρας, (άριστερά) παρακολουθεί την μεταφορά του τραυματισμένου Τζον στο χειρουργείο ενώ ο άλλος γυιός του, Άνταϊ ΙΙΙ, με έπιδέξιμους στο κεφάλι βοηθεί στην μεταφορά του φορείου.

— Ξέρεις το δασεοφυλάκιο του Μονφω-
κόν; Έκει μέσα με είχε ρίξει ο Μονκλάρ.
Ο Λαντεναί αναστήριξε.

— Αυτός ο άνθρωπος έχει γίνει η μά-
στιγα του Παρισιού, είπε. Άλλα, μία μέ-
ρα, θα πληρώσει για όλα τα εγκλήματά
του! Αυτή η ημέρα δεν είναι ίσως μακριά...
Και πώς κατάφερες να βγής από κει;

— Είναι μία δολοκλήρη ιστορία, που θα
σου αφηγηθώ σε λίγο, απάντησε ο Μανφρέ-
δος. Πρέπει, όμως, να δώσω πρώτα κάτι
στο στόμα μου, γιατί πεθαίνω από την
πείνα.

— Άνοιξε συγχρόνως ένα αρμάρι, κι έ-
δωσε από κει ψωμί, παστό κρέας και
μία μπικουλά κροστί. Τα έβαλε όλα πάνω
στο τραπέζι κι άρχισε να τρώει με μεγα-
λη όρεξη.

— Και τώρα ως κουβεντιάσωμε, είπε ο-
— αν τελειώσε αυτό το πρόχειρο γεύμα.
Πρέπει να ξέρεις πώς έχω ένα πολύ σοβα-
ρό ραντεβού.

— Πρόκειται να μονομαχήσης με κα-
νένα;

— Καθόλου.

— Θα συναντήσης καμιά γυναίκα;

— Μή μου μιλάς για γυναίκες, σε πα-
ρακαλώ.

— Τότε;

— Έχω ένα ραντεβού με το βασιλιά της
Γαλλίας.

— Ο Λαντεναί τινάχτηκε από τη θέσι του.

— Τι θέλεις να πής; ρώτησε.

— Θέλω να πω πώς υποσχέθηκα στο βα-
σιλιά της Γαλλίας ότι θα πάω μέσα στο
Λούβρο του για να του φωνάξω μπροστά
σε όλους πώς είναι άναυδος.

— Μου φαίνεται πώς τρελλάθηκες, είπε
ο Λαντεναί.

— Καθόλου.

— Και θα πάω... γε. Θα με συνοδεύ-
σης;

— Άν βλέπεις πώς είναι απαραίτητο να
χωταθούμε απόψε, να σε συνοδεύσω. Άλλ,
αφού σου μου πρώτα τι έγινε από τη στι-
γη που χωριστήκαμε.

— Ο Μανφρέδος ικανοποίησε την περιέ-
ργειά του. Στην αφήγησή του δεν παρέλει-
ψε καμιά λεπτομέρεια.

— Λοιπόν; είπε τελειώνοντας. Θα με
συνοδεύσης;

— Προτού σου απαντήσω, θέλω να έχω
μια απόδειξη της εμπιστοσύνης σου σε μέ-
να, είπε ο Λαντεναί.

— Ξέρεις πώς πιστεύω περισσότερο σε
σένα παρά στον εαυτό μου, απάντησε ο
Μανφρέδος. Ζήτησε μου, ό,τι θέλεις.

— Θανυσία! Θα σε παρακαλέσω τότε
να μην πας στο Λούβρο απόψε, αλλά έ-
πειτα από μερικές ημέρες... Θα σου πω έ-
γω πότε.

— Αυτό που μου ζητάς είναι πολύ σο-
βαρό, είπε ο Μανφρέδος. Άλλ, αφού σου
έδωσα το λόγο μου, δεν μπορώ να κάμω

διαφορετικά. Σύμφωνα, λοιπόν, θα περι-
μένω.

— Ευχαριστώ, φώναξε ο Λαντεναί, μ'
ένθουσιασμό. Σου υποσχομαι ότι δεν θα σ'
αφήσω να περιμένεις πολύ καιρό. Άλλα
θέλω επίσης να σου ζητήσω και κάτι άλ-
λο. Όρκίσου μου πώς δεν θα το κουνήσης
βήμα από δω, ως την ημέρα που θα σου
πώ.

— Όσο για αυτό δεν έχω καμμία δυ-
σκολία να σου το υποσχεθώ, απάντησε ο
Μανφρέδος. Στο μεταξύ, το καλύτερο που
έχω να κάμω είναι να κοιμηθώ...

— Ο Λαντεναί χαμογέλασε.

— Δεν είναι άσχημη η ιδέα σου, είπε.
Δεν υπάρχει καλλύτερο φάρμακο για τους
πόνους της καρδιάς από τον ύπνο.

— Ά, ξέρεις λοιπόν; φώναξε ο Μανφρέ-
δος.

— Ο Λαντεναί έβαλε το χέρι στους ώμους
του.

— Αυτό που κάνεις είναι κακό, απάν-
τησε. Κρύβεις από μένα τις λύπες σου.

— Και ποιος σου είπε πώς είμαι στε-
νοχωρημένος; είπε ο Μανφρέδος. Μήπως
έπαψα να πηγαίνω στο σπίτι της κυρίας
Γκρεγκουάρ και να είμαι ό,τι πιο τρυφερός
φίλος της; Μήπως δεν τρώω και δεν πίνω
όπως πριν; Μήπως δεν είμαι πάντα ό,τι
πιο πότης του πεζοδρομίου, που τον τρέμουν
οι αστυνομικοί, που τον λατρεύει ο αρχι-
δικαστής και που τον περιμένει με λαχτά-
ρα ο δήμιος;

— Τι λόγια σου μου φαίνονται πολύ
περιέργα, απάντησε ο Λαντεναί. Κρατάς,
λοιπόν, για τον εαυτό σου όλες τις λύπες
σου και δεν με καλείς να συμμερισθώ παρά
μόνο τις χαρές σου; Αυτό είναι πολύ κακό.

— Ησύχασε, είπε ο Μανφρέδος. Σου υ-
ποσχομαι πώς, αν τύχη να έχω κάποια σο-
βαρή λύπη, θα σε καλέσω να πάρης και
σύ το μερίδιό σου.

— Και μήπως δεν είναι σοβαρή λύπη το
ν' αγαπάς κανείς χωρίς ελπίδα;

— Ο Μανφρέδος έχασε το χρώμα του.

— Τι θέλεις να πής; ρώτησε με φωνή που
έτρεμε.

— Συχώρεσε με αν σ' έκανα να πονέ-
σης, απάντησε ο Λαντεναί. Άλλ, έπρεπε
να σου μιλήσω έτσι... Τα ξέρω όλα... Ξέ-
ρω πώς αγαπάς χωρίς ελπίδα κι εκείνο που
με στενοχωρεί είναι πώς δεν μπορώ να πά-
ρω το μερίδιό που μου άνηκε από τον
πόνο σου. Άλλα στην ηλικία μας οι έρω-
τικές λύπες περνάνε πολύ γρήγορα... Θα
ξεχάσης... Η καρδιά σου, όμως, είναι τό-
ρα βαρεία... Αφσε, τουλάχιστον, τα δα-
κρύα σου να κυλήσουν και μην προσπαθής
να κρύψης από μένα τον πόνο σου... Έτσι,
θα ξελαφρώσεις...

— Πόσο είσαι δυστυχισμένος! ψιθύρισε
με αδύνατη φωνή ο Μανφρέδος ακουμπών-
τας το κεφάλι του πάνω στο χέρι του φίλου
του.

— Την αγαπάς, λοιπόν, πολύ;

— Ναί...

— Άλλοίμονο, πώς θα μπορούσα να φαν-
ταστώ το θλιβερό τέλος που θα είχε αυτή
η ιστορία; είπε ο Λαντεναί. Πρέπει να ξε-
ρης πώς είχα μαντέψει την αγάπη σου προ-
τού ίσως την καταλάδης και συ ό ίδιος.
Και χαϊρόμουν στο βάθος της ψυχής μου.
Έβλεπα την αγαπημένη σου κοντά στην
Έλίζα, τη μηστή μου... Κι έφτιαχνα τα
πιο όμορφα όνειρα για το μέλλον. Θα ζού-
σαμε κι οι τέσσερες μαζί...

— Όλα τελείωσαν τώρα! είπε ο Μαν-
φρέδος διακόπτοντάς τον. Η νέα που έν-
μιζα αγνή κι ευγενική ήταν μία εταίρα...

— Μή βιάζεσαι να την κατηγορήσης.

— Άν δεν ήταν εταίρα, είχε, όμως, την
ψυχή της εταίρας... Άλλα, βέβαια, έχει
τη δικαιολογία της... Για σκέψου, εύνου-
μένη του βασιλιά! Δεν είναι και μικρό πρά-
γμα!... Άλλ, άς μη μιλάμε γι' αυτήν. Τό
είπες πρωτίτερα και μόνος σου. Στην ηλι-
κία μας ξεχνάει κανείς εύκολα αυτές τις
ιστορίες...

— Μου φαίνεται πώς είναι περισσότερο έ-
ρωτευμένος από ό,τι φανταζόμουν, σκέ-
φτηκε ο Λαντεναί.

— Και πρόσθεσε δυνατά:

— Λοιπόν, σε αφήνω... Το καλύτερο που
έχεις να κάμης είναι να μη συλλογίζεσαι
αυτά τα πράγματα... Είναι ανώφελο...

— Σου το υποσχομαι, απάντησε ο Μαν-
φρέδος. Προσπάθησε μόνο να μην άρνηση
ή ημέρα που θα πάμε στο Λούβρο... Θα
έχης κάποιο σοβαρό λόγο να μου ζητάς ν'
αναβάλωμε αυτή την επίσκεψη...

— Θα κρίνεις και μόνος σου όταν έρθη
η στιγμή, απάντησε ο Λαντεναί.

— Βγήκε κατόπιν.

— Ο Μανφρέδος, όταν έμεινε μόνος, έδω-
λε τα ρούχα του κι έπεσε στο κρεβάτι του.

— Ο ύπνος τον πήρε άμέσως... Ήταν ένας
βαρύς, μολυβένιος ύπνος, που έμοιαζε πιο
πολύ με λήθαργο.

— Πέρασαν κάμποσες ημέρες.

— Στο διάστημα αυτό, ο Μανφρέδος κι ο
Λαντεναί δεν ξαναμίλησαν για τη Ζιλέτ.

— Ένα βράδυ, τέλος, ο Λαντεναί είπε στο
φίλο του:

— Απόψε.

— Έπί τέλους! ξεφώνισε ο Μανφρέδος.
Είχα άρχισει να χάνω την υπομονή μου.

— Απόψε δίνεται στο Λούβρο μία μεγά-
λη γιορτή. Στην πόλη όλοι μιλάνε γι' α-
υτήν... Άκουσα ότι ο βασιλιάς θα παρουσιά-
ση στην αλή του... κάποια δούκισσα του
Φονταίνεμπλώ... μία νεοφερμένη...

— Αγαπώ φίλε, απάντησε ο Μανφρέ-
δος, είμαι βέβαιος ότι αυτή η δούκισσα του
Φονταίνεμπλώ δεν είναι άλλη από τη Ζιλέτ
Σαντελύ... Στ' αλήθεια, διάλεξες την καλύ-
τερη ημέρα για την επίσκεψή μου στο Λού-
βρο. Δεν μπορώ, βέβαια, να λείψω απ' αυτή
τη γιορτή. Θα έρθης μαζί μου;

— Όχι. Έχω γι' απόψε ένα ραντεβού
που δεν μπορώ ν' αναβάλω.

— Ά, έχεις ραντεβού, είπε ο Μανφρέ-
δος. Και βέβαια πρέπει να πας στο ραν-
τεβού σου... Όσο για μένα, θα πάω να
πετοσκοπήω στο Λούβρο.

— Ο Λαντεναί έκαμε πώς δεν πρόσθεξε το
παράπονο που έκρυβαν τα λόγια του φί-
λου του.

— Σε εξορκίζω, στο όνομα της φιλίας
μας, να είσαι πολύ προσεχτικός, είπε στον
Μανφρέδο.

— Μην άνησυχείς! τού φώναξε αυτός σε
βίαιο τόνο. Θα προσέξω... Μην στενοχω-
ριέσαι για μένα!

— Ο Λαντεναί έκαμε ένα βήμα προς το
μέρος του.

— Αμφιβάλεις, λοιπόν, για μένα; είπε.

— Καθόλου, απάντησε ο Μανφρέδος.
Έχεις ένα ραντεβού... κι εγώ έχω ένα άλ-
λο... Καθένας το δρόμο του...

— Δεν είμαι πια αδελφός σου;

— Όχι!

— Μανφρέδο!

— Δεϊλέ!

— Ο Λαντεναί κατέβασε το κεφάλι, αλλά
δεν είπε τίποτα.

— Η Αύλη των Θυμάτων

Κόντευαν τέσσερις, όταν ο Μανφρέδος
έφυγε από το σπίτι του.

— Η όδός Φρουαμαντέλ βρισκόταν σε πολύ
μικρή απόσταση από το Λούβρο.

— ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέντευξη.

ΕΝΑ έμμοιο πάθος έχει καταλάβει, από τις
άρχες του αιώνα μας, τους μελαφούς γυιούς
της Ανατολής για τις ξανθές κόρες της
Ευρώπης, με τη λευκή επιδερμίδα και τα
γαλαζία μάτια. Σε διάστημα πενήντα ετών, δε-
κάδες άσχημες κοπέλλες — δακτυλογράφες, πωλη-
τρίες, χορεύτριες του μουσική χάλι ή σαρλέτ, τρι-
του μεγέθους — είχαν την όνειρευτη τύχη να παντευ-
τούν με βασιλούς, πρίγκιπες της Αφρικής και
της Ασίας, μόνο γιατί η μοίρα τους το θέλησε να
είναι όμορφες και ξανθές!

Και το κύμα αυτό της... όμαδικής έρωτικής έ-
πιθυμίας, που έρχεται από τις χώρες της Ανατο-
λής, προς την Ευρώπη, γίνεται, τα τελευταία χρό-
νια, ακόμη μεγαλύτερο. Μετά τον έκθρονισμό τους
από τον Παντίτ Νεχρού, δεκάδες μικροί και με-
γάλοι πρίγκιπες των Ινδών έχουν ξεχυθεί στις
πρωτεύουσες και στις κοσμικές λουτροπόλεις της
Δύσης, ανάστηλώντας καινούργιες συγκινήσεις και,
προπάντος, έρωτικές περιπέτειες με ξανθές.

Άν, στο πλήθος αυτό των Ινδών ευγενών,
προσθέσαμε και όλους τους άλλους πολυτάλαν-
τους Άραβες, Ασιάτες και Αφρικανούς, που ξε-
δεύουν ασυλλογιστά το χρυσάφι τους στην Ευρώπη

ΑΦΡΙΚΑΝΟΙ και ΑΣΙΑΤΕΣ

Η Βιεννέζα Μαρκέλλα Μέντλ, στέ-
φθηκε σουλτάνα της Γιοχόρα, και η
Λονδρέζα Βιρτζίνια Κίλεϋ, θα γίνει
μαχαράνη της Μπαρόντα.

και γυρίζουν οι περισσότεροι στην πατρίδα τους
με την κατακτητή ενός ξανθού πειρασμού, δεν θα
ήταν ούτε ως παραδοξολογία, ούτε ως υπερβολή
αυτό που υποστηρίζει ένα γεωγραφικό περιοδικό, ότι
αυτοί που υποσχεθήκαμε στις παραμονές της δημιο-
ύριας ράτσας, από τις άφρονες επιμέλειες ανάμεσα
στις λευκές και τους μελαφούς, το 1954, της κόρης
Μετά το φλογρό είδύλλιο, το 1954, της κόρης
του σέρ Στάφορντ Κρίσις μ' έναν ακόμη ρω-
φρικανό, το 1955 πλουτιστήκε με δύο ακόμη ρω-
μαντικές έρωτικές ιστορίες, που οι πρωταγωνιστές τους ανήκουν σε δια-
φορετική φυλή και έχουν διαφορετικό χρώμα επιδερμίδας.

Η πρώτη από τις ιστορίες αυτές αφορά την θριαμβευτική επιστροφή, για
έδω και λίγο καιρό, ενός παράξενου έρωτα, που άρχισε, πριν από 15
χρόνια, στο Λονδίνο.

Η Βιεννέζα Μαρκέλλα Μέντλ εργαζόταν, την εποχή εκείνη, ως δα-
κτυλογράφος, στην αγγλική πρωτεύουσα. Ο πατέρας της, πλουσιώτατος,

κύτλογράφος, στην αγγλική πρωτεύουσα της Αύ-
στρας, μεγάλος οικόνομος κατεστραμ-
μένος από τον πρώτο παγκόσμιο πό-
λεμο και πάλι, λίγα χρόνια πριν, την μοναχο-
κόρη του, που μεγάλωσε στην ανέ-
χεια και τις στερήσεις, όταν έφηλη
και τις στερήσεις, όταν έφηλη και τις
κιάθηκε, η Μαρκέλλα έφυγε για το
έξωτικό, ελπίζοντας να βρή εκεί κα-
λύτερη τύχη.

Το 1940 — η Μαρκέλλα ήταν τό-
τε 24 ετών — τίποτε ακόμη δεν είχε
αλλάξει στη ζωή της. Φοιτούσε με
τον μικρό της αδελφό, μοιράσιο για το μέλλον
της ένα βράδυ, σ' έναν αποκρημά-
τικο χορό, τον σουλτάνο της Γιοχόρα.

Ο σουλτάνος ήταν μεγαλύτερος από
την νεαρή Βιεννέζα... κατά 43 όλο-
κληρα χρόνια! Αυτό, ωστόσο, δεν τον
έμπόδισε να έρωτευη την Μαρκέλλα
Μέντλ και να την καλέσει, για το άλ-
λο βράδυ, σε γεύμα στο άριστο κρατι-
κό ξενοδοχείο «Ρίτζ».

Το είδύλλιο υπήρξε κερασσινοβόλο.
Η Μαρκέλλα θα προτιμούσε, ίσως,
να ήταν ο πρίγκιπας της λίγο νεώ-
τερος, αλλά δεν μπορούσε να πα-
ρέρησε, γιατί ο σουλτάνος! Έ-
γνώριζε πώς ήταν, τον ακολουθούσε
στη μυθική χώρα του.

Για αρκετό καιρό, περιωρίστηκε
στον τίτλο της μίας από τις πολυάριθ-
μες συζύγους του μουσουλμανικού ηγε-
μόνα. Άλλα η θέσι της, και η γοη-
μεία που έσπασε στον σύζυγό της,
ταπεινά απρόσδοκα, έδω και πέντε
χρόνια του χάρισε γυιό! Ο σουλτά-
νος — θαύμα ζωτικότητας, όμοιου-
μένως — ήταν, τότε 77 ετών.

Η πρώην δακτυλογράφος δεν άρ-
γησε να εισπράξει την άνοιξη της
για το ανέλπιστο αυτό όωρο. Έδω και
δύο μήνες, σε μία μυθική γιορτή,
κρατήσε πέντε δολοκλήρες μέρες και
πέντε δολοκλήρες νύχτες, ντυμένη μ'
Μέντλ στέφθηκε επίσημα, ντυμένη μ'
ένα φόρεμα από πανάκριδη ναντέλλα,
και κεντημένο με μαργαριτάρια.

Η όδός Φρουαμαντέλ βρισκόταν σε πολύ
μικρή απόσταση από το Λούβρο.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέντευξη.

Αριστερά: Η Μαρκέλλα Μέντλ, που έγινε,
πριν από δυο μήνες, Σουλτάνα της Γιοχόρα.
Δεξιά: Η μέλλουσα μαχαράνη της Μπαρόντα
Βιρτζίνια Κίλεϋ.

κληρο από άτιμιο χρυσάφι...
Την ίδια τύχη με την Βιεννέζα δακτυλογράφο
φαινόταν πως θα έχη, και σύντομα, μάλιστα,
μία ωραιότατη Άγγλιδα ήθοποιος, ηλικίας 33
ετών, η Βιρτζίνια Κίλεϋ, με την
οποία είναι τρέλα ερωτευμένος
ο βασιλιάς της Μπαρόντα.

Ο μαχαράνης της Μπαρόντα
είναι ένας από τους λίγους με-
γιστάδες των Ινδών, που βγή-
καν σχεδόν άτρωτοι από τον οι-
κονομικό όλεθρο, που σκόρπισε
στις τάξεις τους ο Νεχρού! Ο-
ταν αντιμετώπισε το διλήμμα ή
να γίνει κυβερνήτης στην επο-
χή του ή να εγκαταλείψει τις
Ινδίες, ξεπουλώντας όσα από τα
υπάρχοντά του δεν θα έδινε
η κυβέρνηση, δεν έδισσας ούτε
μία στιγμή να προτιμήσει την
δεύτερη λύσι.

Η ακίνητη περιουσία του, πε-
ριήλθε στο κράτος. Αυτός πούλη-
σε τα 180 καθράκια αλογά του, τους 80
ελέφαντες και τα 27 πολυτελή αυτοκίνητά
του και έφυγε κατευθείαν για τις Κάνες.
Όσο για τα εισοδήματά του, δεν άπομε
τίποτε σχεδόν. Από τα 3,5 εκατομμύρια
χάρτινες λίρες, που αυτός και οι προκα-
χοί του στον θρόνο έπαρναν κάθε μήνα από
τους υπηκόους τους, ή Ινδική κυβέρνηση δεν
του παρείχε παρά μία πενήνη — σχετικώς έ-
νοείται — ετήσια αποζημίωση 187.000 χάρ-
τινων λιρών, από την οποία πάλι ο φόρος
του αφαιρούσε τις 62.000.

Άν, όμως, ο μαχαράνης της Μπαρόντα δέ-
χτηκε να εκπαισθή, θυσιάζοντας τις πολύ με-
γαλύτερες απολαύσεις, που θα είχε ως κυβερνήτης
της επαρχίας του, αυτό δεν το έκανε, επειδή το
πηρε άποφασί να ζήσει σαν εύπορος άστος. Άλλα
γιατί είχε φροντίσει να φυλάξει εγκαίρως στο
Λονδίνο μία απορρογική περιουσία 15 εκατομμυ-
ριων λιρών, εκτός από τα κοσμήματα της γυναι-
κάς του, της μαχαράνης Σίτα Ντεβί, που εκείνη
είχε φροντίσει επίσης να τα πάρη μαζί της, φεύ-
γοντας για το έξωτικό, πριν ακόμη ξεσπάσει του σάρου-
τος μαχαράνας!

Για αρκετό καιρό, το πρώην ηγεμονικό ζεύγος έκανε μία πλούσια,
κοσμοπολιτική ζωή, εμφανίζονμε σε όλες τις κοσμικές συγκεντρώσεις:
στά εγκράν - πριν του Λονδάν και του Ωτέγι, στους χορούς της Κωνής
Ακτής, στα καρναβάλια της Νίκαιας, στο πρώινο τραπέζι του Μόντε
Κάρλο.

Όσοι δ' εκπαισμένοι μαχαρά-
νας, ακολουθώντας την «επατημένη»
των άλλων όμοφύλων του, έρωτεύθηκε
παράφορα την ωραιότατη Βιρτζίνια
Κίλεϋ και της πρότεινε να χωρίση α-
μέσως από την μαχαράνη Σίτα Ντε-
βί, για να την κάνει γυναίκα του! Και
δεν υπάρχει αμφιβολία πως αυτό θα
είχε κιόλας πραγματοποιηθεί, αν ένα α-
προσδόκητο έμπόδιο δεν παρουσιά-
ζον την τελευταία στιγμή, για να
δυσκολέψη την εύτυχία του.

Ο μαχαράνης ήταν έτοιμος να ζή-
τηση διαζύγιο από την Σίτα Ντεβί,
όταν τον πληροφορήσαν πως το διαζύ-
γιο το επιθυμούσε, πάλι, εκείνη,
γιατί ήταν ερωτευμένη με τον Άγγλο
Τομ Κλάρκ — τον δάσκαλό του της Ισ-
πασίας και πρόπονητή των αλόγων του
— και πως περιμενε την ευκαιρία, για
να τον παντρευθή!

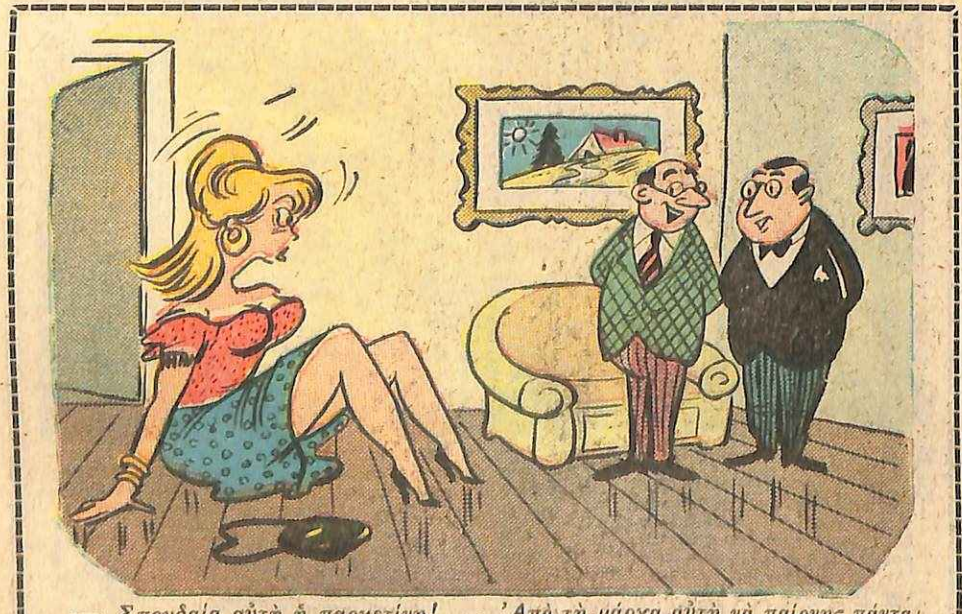
Το νέο αυτό στοιχείο έκανε τον μα-
χαράνα ν' αλλάξει τακτική. Ένώ ως
τότε ήταν διατεθειμένος, για να απο-
κτήσει το διαζύγιο και να παντρευθή
την αγαπημένη του Βιρτζίνια, να θυ-
σιάση τα κοσμήματά του — και που
εκπροσώπων, όπως είπαμε, αξία 3 έ-
κατομμυριων λιρών — άποφασίσε ξα-
φνικά να έκμεταλλευθή την αδυναμία
της μαχαράνης για τον Τομ Κλάρκ,
να ν' αείωση την επιστροφή των κο-
σμημάτων, ως... προώθησι για να
δεχθή για της «παραχώρησι» το πο-
λυπόθητο διαζύγιο!

Η εξέλιξη της ιστορίας, που είναι
άγνωστη ακόμη, θα μας δείξει ποιος
από τους δυο συζύγους θα έχη την
περισσότερη άτυπομνησία να ένοθη
με τον καινούργιο του έρωτα και θα
άποφασίση να θυσιάση τα διαμυσθη-
τούμενα κοσμήματά.

Στο μεταξύ, η Βιρτζίνια Κίλεϋ δέ-
λωσε πως «δεν έχει καμιά πρόβει να
παντρευθή το μαχαράνα! Άλλα οι
δυστυχισμένοι είναι βέβαιοι πως ή
δηλώσι αυτή έγινε, έπειτα από υπό-
δειξη της Υψηλότητός Του, για να ρί-
ξη στάχτη στα μάτια της μαχαράνης
να την κάνει να περή στην παγίδα που
της έχει στήσει και να εγκαταλείψη
τα κοσμήματά!

Αριστερά: Ο Σουλτάνος της Γιοχόρα, Δεξιά: Ο μα-
χαράνης της Μπαρόντα, με τον γυιό του από την μαχαράνη
Σίτα Ντεβί.

— Σπουδαία αυτή ή παρκετινή!... Από τη μάγκα αυτή να παίρνεις πάντα...

Κατά τους υπολογισμούς του καθηγητού Χενσού ο πληθυσμός των 'Ηνωμένων Πολιτειών θα διπλασιασθή ύστερ' από 40 χρόνια!..

Ο ΠΛΗΘΥΣΜΟΣ ΤΗΣ ΓΗΣ ΑΥΞΑΝΕΤΑΙ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΩΣ!

Θά είνε 5 δισεκατομμύρια έπειτα από 58 χρόνια

Ποίν από έναν και πλέον αιώνα, ο Άγγλος οικονομολόγος Τόμας Ρόμπερτ Μάλθους έγραψε μία πραγματεία για ν' αποδείξει ότι η ανθρώπινη ήταν καταδικασμένη αμετάκλητα νά πεθάνη από πείνα, αν δεν έβαζε ένα φραγμό στών πολλαπλασιασμού της. 'Η καταστροφή που προέβλεπε ο Μάλθους στηριζόταν στο ακόλουθο θεώρημα: «Κάθε είδος ζωντανών όντων έχει την τάση νά αυξάνεται με ρυθμό ταχύτερο από εκείνον που του επιτρέπει η ανάπτυξη του μέσου της διατροφής του».

Ο Μάλθους είχε υπολογίσει ότι η παγκόσμια παραγωγή ειδών διατροφής αυξανόταν σύμφωνα με μία αριθμητική πρόοδο που ακολουθούσε το ρυθμό: 2, 4, 6, 8, 10, 12 κτλ. 'Η αύξηση του πληθυσμού της γης, αντίθετα, γινόταν σύμφωνα με την ακόλουθη γεωμετρική πρόοδο: 2, 4, 8, 16, 32, 64 κτλ. Έτσι, μοιραίως, θά έρχόταν ημέρα που η παραγωγή αγαθών διατροφής δέ θα έπαρκοι για τη διατροφή του πληθυσμού της γης.

Είναι άνωφελo, υποστήριξε ο Μάλθους, να κάνωμε κοινωνικές μεταρρυθμίσεις και νά βελτιώνωμε το βιωτικό επίπεδο των πτωχότερων τάξεων. Γιατί όσο καλύτερα τρέφονται οι άνθρωποι, τόσο χειρότερα θά πάνε τα πράγματα, αφού ο πληθυσμός θά αυξηθή με μεγαλύτερη ταχύτητα. 'Η μόνη θεραπεία του κακού βρίσκεται στών περιορισμό των γεννήσεων». Με τις θλιβερές αυτές προβλέψεις, ο Μάλθους άφησε το 1834 τον κόσμο, που είχε τότε πληθυσμό ενός περίπου δισεκατομμυρίου. Και οι προβλέψεις του, έπαλθευσαν με το παρσάνω. Στά υπερεκατό χρόνια που έμεσολάβησαν έκτοτε ο πληθυσμός της γης υπερδιπλασιάσθηκε.

Ο ρυθμός αύξησης του πληθυσμού της γης δεν είνε, βέβαια, ο ίδιος για όλες τις χώρες. Άλλοι ο πληθυσμός παρουσιάζει μεγαλύτερη κι' άλλοι μικρότερη αύξηση. Ανάλογα με το ρυθμό αυτό, ο 'Αμερικανός βιολόγος καθηγητής Πόλ Χενσού

Σύμφωνα με τα σημερινά δεδομένα, κάθε χρόνο ο πληθυσμός της γης αυξάνεται κατά 30 — 36 εκατομμύρια. Ο δόκτωρ Χενσού υπολογίζει, λοιπόν, ότι, έπειτα από 58 χρόνια, ο πληθυσμός της γης θ' ανέρχεται σε 5 δισεκατομμύρια.

Οι πόλεμοι και οι ασθένειες δέ μεταβάλλουν τις δυσάρεστες αυτές προβλέψεις. Ο πρώτος παγκόσμιος πόλεμος έδημιούργησε 8½ έ. εκατομμύρια θυμάτων. 'Αν ληφθή υπ όψιν, όμως, ότι ο πληθυσμός της γης ανέρχόταν τότε σε 2 περίπου δισεκατομμύρια, τα 8½ εκατομμύρια των νεκρών αντιπροσωπεύουν ένα ποσοστόν μόλις 0,4%.

Το ίδιο συνέβη και με την έπιδημία της γρίπης του 1919, που έσπoίχισε στην ανθρωπότητα 6 εκατομμύρια νεκρών.

Τι θά γίνη, λοιπόν, όταν ο πληθυσμός της γης, έπειτα από μερικές δεκαετηρίδες, φθάση τα 5 ή 6 δισεκατομμύρια; Πώς θά διατραφούν όλοι αυτοί οι άνθρωποι, αφού τα μέσα διατροφής που έχουμε στη διάθεσή μας που μόλις καλύπτουν τις ανάγκες των 2½ δισεκατομμυρίων, που αποτελούν το σημερινό πληθυσμό της γης;

Στο αγωνιώδες αυτό ερώτημα οι έπιστήμονες δεν είνε ακόμη σε θέση νά δώσουν καμμία απάντηση.

1η 'Ομάς. 'Ο πληθυσμός διπλασιάζεται σε 20 - 40 χρόνια

ΧΩΡΕΣ και ΠΕΡΙΟΧΕΣ	Πληθυσμός τό 1952	Ποσοστό έτησις αύξησης	Σε πόσα έτη θά διπλασιασθή ο πληθυσμός	Κάτοικοι κατά τετραγωνικό μίλον
Σαλθάντορ	1.986.000	3,37	21	148
Μεξικό	26.922.000	2,20	22	34
Βενεζουέλα	5.280.000	2,98	23	16
Κόστα Ρίκα	850.000	2,94	24	41
Χοντούρας	1.513.000	2,83	24	34
Παναμάς	841.000	2,79	25	27
Καναδάς	13.405.000	2,68	26	3
Κεϋλάνη	7.941.000	2,51	28	310
Αίγυπτος	21.425.000	2,40	29	54
Βραζιλία	54.477.000	2,34	30	16
Αυστραλία	8.649.000	2,30	30	3
Αργεντινή	18.056.000	2,28	30	16
Τουρκία	21.983.000	2,15	32	71
Ινδονησία	78.163.000	2,13	32	132
Ιράν	19.519.000	1,94	36	31
Περσΐ	8.864.000	1,94	36	18
Ολλανδίες	20.631.000	1,88	37	176
Σιάμ	19.193.000	1,87	37	96
Ιαμαϊκή	1.457.000	1,85	37	18

2α 'Ομάς. 'Ο πληθυσμός διπλασιάζεται σε 40 - 60 χρόνια

'Ην. Πολιτείες	156.981.000	1,70	41	52
Γιουγκοσλαβία	16.729.000	1,58	44	165
Χαδάη	522.000	1,53	45	—
'Ιαπωνία	85.500.000	1,41	49	593
'Ελβετία	4.815.000	1,40	49	297

3η 'Ομάς. 'Ο πληθυσμός διπλασιάζεται σε 61 - 80 χρόνια

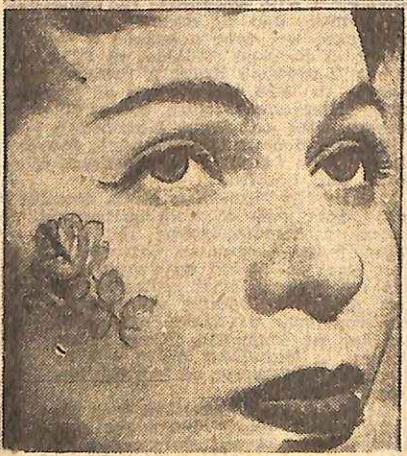
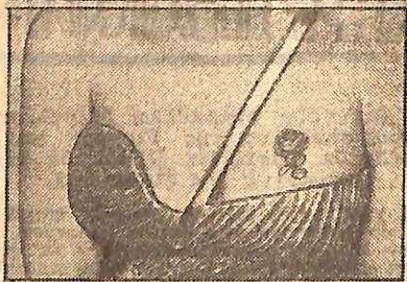
οίνλανδία	4.091.000	1,14	61	31
Βιρμανία	18.859.000	0,98	71	73
Νορβηγία	3.327.000	0,93	75	26

4η 'Ομάς. 'Ο πληθυσμός διπλασιάζεται σε 81 - 100 χρόνια

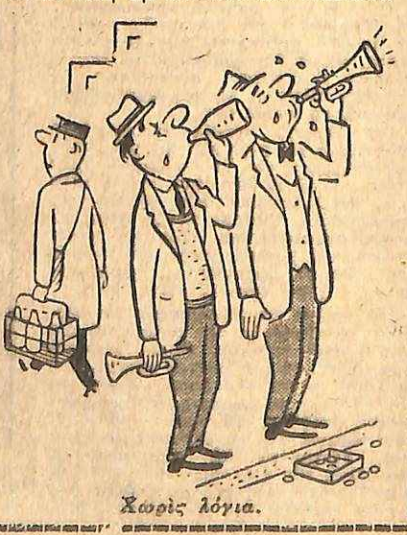
Γαλλία	42.600.000	0,85	82	199
Πορτογαλία	8.549.000	0,85	82	246
'Ισπανία	28.306.000	0,78	89	145
Σουηδία	7.126.000	0,73	95	41
Δανία	4.334.000	0,69	100	253

5η 'Ομάς. 'Ο πληθυσμός διπλασιάζεται σε διάστημα άνω των 100 έτών

'Ιταλία	46.865.000	0,39	180	401
Βέλγιο	8.706.000	0,32	220	723
'Αγγλία	50.429.000	0,30	230	538
Αυστρία	6.949.000	0,14	500	216
'Ιρλανδία	2.948.000	0,2	109	—

ΤΟ «ΣΤΙΓΜΑΤΙΣΜΕΝΟ ΡΟΔΟ»
'Ο τίτλος της θεατρικής αυτής έπιτυχίας που έγινε πρόσφατως και κινηματογραφικό φιλμ, ενέπνευσε στις νέες στάρ που ανατέλουν στα θέατρα του Μπρόντγουεϊ μία νέα μόδα. Πρόκειται για χαλκομανίες που παριστάνουν διάφορα ώρσια τριαντάφυλλα και που αποτυπώνονται στην πλάτη, στο στήθος ή στο μάγουλο της νέας ή οποίας δεν δυσκολεύεται έτσι νά κάνει την έντυπωσι που επιδιώκει.

Χωρίς λόγια.

ΑΓΑ μέρη στόν κόσμο είναι τόσο άγρια κι' έρημικά, σαν τις κορυφές της όροσειράς Χάι Σιέρρας της Καλιφορνίας. Μετά τα 3.600 μέτρα περίπου, δεν υπάρχει πιά καθόλου βλάστηση. Οι άνεμοι δέρνουν τα γυμνά βράχια, με ταχύτητα 150 χιλιομέτρων την ώρα. Το χειμώνα, η θερμοκρασία κατεβαίνει στους 35 βαθμούς υπό το μηδέν. Το χιόνι σκεπάζει το κάθε τι, μ' ένα παχύτατο στρώμα, και νεκρώνει κάθε κίνησι, κάθε ζωή.

Σ' αυτή λοιπόν την έρημο, 100 χιλιόμετρα μακριά απ' το πλησιέστερο χωριό, τέσσερες έπιστήμονες με τους βοηθούς των περνάνε ολόκληρο το χρόνο, με μοναδική συντροφιά τα σκυλιά και τα ποντίκια που μεταχειρίζονται για πειραματόζωα. 'Αποτελούν το προσωπικό του Σταθμού 'Ερευνών των Λευκών 'Ορέων, που έχει ίδρυθ' απ' το Πανεπιστήμιο της Καλιφορνίας.

«Πριν δημιουργηθ' αυτό το εργαστήριο, στα 1950—έζηγε ο καθηγητής Νέλο Πάτσε—κάνει δεν ήξερε ακριβώς τί συμβαίνει στών ανθρώπινο οργανισμό, σε ύψος 4.500 μέτρων περίπου, εκεί οπλάση όπου αρχίζει νά τόν έπηρεάζη η έλλειψις οξυγόνου. Αυτό ζητούμε τώρα νά εξακριβώσουμε, κι' οι πληροφορίες που συγκεντρώνομε θά δώσουν πιθανόν καινούργια όπλα στών

Δυο έπιστήμονες του Σταθμού 'Ερευνών των Λευκών 'Ορέων έπισκευάζουν ένα απ' τα όχηματα που τους χρησιμεύουν για νά ταξιδεύουν πάνω στο χιόνι.

Τό εργαδτήριο ΣΤΑ ΣΥΝΝΕΦΑ

άγωνα κατά των καρδιακών παθήσεων, του καρκίνου και άλλων ασθενειών, στις οποίες παίζει ίσως ρόλο η ανεπάρκεια οξυγόνου.

Δεν είναι καθόλου εύκολη η δουλειά που έχουν αναλάβει αυτοί οι έπιστήμονες. 'Υποφέρουν συνεχώς από ναυτία, δυνατούς πονοκεφάλους, άνορεξία, άμνησία κι' άλλα τέτοια συμπτώματα της «ασθενείας των βουνών» — που έχει την περιεργή ονομασία «οσρόκε».

Τελευταίως, ένας βοηθός που είχε πάθει «οσρόκε», σκότωσε κατά λάθος κάμποσα ποντίκια προοριζόμενα για ένα πείραμα, και κατέστρεψε έτσι τα αποτελέσματα των προσπαθειών ενός έτους. Πράγματι, σε ώριμα άτομα, η έλλειψις οξυγόνου επηρεάζει τόσο πολύ το μυαλό τους, ώστε δεν μπορούν πια νά σκεφτούν. Πρέπει δέ νά γυρίσουν στην έπιφάνεια της θαλάσσης, για νά συνέλθουν. 'Αλλιώς, είναι άνικανα νά κάνουν ακόμη και τους απλούστερους λογαριασμούς.

Παρ' όλα αυτά τα εμπόδια, οι έρευνηται των Λευκών 'Ορέων έχουν συγκεντρώσει ένα πλήθος στοιχείων για τις αντιδράσεις του οργανισμού στών πολύ άραια αέρα του βουνού. 'Ο καθηγητής Κούκ π. χ. ανέβρεψε 12 γενεές ποντικών (που αντιστοιχούν, προκειμένου για ανθρώπους, σε 240 χρόνια). Βρήκε λοιπόν ότι τα ζωα αυτά έχαναν γρήγορα την ικανότητα της αναπαραγωγής, η γεννούσαν τέρατα και «καννιβάλους» που έτρωγαν τα παιδιά τους.

'Ερευνώντας βαθύτερα, εξακρίβωσε ότι η έλλειψις οξυγόνου προκαλούσε μία φθώρα των γεννητικών οργάνων των πειραματόζωων.

«Έτσι εξηγείται — λέει ο καθηγητής Κούκ — τό γιατί οι 'Ισπανοί, που κατέκτησαν τό Περσΐ κι' εγκαταστάθηκαν στα ψηλά βουνά αυτής της χώρας, ήταν άνικανοί για πολλά χρόνια νά τεκνοποιήσουν».

Πρέπει νά σημειωθ' δέ ότι η όνομασία «οσρόκε» είναι ισπανικής προελεύσεως κι' ότι πρωτοχρησιμοποιήθηκε πιθανότατα στις 'Ανδεις.

Έξ άλλου, ο ίδιος καθηγητής βρήκε ότι τα έπινεφριδία — οι μικροί αδένες που βρίσκονται κοντά στους νεφρούς — διογκώνονταν και παρήγαν περισσότερες ορμόνες.

Αν οι δόκτωρ θέγικεν μετράει τό σφυγμό, τη θερμοκρασία και την πίεσι του αίματος του συναδέλφου του δρος Πάτσε. Κάτω: Οι δόκτορες Ουίλσον και Σμιθ παίρνουν αίμα από μία κόττα για νά τ' αναλύσουν.

τή μέτρηση της ταχύτητας του αίματος στα σκυλιά (που έχουν κυκλοφοριακό σύστημα σαν τ' ανθρώπινο), ελπίζοντας νά βρ'η, στις μεταβολές που προκαλεί τό μεγάλο ύψος, χρήσιμα στοιχεία για τόν ανθρώπινο μεταβολισμό.

Ένας άλλος έπιστήμων έχει συγκεντρώσει τό ενδιαφέρον του στη «μυοσφαίρινη», ένα κόκκινο συστατικό, που βρίσκεται στα κύτταρα των μυών και που μεταφέρει οξυγόνο. Έπειτα από 2 έτων δύσκολες έρευνες στους μύς της αιγώνος ενός ποντικού, βρήκε ότι η ουσία αυτή αυξάνει, με την παραμονή στα μεγάλα ύψη. Αυτό έξηγει ίσως τό πως οι μύς έχουν την ικανότητα ν' αποταμιεύουν έκτακτη ποσότητα ενεργείας, για τή δύσκολη λειτουργία τους στα μεγάλα ύψη.

Οι αναζητήσεις καινούργιων ανεκμετάλλευτων εδαφών για καλλιέργεια γέννησε τό πρόβλημα της προσαρμογής σε μεγάλα ύψόμετρα των οικιακών ζώων, που είναι συνθηματικά νά ζουν σε χαμηλότερα ύψη. Γι' αυτό ο δόκτωρ Σμιθ κουδάλισε στό Σταθμό 'Ερευνών κάμποσες κόττες και γάλους.

Βρήκε λοιπόν ότι, σε ύψος 3750 μέτρων, τα πούλερικά παύουν νά γεννούν αυγά έπι 8 μήνες, ως ότου δηλαδή εγκλιματισθούν και ξαναρχίσουν. Πακιστούν δέ τό ίδιο, όπως και στα χαμηλά ύψη.

Οι γάτες υποφέρουν στα μεγάλα ύψη, παθαίνουν σπασμούς και ψωφάνε. Οι κοίροι, οι γελάδες και τα πρόβατα δεν έπηρεάζονται τόσο έντονα, προσαρμόζονται όμως κι' αυτά από παράξενες άρρωστιες, που μελετώνται τώρα από τους έπιστήμονες.

Τέλος, οι έρευνηται προσπαθούν νά λύσουν τό σπουδαίο πρόβλημα της έλλειψης βοοκίς στα βουνά, δημιουργώντας με κατάλληλες διαταυρώσεις χορτάρι που μπορεί ν' αναπτυχθ' σε μεγάλα ύψη.

νες. 'Η παρατήρησις αυτή συμφωνεί με τη θεωρία ότι τα έπινεφριδία αποτελούν την πηγή έφεδρικής ενεργείας του σώματος για τις περιπτώσεις έκτακτης ανάγκης. 'Ισως οδηγήση δέ στη χρησιμοποίηση φαρμάκων διεγερτικών των έπινεφριδίων, για τήν αύξηση της άντοχής των αεροπόρων στα μεγάλα ύψη, αλλά και για τή θεραπεία ώρισμένων μορφών καρκίνου.

Οι έπιστήμονες του Σταθμού άσכולούνται ιδιαίτερω με την παρακολούθησι της λειτουργίας της καρδιάς και των πνευμόνων. 'Εξετάζουν ο ένας τόν άλλον, μετρώντας τα έρυθρά αίμοσφαίρια, τό ρυθμό της αναπνοής, τους παλμούς της καρδιάς, κλπ.

Ο καθηγητής Θάικεν εργάζεται πάνω σε άσπρα ποντίκια, μελετώντας τη διέυρυνσι της καρδιάς, μία παθολογική κατάστασι που δημιουργείται από τήν συνεχή παραμονή σε μεγάλα ύψη. Δεδομένου δέ ότι η διέυρυνσις της καρδιάς συνδέεται με τήν άρτηριακή ύπέρτασι, τα εύρηματα του καθηγητού μπορεί νά βοηθήσουν στών άγωνα έναντιον της αίτίας αυτής, που σκοτώνει άμέτρητα θύματα κάθε χρόνο.

Τό υυστήριο της ανθρωπίνης προσαρμογής στα μεγάλα ύψη εξετάζεται και με άλλους τρόπους. Ένας τεχνικός χρησιμοποίησε ραδιενεργούς ούσιες για τή μέτρηση της ταχύτητας του αίματος στα σκυλιά (που έχουν κυκλοφοριακό σύστημα σαν τ' ανθρώπινο), ελπίζοντας νά βρ'η, στις μεταβολές που προκαλεί τό μεγάλο ύψος, χρήσιμα στοιχεία για τόν ανθρώπινο μεταβολισμό.

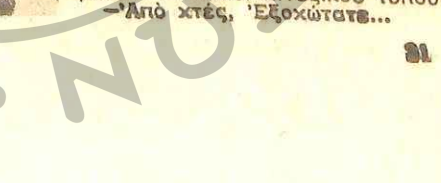
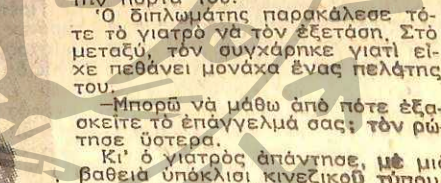
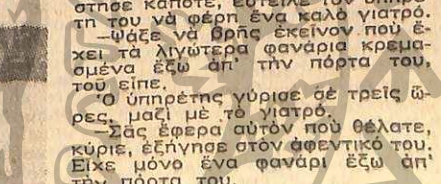
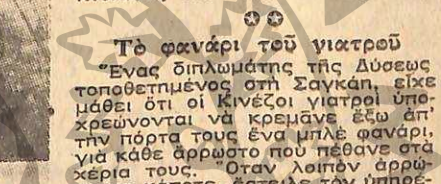
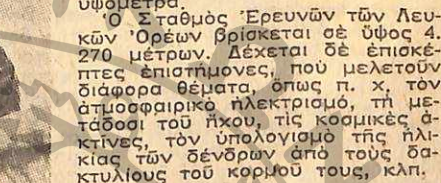
Ένας άλλος έπιστήμων έχει συγκεντρώσει τό ενδιαφέρον του στη «μυοσφαίρινη», ένα κόκκινο συστατικό, που βρίσκεται στα κύτταρα των μυών και που μεταφέρει οξυγόνο. Έπειτα από 2 έτων δύσκολες έρευνες στους μύς της αιγώνος ενός ποντικού, βρήκε ότι η ουσία αυτή αυξάνει, με την παραμονή στα μεγάλα ύψη. Αυτό έξηγει ίσως τό πως οι μύς έχουν την ικανότητα ν' αποταμιεύουν έκτακτη ποσότητα ενεργείας, για τή δύσκολη λειτουργία τους στα μεγάλα ύψη.

Οι αναζητήσεις καινούργιων ανεκμετάλλευτων εδαφών για καλλιέργεια γέννησε τό πρόβλημα της προσαρμογής σε μεγάλα ύψόμετρα των οικιακών ζώων, που είναι συνθηματικά νά ζουν σε χαμηλότερα ύψη. Γι' αυτό ο δόκτωρ Σμιθ κουδάλισε στό Σταθμό 'Ερευνών κάμποσες κόττες και γάλους.

Βρήκε λοιπόν ότι, σε ύψος 3750 μέτρων, τα πούλερικά παύουν νά γεννούν αυγά έπι 8 μήνες, ως ότου δηλαδή εγκλιματισθούν και ξαναρχίσουν. Πακιστούν δέ τό ίδιο, όπως και στα χαμηλά ύψη.

Οι γάτες υποφέρουν στα μεγάλα ύψη, παθαίνουν σπασμούς και ψωφάνε. Οι κοίροι, οι γελάδες και τα πρόβατα δεν έπηρεάζονται τόσο έντονα, προσαρμόζονται όμως κι' αυτά από παράξενες άρρωστιες, που μελετώνται τώρα από τους έπιστήμονες.

Τέλος, οι έρευνηται προσπαθούν νά λύσουν τό σπουδαίο πρόβλημα της έλλειψης βοοκίς στα βουνά, δημιουργώντας με κατάλληλες διαταυρώσεις χορτάρι που μπορεί ν' αναπτυχθ' σε μεγάλα ύψη.

Το φάρμακο για τη σκλήρυνση κατά πλάκας

Η ισονιαζίδη έχει θαυματουργά αποτελέσματα

Μιά απ' τις περιεργότερες και μυστηριώδστερες ασθένειες είναι, δίχως αμφιβολία, η σκλήρυνση κατά πλάκας. Κανείς δεν ξέρει την αιτιολογία της, ακόμα και σήμερα — μολονότι έχει περάσει πάνω από ένας αιώνας από τότε που έγινε για πρώτη φορά γνωστή. Άλλοι την αποδίδουν σε κάποιον άγνωστο ιό, άλλοι σε σχηματισμό μικρών θρόμβων αίματος και άλλοι σε ειδική αλλεργία του νευρικού ιστού.

Οι Αμερικανοί δόκτορες Τζιλμπερτ Γκόρντον και Τζών Άνταμς φρονούν ότι ο οργανισμός των ασθενών από την ασθένεια αυτή δεν χρησιμοποιεί κανονικά ένα κοινό συστατικό των τροφών, το γλουταμικό οξύ. Μελετούν δε τη δυνατότητα της αντιμετώπισης της με δόσεις σουλφονικού νατρίου.

Πάντως, έχει εξακριβωθεί ότι η σκλήρυνση εκδηλώνεται στη σπονδυλική στήλη και προκαλεί βαθμιαία εξασθένιση των κυριότερων νευρών και παράλυση.

Τα περισσότερα θύματα της είναι άντρες και γυναίκες 10-40 ετών, δηλαδή στο άνθος της ηλικίας τους, στην αρχή της σταδιοδρομίας τους ή στην εποχή που έχουν τις βαρύτερες οικογενειακές ευθύνες.

Συνήθως, αρχίζει ύπουλα και χειροτερεύει σιγά-σιγά. Τα συμπτώματά της είναι: μούδιασμα ή μυρμηκίαση στα χέρια ή στα πόδια, απώλεια της ισορροπίας, υπερβολική κόπωση, ακράτεια ούρων και κοπράνων, διπλή ή θολή όραση, τρεμούλες, υπερδραστική ήμισια και παραλυτικά φαινόμενα.

Έπειτα από κάθε κρίση, ακολουθεί μία προσωρινή καλλιτέρεψι, κι ύστερα έρχεται άλλη κρίση, ισχυρότερη, ή προσβάλλονται καινούργια μέρη του σώματος. Η παροδική καλλιτέρεψι μπορεί να διαρκέσει μερικές βδομάδες μόνο, ή ολόκληρα χρόνια.

Οι συνθήκες του περιβάλλοντος φαίνεται πως παίζουν αρκετό ρόλο. Εξακριβώθηκε πραγματικά ότι η ασθένεια αυτή είναι πιο διαδεδομένη στα κρύα και υγρά βόρεια κλίματα.

Μολονότι είναι ακόμα ανίατη, η σκλήρυνση κατά πλάκας, δεν ελαττώνει σημαντικά τη διάρκεια της ζωής. Υπολογίζεται πράγματι ότι τα θύματά της ζουν κατά 20% μόνο πιο λίγο απ' όσο θα ζούσαν άλλως.

Οι αμέτρητες θεραπείες, που είχαν δοκιμασθεί στο παρελθόν εναντίον αυτής της αρρώστειας, είχαν αποτύχει τελικά. Τώρα λοιπόν, για πρώτη φορά, επιτρέπεται σοβαρές και δικαιολογημένες έλπίδες ένα φάρμακο που ανακαλύφθηκε αρχικά για μιά άλλη ασθένεια, τη φυματίωση.

Πρόκειται για την τόσο γνωστή Ισονιαζίδη (ή ριμφίνη) διανικοτύλη με την ελληνική φαρμακευτική ονομασία της).

Η ενέργειά της εναντίον της σκλήρυνσης κατά πλάκας α-

νακαλύφθηκε εντελώς τυχαίως. Σε κάποιο μεγάλο νοσοκομείο της Ν. Υόρκης νοσηλεύονταν ένας φυματικός, που έπασχε συγχρόνως από σκλήρυνση, μ' όλα τα κλασσικά της συμπτώματα: Η όμιλία του ήταν υπερδραστική και δυσνόητη, έσερνε τα πόδια του, δεν μπορούσε να συντονίσει τις κινήσεις των χεριών του, έβλεπε θολά.

Όταν όμως πήρε κάμποσα δισκία Ισονιαζίδης, για τη θεραπεία μιάς φυματικής εστίας του δεξιού πνεύμονος, η όμιλία του καθαρίσε, απέκτησε τον έλεγχο των κινήσεων χεριών και ποδιών του κι η όρασή του καλλιτέρεψε. Μέσα σε δυο βδομάδες, είχαν λείψει όλα τα συμπτώματα της σκλήρυνσης κατά πλάκας!

Στην αρχή, οι γιατροί το απέδωσαν σε τυχαία σύμπτωση. Ή σε μία από τις μυστηριώδεις και παροδικές εκείνες υποχωρήσεις που παρουσιάζει η ασθένεια αυτή — άσχετα προς την εφαρμοζόμενη θεραπεία. Όταν όμως χορήγησαν Ισονιαζίδη και σ' άλλους πάσχοντες, παρατήρησαν τα ίδια ευεργετικά αποτελέσματα σε κάθε περίπτωση.

Συγκεκριμένα, το φάρμακο δοκιμάστηκε σε 30 ασθενείς του «Νοσοκομείου Παλαιών Πολέμων» της Ν. Υόρκης, που έπασχαν όλοι από σκλήρυνση προχωρημένης μορφής. Γινότανε δε σύγκριση των αποτελεσμάτων με μιά άλλη ομάδα 175 ασθενών, στους οποίους εφαρμόζονταν οι κλασσικές μέθοδοι θεραπείας.

Απ' την πρώτη λοιπόν ομάδα, τα 90% παρουσίασαν άμεση βελτίωση στο περπάτημα, την όραση, την όμιλία και το συντονισμό των κινήσεων. Στη δεύτερη ομάδα, η βελτίωση περιορίστηκε μόνο στα 33%.

Όταν σταματούσε η χορήγηση της Ισονιαζίδης, τα συμπτώματα ξαναγυρνούσαν, υποχωρούσαν δε πάλι με την επανάληψη του φαρμάκου.

Μερικές περιπτώσεις έμοιαζαν με αληθινά θαύματα. Έτσι, ένας άντρας ηλικίας 33 ετών, προσβεβλημένος από 2 χρόνια από σκλήρυνση, παρουσίαζε τελεία παράλυση της αριστερής πλευράς, μούδιασμα σε διάφορα μέρη του σώματος, διπλή όραση, σεξουαλική ανικανότητα και παράλυση της γλώσσας.

Τρεις ημέρες λοιπόν αφού άρχισε να παίρνει την Ισονιαζίδη, όλα αυτά τα συμπτώματα εξαφανίστηκαν! Μετά έξη βδομάδες, βγήκε απ' το νοσοκομείο τελείως θεραπευμένος. Δεκάξη δε μήνες αργότερα, εξακολουθούσε να είναι καλά.

Πρέπει να σημειωθεί ότι, συγχρόνως με τους Αμερικανούς γιατρούς, δοκίμαζαν την Ισονιαζίδη και μία ομάδα Βιεννέζων επιστημόνων. Οι μὲν άγνωστον τις εργασίες των δὲ όμως κατέληξαν όλοι στα ίδια συμπεράσματα για την αξία αυτού του φαρμάκου.

Όσο για τον τρόπο που έ-

νεργεί η Ισονιαζίδη σ' αυτή την περίπτωση, μένει άγνωστος ως τώρα.

Εξ άλλου, πρέπει να γίνουν ακόμα δοκιμές σε χιλιάδες αρρώστους κι επί αρκετά χρόνια, για να βγάλουν θετικά συμπεράσματα οι επιστήμονες. Πάντως, τα πειράματα που έχουν γίνει ως τώρα, δικαιολογούνε κάθε αίσιοδοξία.

□□

Το μέλι ξεμεθάζει

Αποδείχθηκε ότι το μέλι είναι πολύ ωφέλιμο... για τους μεπκρηδες! Πράγματι, περιέχει ένα σάκχαρο, τη φρουκτόζη, που επιταχύνει την καύση του οινόπνευματος μέσα στον οργανισμό κι' επομένως κάνει τον άνθρωπο να ξεμεθάει πιο γρήγορα. Η δόκτορессα Μάρθα Μπρούνερ, που έκαμε τη σχετική ανακοίνωση σ' ένα Ιατρικό περιοδικό, παραλληλίζει την ενέργεια αυτή του μελιού με τα επίσης ευεργετικά αποτελέσματα της βιταμίνης Β6. Συνιστά δε να χρησιμοποιούνται και τα δυο μαζί για τη θεραπεία των αλκοολικών.

Άρρώστεια απ' τα φίλια

Η «μονοπυρήνωσις» ή «αδενικός πυρετός» είναι μία μυστηριώδης αρρώστεια που δείχνει παράξενη προτίμηση στους νέους ηλικίας 17-25 ετών. Τα μικρότερα παιδιά και οι ενήλικοι δεν παθαίνουν σχεδόν ποτέ μονοπυρήνωσι.

Ο τρόπος μεταδόσεως της αποτελούσε ως τώρα αίνιγμα για τους γιατρούς. Το μόνο που είχαν εξακριβώσει, ήταν ότι δεν μπορούσε να μεταδοθεί με την απλή συνάφεια, όπως η γρίπη ή η ιλαρά. Τώρα λοιπόν έλυσσε αυτό το πρόβλημα ο Αμερικανός στρατιωτικός γιατρός Ρόμπερτ Χόγκλαντ.

Είχε ασχοληθεί επί 6 χρόνια με σπουδαστές της Στρατιωτικής Σχολής Ουέστ Πόιντ, που έπασχαν από μονοπυρήνωσι. Ένας απ' αυτούς λοιπόν του ανέφερε πως είχε γνωρίσει μία κοπέλλα, στο τραίνο, και την είχε φιλήσει — ίσως για να ξεχάσει τη μονοτονία του ταξεί-

σιου... Την άλλη μέρα, η κοπέλλα έπεσε άρρωστη από μονοπυρήνωσι, και σ' ένα μήνα περίπου άρρώστησε κι' ο νέος.

Ακολουθώντας αυτή την ένδειξη, ο δόκτωρ Χόγκλαντ διαπίστωσε ότι όλοι οι άρρωστοι είχαν φιλήσει μία γυναίκα, ένα μήνα σχεδόν πριν τους εκδηλωθεί η ασθένεια. Έξαιρεσι αποτελούσαν δυο νέοι, οι οποίοι όμως είχαν πιη από την ίδια μπουτίλια μαζί με άλλους φίλους των.

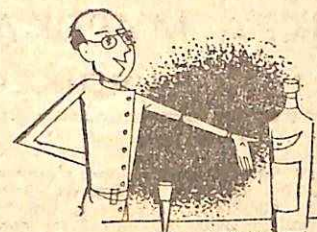
Έτσι εξακριβώθηκε ότι η μονοπυρήνωσις μεταδίδεται απ' το στόμα, και γι' αυτό είναι τόσο διαδεδομένη στους νέους, που δίνουν και παίρνουν φιλία όπου τύχη.

Μπύρα στους καρδιακούς

Η μπύρα περιέχει πολύ λίγο αλάτι, και γι' αυτό δεν απαγορεύεται σε άτομα που υποβάλλονται σε δίαιτα χωρίς αλάτι. Μάλιστα, ο Αμερικανός δόκτωρ Έντβιν Όλμσταντ συνιστά 3-4 μπουτίλιες μπύρας την ημέρα στους αρρώστους του που υποφέρουν από καρδιακές ή νεφρικές παθήσεις και οιδήματα (συγκέντρωση νερού στους ιστούς). Στους ασθενείς αυτούς συσφύλλεται το αλάτι, γιατί συσπείρεται στη συγκέντρωση νερού απ' τους ιστούς. Έτσι όμως, η δίαιτα τους κατανατάει πολύ ανούσια και μονότονη. Η μπύρα λοιπόν τους είναι εξαιρετικά ευχάριστη, τους προσφέρει δε θερμίδες, βιταμίνες Β κι' άλλα πολύτιμα στοιχεία.

Ο επίμονος πυρετός των παιδιών

Ο Αμερικανός παιδίατρος δόκτωρ Νόρμαν Μάκ Κάλουο γράφει σ' ένα επιστημονικό περιοδικό ότι, όταν ένα παιδί έχει επίμονο πυρετό, που διαρκεί επί μέρες και φαίνεται ανεξήγητος, ο γιατρός πρέπει να εξετάσει μήπως πρόκειται περί μελαιοειδούς πυρετού. Η μικροβιακή αυτή ασθένεια μεταδίδεται με το αέρας στο γάλα, μπορεί δε να προσβάλει όλες τις ηλικίες. Πολλά κρούσματα της δεν ανακαλύπτονται από τους γιατρούς. Όταν γίνη η διάγνωση, επιτυγχάνεται συνήθως εύκολα η θεραπεία με αντιβιοτικά και σουλφαμίδες.

Η διαίτα σου ταιριάζει σε κάθε αρώβεια

Τι πρέπει να τρώνε όσοι πάσχουν από διαβήτη

Ο αριθμός των διαβητικών αυξάνει συνεχώς σ' όλο τον κόσμο. Και είναι πολύ μεγαλύτερος από ό,τι φανταζόμαστε. Γιατί, εκτός από κείνους που ξέρουν την ασθένειά τους, υπάρχουν πολλοί άλλοι που την αγνοούν. Οι τελευταίοι την ανακαλύπτουν, δυστυχώς, όταν πιά έχει προχωρήσει.

Αυτό συμβαίνει γιατί τα κλασσικά συμπτώματα του διαβήτη, δεν είναι έκδηλα κατά την πρώτη περίοδο της ασθένειας. Ο ασθενής, τούναντιον, αισθάνεται πολύ μεγαλύτερη όρεξη από πριν, θέλει διαρκώς να έχει κάτι στο στόμα του και καταβροχθίζει τεράστιες ποσότητες τροφής.

Δύο πράγματα που θα έπρεπε, όμως, να τον ανησυχίσουν είναι η ακατάσχετη δίψα που αισθάνεται και η πολυουρία. Αργότερα, εμφανίζονται και διάφορα άλλα συμπτώματα: μετεωρισμοί, αεροφαγία, λαχάνισμα, ναυτία το πρωί, αϋνίες, αίσθημα κόπωσης, μείωση της αντοχής στην εργασία ή λιγγοί, πονοκέφαλοι κλπ.

Ο ασθενής καταφεύγει τότε στο γάλα και οι εργαστηριακές εξετάσεις δείχνουν πως το σάκχαρο που περιέχεται στα ούρα και στο αίμα είναι περισσότερο από το κανονικό.

Στη θεραπεία του διαβήτη, η διαίτα παίζει σημαντικό ρόλο. Η διαίτα αυτή πρέπει ν' αποβλέπει στα εξής δυο πράγματα: 1ον) Στο να εξαφανιστεί τελείως την παρουσία σακχάρου μέσα στα ούρα.

2ον) Στην ελάττωση της αναλογίας του σακχάρου μέσα στο αίμα.

Οι τροφές, λοιπόν, που περιέχουν υδατάνθρακες πρέπει να περιορισθούν στο ελάχιστο. Δεν είναι δυνατόν, όμως, να εξοβελισθούν τελείως, γιατί, στην περίπτωση αυτή, διαταράσσεται η ισορροπία του οργανισμού. Οι πολύ αποκλειστικές δίαιτες οδηγούν, δυστυχώς, στο αντίθετο αποτέλεσμα, δηλαδή στην κατάχρηση κρεάτων και λιπαρών τροφών, που, υπό ώρισμένες συνθήκες, μπορούν να προκαλέσουν κόμα.

Ο διαβητής είναι μιά σοβαρή ασθένεια και μόνον ο γιατρός μπορεί να καθορίσει την διαίτα που ταιριάζει σε καθε ασθενή. Σε γενικές γραμμές, όμως, η διαίτα ενός διαβητικού, που παρουσιάζει 50-60 γραμμάρια σακχάρου μέσα στα ούρα του, καί ελασσιτετασσο και που δεν υποβάλλεται σε θε-

ραπεία με Ινσουλίνη πρέπει να είναι η ακόλουθη:

Α ΤΡΟΦΕΣ

Επιτρέπονται: Πατάτες, 100 — 150 γραμμάρια σε κάθε γεύμα.

Κόρα ψωμιού, μπισκόττα, ψωμί από βρώμη, ειδικό ψωμί για διαβητικούς.

Μέλι (δεν γίνεται ανεκτό από όλους τους διαβητικούς). Κρέατα κόκκινα ή λευκά.

Αβύνατα ψάρια. Αυγά κατά προτίμηση ανάμικτα με άλλα φαγητά.

Το μεσημέρι, 100 γραμμάρια κρέας ή ένα αυγό.

Φρέσκο βούτυρο, αραχιδέλαιο, καρύδια, φουντούκια, έληες.

Φρέσκα τυριά ή τύπου Γκρυγιέρ, γιαούρτι.

Σπανακί, κουνουπίδια, σαλάτες βραστές, καρόττα, άγκινάρες, φρέσκα φασόλια, φρέσκα μπιζέλια (τα τελευταία εφόσον γίνονται ανεκτά), ώμες σαλάτες (ένα πιάτο σε κάθε γεύμα) σέλινο, μαϊντανό, καρόττα, βλαστημένο σιτάρι.

Φρούτα σε μικρές ποσότητες. Θα αποφεύγετε τα πολύ γλυκά.

Απαγορεύονται:

Κοινό ψωμί, ιδίως ψύχα. Ζυμαρικά, ρύζι, σιμιγδάλι. Ζάχαρη και ζαχαρώδη με δ-ποιαδήποτε μορφή, κομπόστες.

Οηράματα, παχειά κρέατα, φουά-γκρά, σαρόλλες, σάλτσες και καρυκεύματα.

Σηρά φασόλια, κουκιά, φακές (εκτός αν γίνονται ανεκτά).

Λιπτά, μαγειρικό βούτυρο, τηγανίτα.

Παχειά τυριά, κεφαλοτύρια, ροκφόρ, κλπ.

Τομάτες, ιδίως αν υπάρχει οξύτης με πυόρροια, πράγμα συχνό στους διαβητικούς.

Λεμόνι, γλυκά φρούτα (άχλαδια, μπανάνες, σταφύλια).

Β ΠΟΤΑ

Επιτρέπονται:

Όχι περισσότερο από ένα ποτήρι κρασί σε κάθε γεύμα. Νερό.

Καφέ ή τσάι πολύ ελαφρά και χωρίς ζάχαρη.

Απαγορεύονται:

Δυνατά κρασιά, οινόπνευμα-τόδη ποτά, αεριεφίφ, λικέρ.

Χυμός γλυκών φρούτων.

Στην περίπτωση που ο ασθενής υποβάλλεται σε θεραπεία με Ινσουλίνη, η ποικιλία των τροφών θα είναι μεγαλύτερη.

Στόν άπισχναντικό διαβήτη, που έχει εξαιρετική σοβαρότητα λόγω της απότομης εξαντλήσεως των δυναμένων του ασθενούς, επιτρέπονται το γάλα, το ψωμί, τα ζυμαρικά κλπ. αλλά σε μικρές ποσότητες.

ΓΕΝΙΚΗ ΥΓΙΕΙΝΗ

Ο διαβητικός πρέπει να κοιμάται 8-10 ώρες το εικοσιτετράωρο. Ο μεσημεριανός ύπνος είναι άπασοίτητος.

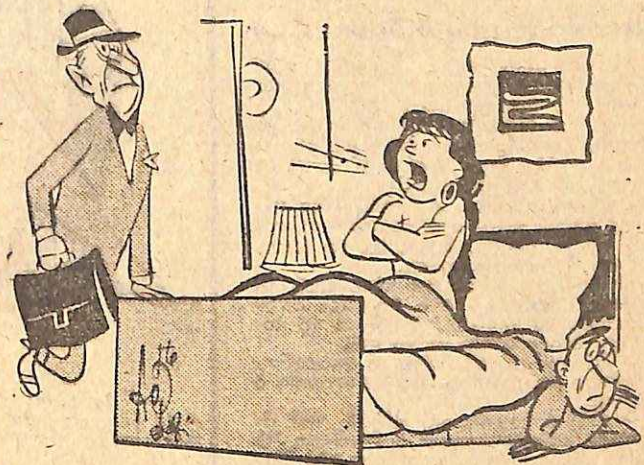
Η καθιστική ζωή βλάπτει ιτόν ίδιο βαθμό όσον και η σωματική υπερκόπωση.

Θα αποφεύγετε τις συγκινήσεις. Επίσης τις σεξουαλικές αταξήσεις, τα ξενύχτια και το πολύ κάπνισμα.

Ηρεμοί περίπατοι, αλλά όχι μεγάλα και εξαντλητικά ταξίδια με αυτοκίνητο.

Αν το βάρος του σώματος ελαττώνεται συνεχώς, ενδείκνυται πιθανόν η θεραπεία με Ινσουλίνη, που θα επιτρέψει την απομείωση των υδατανθράκων, άφομείωση των υδατανθράκων, ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η διαίτα στη γαστρική υπερκλινυρία.

Γελωτοθεραπεία

— Που ήσουνα τέτοια ώρα, αχάιρευτε;... (Του 'Αρχέλαου)

— Ο δάσκαλος μου είπε πως αν εξακολουθήσω να πίνω τέτοιους βαθμούς, θα καταλήξω στο τέλος να πλένω πιάτα!..

— Δουπόν; Τι λες για τα φάρμακα μου;

«Δάσκαλε πού διδασκες...»

Σε μια μικρή επαρχιακή πόλη ένας ηλικιωμένος κύριος μπήκε σ' ένα καφενείο και παράγγειλε ένα κονιάκ.

Την ώρα όμως που ετοιμαζόταν να το πιη, κύτταξε ψηλά και είδε επάνω σε μια σκάλα έναν εργάτη ν' ασπρίζει το ταβάνι, του μαγαζιού.

Στο θέαμα αυτό, ο ηλικιωμένος πελάτης άφησε πάνω στο τραπέζι το ποτήρι με το κονιάκ, δίχως να το αγγίξει, και έφυγε τρέχοντας.

Ο εργάτης κατέβηκε τότε από τη σκάλα, πλησίασε στο τραπέζι όπου βρισκόταν το γεμάτο ποτήρι με το κονιάκ κι' ετοιμάστηκε να το πιη.

— Έ! του φώναξε τότε ο γκαρσόνι. Τί κάνεις εκεί; Μπορεί να επιστρέψει ο πελάτης.

— Μην ανησυχής γι' αυτό! του απάντησε καθησυχαστικά ο εργάτης. Ο κύριος αυτός είναι ο πρόεδρος της Αντιαλκοολικής Εταιρείας, που έχουμε ιδρύσει στην πόλη μας.

Κι' αφού ήπια το κονιάκ, πρόσθεσε:

— Κι' εγώ είμαι ο... γραμματέας της.

★

Ο κύριος επιστρέφει από το ψάρεμα.

— Πώς σου φαίνονται αυτά τα μπαμπονάκια, χουσή μου;

— Θαυμάσια!... του απάντησε εκείνη.

Ξέρω και από πού προέρχονται. 'Η γειτονισσά μας σε είδε να μπαίνεις στο ψαράδικο...

— Φυσικά: είχα πιάσει ένα σωρό ψάρια και πήγα να πουλήσω μερικά!...

★

Ο άρρωστος: «Όστε, γιατρέ μου, ή ζωή μου δεν βόσκειται σε κίνδυνο»;

Ο γιατρός: «Έπρεπε να το καταλάβετε... Αφού σας κάνω πίστωση!»

★

— Κι' αν έπεφτα, χρυσέ μου, σ' αυτόν το γκρεμό, τί θα έκανες;

— Θα τρελλαινόμουν!

— Θα ξαναπαντρευόσουν;

— Όχι δά! Δεν θα τρελλαινόμουν σε τέτοιο βαθμό!

★

Ρώτησαν κάποιον... κλεφτοκοττά, ποιο είδος από τα πουλερικά είναι το καλύτερο.

— Όλα τα είδη έχουν τα προτερήματά τους, απάντησε. Τίς άσπρες κόττες π.χ. μπορείς να τις διακρίνεις καλύτερα στο σκοτάδι, ενώ τις μαύρες μπορείς να τις κρύψεις ευκολότερα!...

★

Η νεαρή σύζυγος μπαίνει θυμωμένη στο άτελιέ του φωτογράφου.

— Κυττάξτε αυτή τη φωτογραφία του γάμου μου, πού τραβήξατε. Ο καϊμένος ο άντρας μου μοιάζει σαν μαϊμού!

Ο φωτογράφος σηκώνει τους ώμους: — Λυπούμαι πολύ, κυρία, λέει. Λυπούμαι πάρα πολύ, αλλά έπρεπε να το είχατε παρατηρήσει, πριν παντρευτήτε.

★

Ένας δικαστής πηγαίνει μαζί με τον γραμματέα του στο κινητό. Μια στιγμή περνά μια πέριδικα κι' ο δικαστής σημαδεύει, εμφανίζοντας:

Καταδικάζω σε θάνατον...

Η πέριδικα όμως εξακολουθεί το πέταγμα της, χωρίς να πληγωθεί, και τότε ο γραμματέας προσθέτει:

— ... Έρημνη!

★

Η σύζυγος: Γιατί ήρθες στο σπίτι απόψε τόσο αργά;

Ο σύζυγος: Γιατί ήρθα για... ύπνο κι' όχι για κουβέντα!

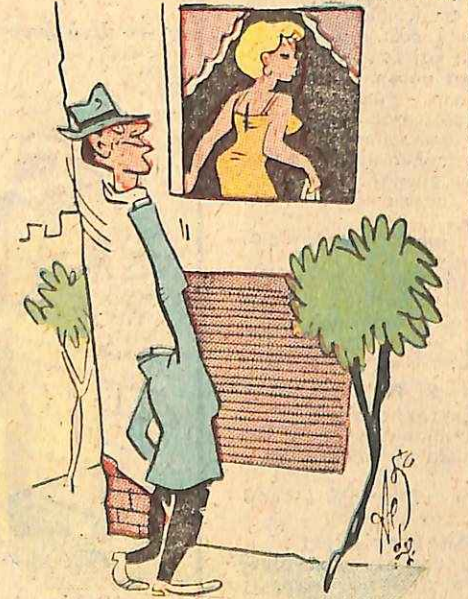
★

— Σ' αυτό το ρόλο δεν είναι ανάγκη να πης τίποτα, ούτε να κάνης τίποτα, ούτε να φορέσης τίποτα!... (Του Α. Θεοφιλόπουλου)

— «Αν είμαι τόσο όμορφη και έξυπνη, όπως λές, τότε θα πρέπει να βρω ένα σύζυγο πιο πλούσιο από σένα!...»

(Του Α. Θεοφιλόπουλου)

Μπανιστής με... λοφίο!... (Του Αργέλαου)

— Σ' αυτό το ρόλο δεν είναι ανάγκη να πης τίποτα, ούτε να κάνης τίποτα, ούτε να φορέσης τίποτα!... (Του Α. Θεοφιλόπουλου)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ για τις γυναίκες

ΚΑΛΛΟΝΗ

Δεν είναι πιά της εποχής μας οι γυναίκες που μένουν διαρκώς κολλημένες δίπλα στη φωτιά. «Αν θέλετε ν' αρέσετε, μη φοβάσαστε την παγωνιά, τη βροχή, τον κρύο άνεμο που κοκκινίζει τα μάγουλα, φροντίστε μόνο να μην κακοπάθη η επιδερμίδα σας απ' το κρύο, με σκασίματα, χιονίστρες, κλπ.

Οι ιθαγενείς των υπερβόρειων χωρών αλείφουν το πρόσωπο και το κορμί τους με άφθονο ξύγκι και τ' αφήνουν έτσι όλο το χειμώνα. Όταν θελήσουν δε να καθαρισθούν, δεν χρησιμοποιούν νερό, αλλά χλιαρό λάδι φώκιας ή φάλαινας.

Μιμηθήτε λοιπόν το παράδειγμά τους... εν μέρει, βέβαια! Αλείψετε το κορμί σας με λιπαρές ουσίες, για να το προφυλάξετε απ' το δυνατό κρύο και το ξεροθόρι — ιδίως αν βρισκόσθε στο βουνό, σε μεγάλο υψόμετρο.

Πώς πλένονται τα μαύρα μάλλινα ρούχα

Νά μια απλή και οικονομική μέθοδος για να πλένετε τα μαύρα μάλλινα ρούχα: Βάζετε να βράσουν μισή ώρα μέσα σε μια κατσαρόλα με νερό τρεις φούχτες φύλλα τσουκνίδας κι' ένα ραβδάκι από ξύλο βελανιδιάς. Προσθέτετε ύστερα κρύο νερό κι' αφήνετε ήρεμο το υγρό, ώσπου να γίνη ελαφρά χλιαρό. Βουτάτε τότε μέσα τα ρούχα και τα τρίβετε με τα φύλλα της τσουκνίδας (που, έτσι όπως είναι βρασμένα, δεν προκαλούν πιά κανένα κάψιμο στα χέρια). Τέλος, τα ξεπλένετε με πολύ-πολύ καθαρό νερό.

Μη χρησιμοποιείτε ποτέ για τα μάλλινα ρούχα νερό πολύ ζεστό και σαπούνι αμφίδουλου ποιότητας, γιατί αλλιώς το μαλλί σκληραίνει και καταστρέφεται. Το νερό πρέπει ναχη μόλις τη θερμοκρασία του χεριού.

Αποτελεσματικό φάρμακο για τις χιονίστρες

Υποφέρετε από χιονίστρες; Μπορείτε να μεταχειρισθήτε ένα φάρμακο απλό, πρακτικό κι' αποτελεσματικό: Παιρνετε 50 γραμμάρια άσπρο σαπούνι ξυσμένο και 250 γραμμάρια αλκοόλ καμφρέ. Τα χτυπάτε καλά μαζί, ώστε να σχηματισθή ένα ομογενές μίγμα, κι' αλείφετε μ' αυτό κάθε βράδυ τα μέρη που έχουν χιονίστρες. «Υ» στερα τα τρίβετε πολλή ώρα. Φυλάτε το μίγμα μέσα σ' ένα κουτί καλά κλεισμένο.

Οι κίνδυνοι από την βενζίνη

Όσοι μεταχειρίζονται συχνά βενζίνη, π.χ. για καθάρισμα ρούχων, μπορεί να πάθουν ένα είδος δηλητηρίασεως, που εκδηλώνεται με παραισθήσεις, αδικαιολόγητη ευθυμία, πονοκεφάλους, άσπια και μούδιασμα. Για ν' αποφύγουν λοιπόν αυτά τα συμπτώματα, πρέπει ν' ανανεώνουν συχνά τον αέρα του χώρου όπου εργάζονται με τη βενζίνη, και ν' αλείφουν τα χέρια τους με γλυκερίνη.

Αν έχη πιά εκδηλωθή μια τέτοια δηλητηρίαση, η θεραπεία συνίσταται σε συχνές εισπνοές αέθρας και αμμωνίας και σε εσωτερική λήψη εμετικών φαρμάκων.

Η «κατίνα» των άσημικών

Θέλετε να δώσετε στα άσημικά σας την σκούρα εκείνη «κατίνα» του χρόνου; Εκθέστε τα σε άτμους αναμένου θειαφιού, που έχουν την ιδιότητα να μαυρίζουν τα άσημ.

Καλοί τρόποι

Μια γυναίκα δεν πρέπει να σπεύδη να πλησιάση και να χαιρετήση έναν άντρα στο δρόμο, παρά μονάχα όταν πρόκειται για ανώτερό της.

Η χειραψία επιτρέπεται μεταξύ ίσων. Ο κατώτερος δίνει το χέρι του στον ανώτερο, μόνον αν έκαιε εκείνος πρώτος αυτή τη χειρονομία.

Ο ανώτερος μονάχα μπορεί να μιλήη στον κατώτερο με το μικρό του όνομα. Καλύτερα όμως ν' αποφεύγη την επίδειξη αυθής της υπεροχής του. Μεταξύ ίσων δεν επιτρέπεται τέτοια οικειότητα, εκτός αν πρόκειται για στενούς φίλους.

Εν γένει, στίς σχέσεις σας αποφεύγετε την υπερβολική οικειότητα, που μπαίνει στα όρια της αγνείας.

Αν θέλετε να δείξετε σεβασμό σ' ένα πρόσωπο, περιμένετε να σας προσφέρει εκείνο πρώτο το χέρι του. Σφίγγοντας το αμέσως κατόπιν με προθυμία, αποδεικνύετε την εὐχαρίστηση που αισθάνεσθε γι' αυτή την ενδειξι συμπαθείας εκ μέρους του.

Ann Φράνκ

ΧΙΟΝΙΖΕ στον έρημο δρόμο. Πικνές οι νιφάδες στροβιλιζόντουσαν στον αέρα, γιὰ νὰ προσγειωθῶν ὕστερα, ἥρεμα, ἀδόρυβα, μαλακά, ἀπάνω σὲ κανένα γυμνὸ ξερόκλαδο, ἢ σὲ κανένα σκουριασμένο τοίγκο καμμιᾶς μαρκίζας φτωχομάγαζου, ἢ στὰ σκαλοπάτια κανενὸς φτωχοπίτου.

Οἱ δύο φίλοι προχωροῦσαν μὲ τὰ χέρια στὶς τσέπες τῶν πανωφοριῶν τους, μὲ τοὺς γασκάρδες σηκωμένους.

—Δὲ μπορεῖ! θὰ τὸ στρώσῃ ὡς τὸ πρωί... ψιθύρισε ὁ Στέφανος.

—Ἄς τὸ στρώσῃ πιά γιὰ νὰ ξεσπάσῃ! ἀποκρίθηκε ὁ Γιώργος. Ξεπαυώσαμε!

Τὴν συζήτησι τῶν δύο φίλων ἤρθε νὰ διακόψῃ μιὰ βραχνὴ γυναικεῖα φωνή:

—Μοῦ δίνετε τὴ φωτιά σας, παρακαλῶ;...

Μπροστὰ τοὺς στεκότανε μιὰ γυναίκα πού τοὺς ἔκοβε τὸ δρόμο. Ἦτανε ἕνα ἀπὸ τὰ ἀξιολύπητα ἐκεῖνα πλάσματα πού, εἴτε μέσα στὴ ζέση, εἴτε μέσα στὸ κρύο, ψάχνουνε νὰ βροῦνε τὸν πρῶτο ἐραστὴ πού θὰ καλύψῃ τὶς ἀνάγκες τῆς στιγμῆς...

Τοῦ Στέφανου δὲν τοῦ καλῆρεσε τὸ σταμάτημα μέσα στὸ κρύο κι' ἀποπῆρε τὴ γυναίκα:

—Ὁχ ἀδερφέ! Δὲ μᾶς ἀφίνει τώρα; Τὴν ὁρεῖ σου ἔχουμε μέσα στὴν παγωνιά;

Καὶ τὴν ἐσπρωξε νὰ παραμερίσῃ γιὰ νὰ περάσῃ μαζί μὲ τὸν φίλο του... Ἡ γυναίκα μὲ τὸ ταῖγάρο κλονίστηκε, σὰ νὰ μὴν τὴν κρατοῦσαν τὰ πόδια τῆς, καὶ θάπεφτε ἂν δὲν ἀκουμποῦσε ἀπάνω σὲ μιὰ γερικὴ πιπεριά... Ὁ Γιώργος τὴ λυπήθηκε. Ἐβγαλε ἀπὸ τὴ τσέπη του ἕνα χαρτονόμισμα καὶ τῆς τὴ δώσαε. Ὅταν ὁμως πλησίασε καὶ τὸ ἀναμμένο σπῖρτο του στὸ ταῖγάρο τῆς γιὰ νὰ τὸ ἀνάψῃ, ὑποχώρησε βιάζοντας μιὰ φωνή:

—Καίτη!

Ἡ φωνὴ τῆς γυναικὸς ἀκούστηκε σὰ μελαγχολικὴ ἡχώ τῆς δικῆς του:

—Γιώργο...

Ὁ Στέφανος ποῦχε προχωρήσει λίγο, στάθηκε κι' αὐτός. Ἡ Καίτη σ' αὐτὸ τὸ ἀπίστευτα θλιβερὸ κατάντημα:...

Τοῦ φαινότανε τερατῶδες!

Ὁ Γιώργος εἶχε περάσει τὸ χέρι του στὴ μέση τῆς καὶ τῆς μιλοῦσε γρήγορα, μὲ συγκίνησι:

—Καίτη! Ἐσὺ, ἀγαπούλα μου;

—Ἐνας σκληρὸς βήχας ἔσκισε τὸ στήθος τῆς γυναικὸς:

—Ὅλα εἶναι δυνατά... μουρμούρισε.

Ἡ, καλύτερα, τίποτα δὲν εἶναι ἀδύνατο...

Τὴν ἀγκάλιασε ἐκεῖνος καὶ τὴν τραβήξε πρὸς τὸ σπίτι του. Ἐκεῖνη ἐγκαταλείφτηκε κουρασμένη, τσακισμένη, στὴν ἀγκυλιά του. Ἐπρεμὲ μόνο σὰ μικρὸ ξεπαγιασμένο σπουργίτι καὶ σὲ κάθε βῆμα παραπατοῦσε σὰ μεθυσμένη...

Μέσα στὸ δωμάτιο πού μῆκε ἦσανε ζεστά.

Ὁ Γιώργος ἔριξε εὐλὰ στὴ σόμπα, ἀνάψε καὶ τὴν ἡλεκτρικὴ καὶ τὴν ζύγωσε στὸ ντινάνι, πού ἀπάνω του εἶχε ξαπλώσει τὴν ἀτυχή παλιά του ἀγαπημένη. Ὑστερα γέμισε μὲ λικέρ τρία ποτηράκια, κι' ἔδωσε τὸ ἕνα σὲ κείνη καὶ τὸ ἄλλο στὸν Στέφανο.

—Ἐλα, ἀγαπούλα! τῆς εἶπε εὐθὺς.

Στὴν ὕειά σου!

Ἡ Καίτη ρούφηξε λίγο ποτὸ μὲ χεῖλια πού τουρτουρίζανε. Εἶχε βγάλει τὰ παλὰ τῆς, ἀπὸ παλὶο ξεφτισμένο λούτρ, πού ἀπάνω του εἶχανε σταθῇ σὰν διαμαντάσκονοι οἱ νιφάδες τοῦ χιονοῦ. Ἐπειδὴ ὁμως ἔπρεπε συγκορμῇ, ὁ Γιώργος πῆρε μιὰ κουθέρα καὶ τὴν ἔριξε ἀπάνω τῆς.

—Κρυώνεις;... τὴ ρώτησε μὲ συγκινημένο ἐνδιαφέρον.

Δὲ μπόρεσε νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ παρά μόνο μὲ τὸν κρότο τῶν δοντιῶν τῆς κι' ἕνα θλιμμένο τῆς χαμόγελο...

Ὁ Γιώργος τὴν κύτταξε φοβισμένος. Τὰ μάγουλά τῆς ἦσανε βαθουλωμένα καὶ κατακόκκινα ἀπὸ τὸν πυρετὸ πού τὴ φλόγιζε. Ρυτίδες βαθεῖς σκάσανε τὸ πρόσωπο γερασμένο πρὸς τὴν τῆς. Ἦτανε μιὰ γρηὰ τριάντα μόλις ἔτων!...

Ὁ παλιὸς τῆς ἀγαπημένος, γεμάτος δραματικὴ ἀνησυχία τραβήξε μπροστὰ τῆς ἕνα μικρὸ τραπέζι κι' ἀπάνω του ἀπλώσε μερικὰ φαγιὰ καὶ μιὰ μπουκάλια μὲ μαῦρο παλὸ κρασί.

Ἀπὸ ὅλα αὐτὰ ὁμως, ἡ Καίτη δὲν κατάφερε νὰ φάῃ παρά ἕνα μῆλο καὶ νὰ ρουφήξῃ μισὸ ποτηράκι κρασί.

Ἐκατσε πλάι τῆς ὁ Γιώργος καὶ τὴ ρώτησε:

—Μὰ, πὼς ἐγίνε αὐτό; Γιὰ πὲς μου...

Μὲ κόπο κατάφερε ἡ γυναίκα νὰ τοῦ ἀραδιάσῃ μιὰ κοινὴ ἱστορία, ὅμοια μὲ τὶς ἄλλες: Ἀπὸ τὸν καιρὸ πού τὴν εἶχε ἀφίσει ὁ ἀγαπημένος τῆς, κεραυνοβολημένη ἀπὸ τὸν χωρισμὸ, παραχαλισμένη, εἶχε βρεθῇ μπροστὰ σὲ ἕναν ἀπὸ τοὺς κοινοὺς καὶ χυδαίους αὐτοῦς ἀνθρώπινους τύπους, πού ψαρεύουνε στὴν ἀσυνεννοησία τῶν ζευγαριῶν γιὰ νὰ κερδίσουνε τὴ δικὴ τους εὐτυχία, τὸ δικὸ τους κέρδος... Ἀδιάρρηκτο ἡ Καίτη ἀφῆθηκε νὰ γλυστρήσῃ στὸ βάραθρο...

Ὁ δευτερός φίλος ἀκολούθησε τὸν πρῶτο, ὕστερα ἤρθαν ὁ τρίτος, ὁ τέταρτος! Ὑστερα, ἀπὸ καὶ καὶ πέρα, ἡ θολωμένη τῆς θύμησι ἔπαυε νὰ διατηρῇ πρόσωπα καὶ ὀνόματα...

Οἱ φίλοι ἤρθαν καὶ φύγαν σὲ μιὰν ἡλιγυῖδῃ διαδοχῇ! Ὑστερα ἤρθε ἡ ἀρρώστεια, τὸ σπᾶσιμο τῆς ὁμορφιάς τῆς, ἡ κούρσαι τοῦ κορμιοῦ, ἡ νέκρωσις ἡ τέλεια τῶν αισθησέων. Ἦρθε ἡ δυστυχία. Ἦρθε ἡ μιζέρια, μαζὶ μὲ τὸ ἀραίωμα τῶν θαυμαστῶν, ποῦφερε τὶς στερήσεις, ἀκόμα, — συχνά, — καὶ τὴν πείνα...

Ὑστερα, ἤρθε ὁ χειμῶνας, τὸ χιόνι, τὸ πεζοδρόμιο...

Οἱ δύο φίλοι ἀκούγανε τὴ δραματικὴ τῆς

ἱστορία δακρυσμένοι. Ὁ Γιώργος κρατοῦσε σφιχτὰ τὸ μικρὸ ξεπαγιασμένο τῆς χεράκι, πού τοῦ ἄρεσε ἄλλοτε νὰ κρατᾷ καὶ νὰ σφίγγῃ σὰν ἐρωτευμένος ποιητής.

Ὑστερα τὸ φύλησε.

Ἡ Καίτη τοῦ χαμογέλασε μελαγχολικά.

—Φίλα μου ἀφῶς τὸ χέρι... τοῦ εἶπε. Δὲν τὸ ἔχει φιλήσει κανεὶς...

—Καίτη μου, τώρα ὅλα τελειώσανε πιά, τὴ βεβαίωσε μὲ δύναμι.

Θὰ ζήσης εὐτυχισμένη κοπέλα μου. Ἐξω χιονίζει, ὅλα εἶναι ἄσπρα ἀπὸψε...

Ἀς θάβουμε κάτω ἀπ' αὐτὴ τὴ γενικὴ λευκότητα κάθε κακῆ θύμησι, ὅπως θάβονταν κάτω ἀπὸ τὸ κατὰλευκο χιόνι ὅλες οἱ ἀσκήμιες τῆς ζωῆς καὶ τοῦ δρόμου...

Τὸ ἀποψινὸ χιόνι ἄς ἐξωραίσῃ τὴ ζωὴ μας, καὶ μὴν μου Καίτοῦλα...

Ἐκείνη τὸν κύτταξε λυπημένα:

—Εὐτυχῶς ἡ ἀρρώστεια μὲ σώζει ἀπὸ τὸν ἐξευτελισμὸ τοῦ οἴκου σου... ψιθύρισε. Στὴν τιποτένια ζωὴ μου εἶναι ὁ μόνος ἐξευτελισμός.

—Καίτη, τί λές; Σ' ἀγαπῶ! Θὰ ζήσης! Θὰ ζήσουμε μαζί!...

Ἀντί γι' ἀπάντησι, ἡ γυναίκα κατέβασε λίγο τὸ φόρεμά τῆς στὸ λαιμό.

ἩΚύττα! τοῦ εἶπε μὲ τραγικὴ ἀπόληψη.

Ὁ λαιμός τῆς ἦταν ἐντελὸς ἀσάρκος, τὸ δέρμα τῆς ἦτανε κολλῆ μένο ἀπάνω στὰ κόκαλα, τεντωμένο σὰν περγαμινὴ, κίτρινο, ξερό...

Ἀπὸ χτες ἔχω κάνει δύο αἰμοπτώσεις... τοῦ ψιθύρισε.

Ὁ Στέφανος ποῦχε ἀπομακρυνθῇ διακριτικὰ πρὸς τὸ παράθυρο γύρισε καὶ τοὺς φώναξε χαρούμενος:

—Τὸ στρώνει! Ἀπέναντι στὴν αὐλὴ, ἔξω στὸ δρόμο, παντοῦ... Καὶ

νὰ δῆτε πόσο πυκνὸ πέφτει τὸ χιόνι!

Σαφηνὰ τὸ γέλιο πάγωσε στὰ χεῖλιά του. Ὁ Γιώργος κρατοῦσε τὸ

χεῖρι τῆς Καίτης δακρυσμένος. Κι' ἐκεῖνη τὸν κυττοῦσε στὰ μάτια μ' ἕνα βλέμμα γεμάτο ἀπελπισμένον ἔρωτα, μ' ἕνα βλέμμα ποῦσινε

σιγά-σιγά...

★

Τὸ πρωὶ τὸ εἶχε στρώσει πραγματικά.

Παντοῦ χιόνι! Ὅλα ἦσαν ἄσπρα: Ἡ ἀντι-

κρινὴ χαμοκέλα, ἡ ξερὴ πιπεριά τοῦ δρόμου,

ὁ σκουριασμένος ντενεκὸς τῆς κονσέρβας, ἡ

κεὶ σὲ μιὰ γωνιά... Κι' ἀπάνω ἀπὸ ὅλες

αὐτὲς τὶς ἀσπίδες λευκότητας, ἀσπίλη κι'

αὐτὴ ὕστερα ἀπὸ μιὰ ἄσπρη ἐρωτικὴ νύχτα,

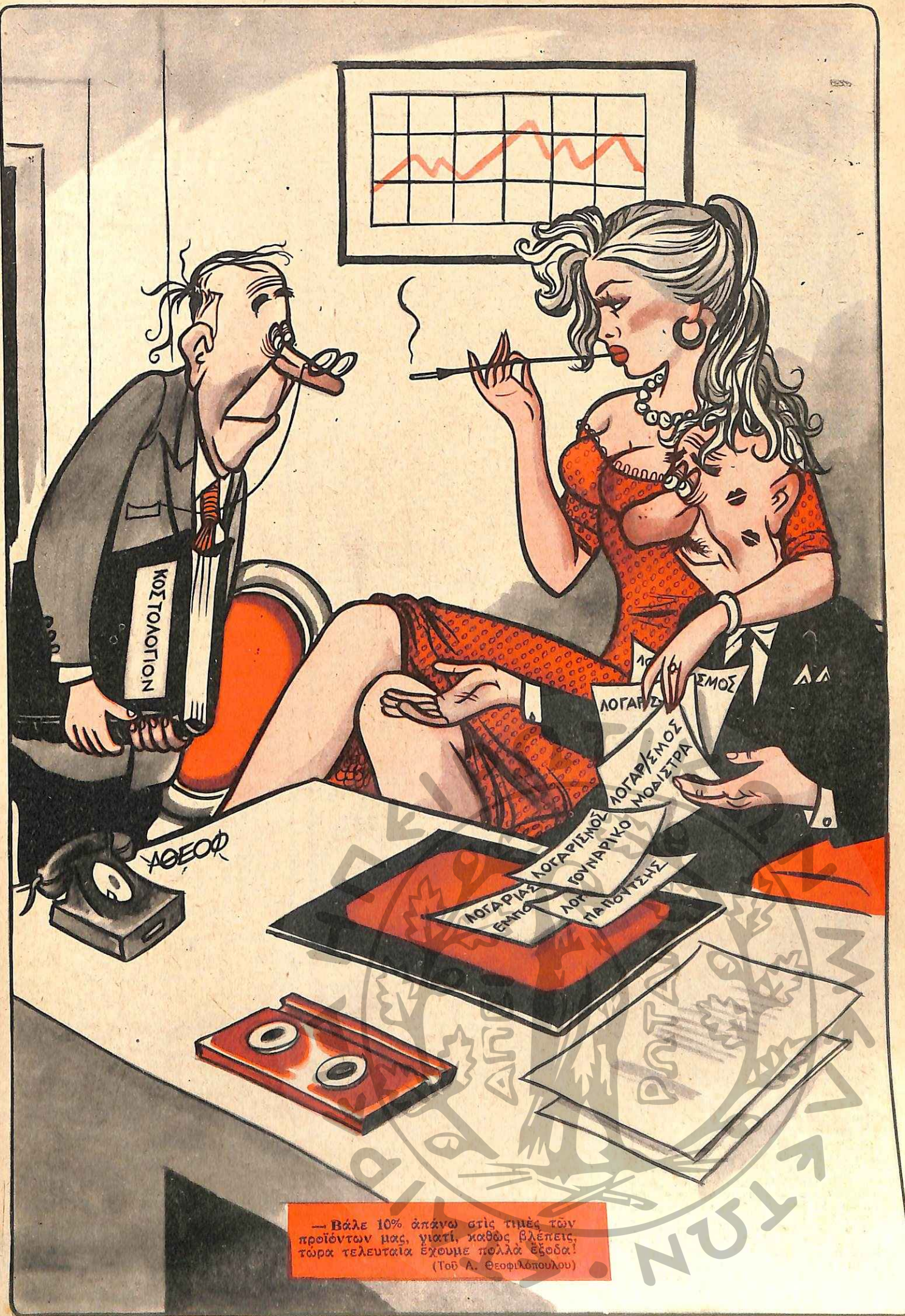
ἡ ψυχὴ τῆς Καίτης πετοῦσε πρὸς τὸ μολυβέ-

νο στερέωμα στὴν ἔξαχ σκηνοθεσία τοῦ

χιονοῦ...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

10%
ΑΣΠΡΑ

—ΒΑΛΕ 10% ΑΠΑΝΩ ΣΤΙΣ ΤΙΜΕΣ ΤΩΝ
ΠΡΟΪΟΝΤΩΝ ΜΑΣ, ΓΙΑΤΙ, ΚΑΘΩΣ ΒΛΕΠΕΙΣ,
ΤΩΡΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΕΧΟΥΜΕ ΠΟΛΛΑ ΕΞΟΔΑ!
(ΤΟΥ Α. ΘΕΟΦΙΛΟΠΟΥΛΟΥ)

—Καίτη! Ἐσὺ, ἀγαπούλα μου!
Πὼς εἶναι δυνατόν...

—Για πού παιδάκια μου; μάς ρώτησε η γρηούλα.

ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ ΕΛΛΗΝΟΦΕΡΝΟΝΤΕΣ

Δημοσιογραφικές άναμνήσεις του συνεργάτου μας κ. Κ. Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

ΤΙ περισσότερο από όλες τις ξένες γλώσσες η ελληνική ακούγεται στη Νέα Υόρκη, στον Άγιο Θράκη, στο Σικάγο και σ' άλλες μεγαλοπόλεις της Αμερικής, είναι βέβαια οι Έλληνες. Οι Έλληνες είναι πολυπληθέστεροι από μās και όμως σπανιότατα μιλούν τη γλώσσα τους ακόμα και μεταξύ τους. Οι Ιάπωνοι, οι Γερμανοί, οι Ιρλανδοί το ίδιο. Οι Έλληνες το βροντούν όπου κι αν βρίσκονται. Μιλούν ελληνικά σ' όλες ανεξαιρέτως τις συγκεντρώσεις τους και στις ιδιωτικές συναντήσεις τους. Έστω και αν πρόκειται περί μεταναστών, που είναι 40 και 50 χρόνια εγκατεστημένοι στο Νέο Κόσμο.

Αυτή η αγάπη προς τη γλώσσα των πατέρων εξηγεί το γιατί στους δρόμους, στα κέντρα, στους σταθμούς του υπογείου σιδηροδρόμου, στα Λεωφόρια, στους διαδρόμους του ΟΗΕ ακούγονται περισσότερο από ό,τι μπορεί να υποθέσει κανείς ελληνικά.

Μια βροχερή νύκτα του περασμένου Σεπτεμβρίου επιστρέφω, ένας φίλος από την Αθήνα κι' εγώ, από μια επίσκεψη που είχαμε κάνει στο προάστιο της Ν. Υόρκης Κιού Γκάρντενς. Μας συμδούλεψαν να πάρουμε ένα ώριμο τραίνο, να βγούμε στην 5η Λεωφόρο, να πάρουμε απ' εκεί ένα άλλο, να βγούμε στην πλατεία, να πάρουμε απ' εκεί ένα τρίτο και να φθάσουμε... σόσι και ασφαλείας στο ξενοδοχείο μας επί της 94ης οδού του Μπροντγουάι. (Τα τραίνα του υπογείου έχουν διακριτικά και υποτίθεται ότι με λίγες οδηγίες μπορείς ο άμυγλος στα συγκοινωνιακά της Νέας Υόρκης να ταξιδέψει με... κλειστά μάτια).

Μόλις κατεβήκαμε στον ψυχρό και καταθλιπτικά βαρύ σταθμό του υπογείου, πήραμε ένα τραίνο, που, επειδή πήγαινε προς την κατεύθυνση που θα πηγαίναμε κι' εμείς εκρήξη ότι ήταν το χρειαζούμενο. Αλλά δεν ήταν. Αυτό είχε ένα γράμμα φ, ενώ μας χρειαζόταν το Ε. Δεν στάθηκε στην 5η Λεωφόρο. Βγήκαμε στην 7η. Απ' εκεί δεν υπήρχε τρόπος να ακολουθήσουμε τη διαδρομή που μάς είχαν υποδείξει. Βγήκαμε στην επιφάνεια να αναπνεύσουμε λίγο («καθαρό») — ο λόγος το λέγει — αέρα, αλλά και για να προσανατολισθούμε, ώστε να κανονίσουμε την περαιτέρω πορεία μας.

Η βροχή είχε σταματήσει, αλλά το κρύο ήταν τσουκτερό. Τα είχαμε χάσει ελαφρώς και προσπαθούσαμε να ανακαλύψουμε αν έπρεπε να πάμε δεξιά, αριστερά, προς βορράν, ή προς νότον! Ένώ μελετούσαμε τις ενδείξεις των δρόμων, είδαμε μια γρηούλα να έρχεται από την αντίθετη κατεύθυνση, με το κεφάλι της τυλιγμένο σ' ένα φακιόλι και με έντονης μεσογειακά χαρακτηριστικά.

—Για πού παιδάκια μου; μάς ρώτησε. Της είπαμε το τί μάς ενδιέφερε και μάς έδωσε άμεσως τη λύση του συγκοινωνιακού μας προβλήματος. Μας είπε ύστερα απαντώντας σε ερωτήσεις μάς—ότι είχε 46

χρόνια στην Νέα Υόρκη, ότι ξέρει κάθε γωνιά της απ' έξω κι' ανακατωτά κι' ότι συχνά συναντάει στους δρόμους νεοφερμένους συμπατριώτες μας που χάνουν τον προσανατολισμό τους και συζητούν μεγαλοφώνως περί του πρακτέου.

Μιάν άλλη μέρα πήραμε το «έξπρες» του υπογείου από το ξενοδοχείο μας για την «Κάτω Πόλη»—τη Ντάουν Τάουν. Μας συνεδούλευσαν να μην πάρουμε το «λόκαλ» — το τοπικό — γιατί κάνει πολλές στάσεις και θα φτάσουμε στον προορισμό μας αργά. Ενώ με το «έξπρες» θα φτάσουμε ταχύτατα, φτάνει νάχουμε το νού μας να βγούμε στην ώριμη στάση που έπρεπε, γιατί αλλιώς υπήρχε κίνδυνος να βρεθούμε πολλά χιλιόμετρα μακριά από τον τόπο του προορισμού μας. (Κάθε στάσις του «έξπρες» καλύπτει τόση απόσταση, όσο περίπου απέχει η πλατεία Συντάγματος από την Κηφισιά. Κάποτε και πολύ περισσότερο).

Πήραμε, λοιπόν, το «έξπρες», πιάσαμε την κουβέντα, ξεχάσαμε να βγούμε στη στάση που έπρεπε και βρεθήκαμε όχι στην αφετηρία του Μπροντγουάι, όπου πηγαίναμε, αλλά στο... Μπρούκλιν, πέραν από το Μανχάτταν, αφού περάσαμε και κάτω από το ποτάμι χωρίς να το καταλάβουμε! Όταν βγήκαμε στην επιφάνεια, καταλάβαμε πόσο μεγάλη ήταν η γκάφα μας. Θα έπρεπε να πάρουμε άλλο τραίνο, να γυρίσουμε πίσω, να βγούμε σε μία ώριμη στάση — που υπήρχε πιθανότητα να τη χάσουμε πάλι — αλλά αυτά τα πράγματα δεν ήταν πολύ εύκολα για τη στιγμή εκείνη. Είχαμε ραντεβού κι' έπρεπε να βρεθούμε στην ώρα μας σ' ένα γραφείο.

Μετά βραχεία σύσκεψη άπερασίστη να υποβληθούμε στη θυσία μιας διαδρομής με ταξί. Βρήκαμε ένα, δώσαμε στο σωφέρ τη διεύθυνση που θέλαμε, ενώ αυτός μάς ζητήσε προκαταβολικώς 45 — αν θυμολογούμε καλά—σέντς για τα διόδια διότι τυννελ, που θα περνούσαμε κάτω από το ποτάμι. Δεν ξέραμε την περιοχή, αλλά σχημάτισα την εντύπωση πως ο σωφέρ μάς έκανε αδικαιολόγητες διδρομές για να εισπράξει περισσότερα. Με πολύ... ήρεμο ύφος, ώστε να μη αντίληφθώ ο σωφέρ ότι μιλούσαμε γι' αυτόν, συζητούσαμε το πρόβλημα, με την άνεση που συζητεί ένας άνθρωπος όταν είναι βέβαιος ότι δεν τον ακούει κανείς.

—Πάει να μάς τη σκάση ο φίλος... —Ναι, το βλέπω. —Κανονικά έπρεπε να είχαμε φτάσει ήδη στη σπράγγα. (Δεν είπαμε τη λέξη τυννελ, για να μη γίνει αντιληπτό το θέμα της συζητήσεώς μας που διεξήγηση σε απαισιόλη ελληνική).

—Φαίνεται πως είναι άπατεωνάκος... —Τί να γίνει, την πάθαμε, τώρα δεν είναι ώρα για καυγάδες. Άσε να φτάσουμε στη δουλειά μας και το λέμε. Ο σωφέρ συνέχισε άταραχος και αδιάφορος τις μονούβρες του, ενώ οι άριθμοι του ταξιμέτρου όλο κι' ανέβαιναν. Χρυσούσαμε ήδη κάτι περισσότερο από δύο δολάρια, έξω από τα σέντς που είχαμε δώσει για τα διόδια.

Κάποτε φτάσαμε στον προορισμό μας. Τότε έκρινα σκοπιμό να θυμώσω και είπα με ύφος όργιλο στο φίλο μου: —Δεν νομίζω πως πρέπει να τον αφήσουμε να μάς πιάσει για κορόιδο. Έγώ λέω να φωνάξουμε έναν αστυφύλακα. Ο φίλος μου είχε μερικώς ενδοιασμούς.

—Πού να μπλέξουμε τώρα με τις αστυνομίες... Άσε τον παλιάνθρωπο... Μονάχα να μην του δώσουμε πουργουνάρι. (Το πουργουνάρι στους ταξιτζήδες της Νέας Υόρκης είναι σαν νόμος. Όχι αν δεν δώσης, αλλά αν δώσης λίγα, θα ακούσης τον παθών σου τάραχον).

Τότε μονάχα ο ως εκείνη τη στιγμή αδιάφορος σωφέρ, γύρισε προς το μέρος μας και μάς είπε σε... απαισιόλη ελληνική: —Το καλύτερο που έχετε να κάνετε άλλη φορά, είναι να μην εκφράζετε τις σκέψεις σας ελληνικά. Βλέπετε πως έχει κι' ο διάβολος αυτά. Έγώ σας άκουσα τόση ώρα και γλεντούσα. Όχι μόνο δεν σας έκανα παραπάνω διαδρομή, αλλά φρόντισα να σας φέρω από τον συντομότερο δρόμο. Ρωτήστε να σας πούν. Τί σας πταίει ενώ αν είστε... κοθώνια και δεν ξέρετε να κινηθείτε με το τραίνο; —Θά'νκ γιού μιστερ, για το «κοθώνια».

—Πληξί... Στο τέλος αποδείχθηκε ότι είχε δίκιο ο χριστιανός. Το αποτέλεσμα ήταν να του δώσουμε ένα γενναίο πουργουνάρι και να τον ευχαριστήσουμε κιόλας για την... καλωσύνη που είχε να μη μάς σπάσει τα στήθια, ύστερα από το ύβρελόγιο που του άύραμε. Φεύγοντας μάς άκανε μια σύστασι: —Μη βρίζετε ελληνικά σ' αυτό τον τόπο. Καλύτερα εγγλέζικα. Είστε πιο σίγουροι...

Φαίνεται πως δεν είχε άδικο... ΚΩΣΤΑΣ Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

Τα παιδιά σας θα είναι έξυπνα;

ΜΙΛΗΣΑΜΕ στο προηγούμενο τεύχος για το ρόλο που παίζει η κληρονομικότης στη μετάδοσι των ασθενειών καθώς και των διαφόρων χαρακτήρων που προσδιορίζουν την ιδιαιτέρη φυσιογνωμία ενός ατόμου: μαλλιά, μάτια, μύτη, άναστικμα κλπ. Αλλά εκτός απ' αυτούς τους φυσικούς χαρακτήρες, υπάρχει επίσης η έμφυια, το ταλέντο ή ψυχολογία. Ποιους απ' αυτούς τους διανοητικούς και ψυχικούς χαρακτήρες πρόκειται να κληρονομήσουν τα παιδιά;

Στην περίπτωση αυτή, ο γιατρός δεν μπορεί να μας διαφωτίσει. Άν είναι σε θέση να μάς πη ποιές ασθένειες ενδέχεται να κληρονομήσουν τα παιδιά που γεννηθήκαν από ώριμους γονείς, δεν μπορεί, όμως, να μάς πληροφορήσει για τα πνευματικά δώρα των.

Αλλά και στο ζήτημα αυτό έχουν γίνει πλείστες έρευνες. Μία από τις πιο ένδοξες φέρουσες ήταν του Γερμανού ψυχολόγου Πέτερς, που μελέτησε τις περιπτώσεις 3979 ατόμων, για να βρη τη σχέση μεταξύ της σχολικής επιδόσεως των γονέων και των παιδιών. Η έρευνα αυτή τον άδήςγησε στα ακόλουθα συμπεράσματα:

1) Τα παιδιά ακολουθούν την επίδοσι του ενός ή του άλλου από τους γονείς. 2) Όταν οι γονείς έχουν διάφορη επίδοσι ο ένας από τον άλλον, τότε η επίδοσι των παιδιών δεν είναι ίση προς το μέσο όρο των δύο επιδόσεων, αλλά μοιάζει με εκείνη του ενός ή του άλλου από τους γονείς.

Δύο άλλοι Γερμανοί επιστήμονες, ο Χαίκερ και ο Ζίχεν έζητσαν επίσης υπέρ τα 5000 άτομα για να εξασκίσουν την κληρονομική μετάδοσι της μουσικής ιδιοφυίας. Τα αποτελέσματα αυτής της έρευνής έχουν ως εξής:

Α' Κι' οι δύο γονείς μουσικοί
Παιδιά: Σαφώς μουσικοί 85,6%, λίγο μουσικοί 6,5%, άμουσοι 7,9%.

Β' Ο ένας από τους γονείς μουσικός, ο άλλος άμουσος
Παιδιά: Σαφώς μουσικοί 58,6%, λίγο μουσικοί 15%, άμουσοι 26,4%.

Γ' Κι' οι δύο άμουσοι
Παιδιά: Σαφώς μουσικοί 25,4%, λίγο μουσικοί 15,9%, άμουσοι 58,7%.

Οι γνώμες των συγχρόνων επιστημόνων ως προς την κληρονομική μετάδοσι των διανοητικών και ψυχικών ιδιοτήτων συνοψίζονται στους ακόλουθους κανόνες:

- 1) Σε μέγιστο βαθμό κληροδοτούνται απ' τους γονείς στα παιδιά οι φυσικές δεξιότητες π.χ. η εύκνησις, η ικανότης στην έκτελεσι λεπτεπιλεπών έργων κλπ.
- 2) Σε μεγάλο βαθμό κληροδοτούνται οι συναισθηματικές ιδιότητες, οι συγκινήσεις κλπ.
- 3) Σε ελάχιστο βαθμό κληροδοτούνται οι διανοητικές ιδιότητες.
- 4) Το παιδί άλλες ψυχικές ιδιότητες

ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΞΕΡΗ ΚΑΘΕ ΝΕΑ ΠΟΥ ΠΡΟΚΕΙΤΑΙ ΝΑ ΠΑΝΤΡΕΥΤΗ

κληρονομεί από τον πατέρα και άλλες απ' τη μητέρα.

5) Οι παθολογικές διαταραχές των ψυχικών λειτουργιών — ο όξύθυμος χαρακτήρας, η μελαγχολική διάθεσις, η κατάθλιψις, η επιληψία, η ήλιθιότης, οι ψυχώσεις, οι ήθικες διαστροφές, οι έγκληματικές τάσεις — κληροδοτούνται σε πολύ μεγάλο ποσοστόν.

6) Ειδικότερα προκειμένου για τις έγκληματικές τάσεις, η μεταβίβασίς τους γίνεται ευχερέστερα στα άγχτρια παρ' στα κορίτσια.

7) Η ιδιοφυία στην τέχνη, στις επιστήμες, στην πολιτική και στις επιχειρήσεις μεταβιβάζεται σε μεγάλο βαθμό από τους γονείς στα παιδιά.

8) Η μεγαλοφυία σπανιότατα μεταβιβάζεται. Η ιστορία δεν αναφέρει παραδείγματα μεγαλοφυών άνδρων, που να κληροδότησαν τις καταπληκτικές πνευματικές και ψυχικές ιδιότητές τους στα παιδιά τους. Είναι συνηθέστερο, τούναντιόν, το φαινόμενο του εκφυλισμού μεταξύ των απόγονων. Όλα γίνονται στην προκειμένη περίπτωση σαν η φύσις να εξαντλήθηκε στην προσπάθειά της για να δημιουργήσει έναν μεγαλοφυή. Ο Βίκτωρ Ουγκώ είχε πη παραστατικώτατα ότι οι μεγαλοφυείς γεννιούνται με όνομαστική διαταγή του Θεού. Αυτή η διαταγή ισχύει για ένα ώριμο άτομο, άλλ' όχι και για την οικογένειά του.

Από τα άνωτέρω προκύπτει ότι δεν μπορεί να γίνει καμιά άσφαλξις πρόβλεψις για τις διανοητικές ικανότητες και τις ψυχικές ιδιότητες του παιδιού που πρόκειται να γεννηθή. Οι έκπληξεις εδώ είναι πολύ μεγαλύτερες παρ' ό,τι είναι στο φυσικό, επίθεδο.

Βλέπομε π. χ. εύφυστάτους γονείς να γεννούν παιδιά που βρίσκονται πολύ κάτω από το μέτρο ή αντίστροφα. Η εξήγησι αυτού του φαινομένου, δεν είναι δύσκολη. Πρόκειται για την αναδίωξι μίας ιδιότητος ή μίας τάσεως που βρισκόταν σε λαθάνουσα κατάστασι επί πολλές γενεές και που βρήκε, έσφηνικά, την εύκαιρία να εκδηλωθή στο παιδί.

Σύμφωνα με τον δόκτορα Γκαλτών, τα παιδιά κληρονομούν την εύφια από τον πατέρα και τον ήθικ χαρακτήρα από τη μητέρα τους.

Μία άλλη θεωρία υποστηρίζει ότι το παιδί κληρονομεί τις ιδιότητες εκείνου από τους γονείς του, στον όποιο μοιάζει περισσότερο.

Αλλά δεν πρέπει οι νόμοι της κληρονομικότητος να γίνουν ο έρωίτης σας. Γιατί το ίδιο και ίσως —ερισσότερο σημαντική— επίδρασι άσκει το περιβάλλον, μέσα στο όποϊον ζή και αναπτύσσεται το παιδί. Έκτός από τις σφαιρές παθολογικές καταστάσεις, η κληρονομικότης είναι περισσότερη μία προδιάθεσις, παρ' ένας άεγκτος νόμος, απ' τον όποϊον δεν χωρεί καμιά παρέκκλισις.

Τουναντιόν, μάλιστα, η πείρα άποδεικνύει ότι η άγωγή και το περιβάλλον μπορούν να τροποποιήσουν και την πιο βαρεία κληρονομικότητα.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η καλύτερη ηλικία για το γάμο.

ΟΣΤΑ παιδιά τους είναι άπασοκλημένα με τα παιχνίδια τους, οι γονείς νοιώθουν μεγάλη άνακουφισι. Είναι ευχαριστημένοι, γιατί τα παιδιά δεν βρίσκονται συνεχώς μέσα στα πόδια τους για να τους έμποδίζουν και να τους έκνευρίζουν με τις άπαιτήσεις τους, και γιατί περνάν ευχάριστα την ώρα τους.

Και είναι πολύ λίγοι οι γονείς, που άποδίδουν στα παιχνίδια των παιδιών τους περισσότερη σημασία από αυτήν. Άστόσο, οι συναναστροφές και τα παιχνίδια είναι η πρώτη πραγματική έπαφή με τη ζωή και το μεγάλο σχολείο των παιδιών. Μ' αυτά διαμορφώνεται ο χαρακτήρας τους, δοκιμάζονται οι ικανότητές τους να τα βγάλουν πέρα με τις διάφορες καταστάσεις και τους δίνονται άρκετά προσόντα, που τα ίδια τα παιδιά — και συνήθως και οι μεγάλοι — δεν καταλαβαίνουν την άξια τους.

Η πρώτη ικανότητα που, άθελά τους, άποκτούν τα παιδιά χάρις στα παιχνίδια τους, είναι ότι βρίσκουν τον τρόπο να γίνονται δεκτά από τους άλλους και μαθαίνουν να συνεργάζονται μαζί τους. Πολύ γρήγορα άποκτούν την πείρα, ότι, για να έχουν φίλους, πρέπει όχι μόνο να παίρνουν, αλλά και να δίνουν, να μοιράζονται πολλά πράγματα με τους άλλους και να είναι ήθιοι στις συναλλαγές τους.

Για να διεκασθή όμαλά ένα παιχνίδι, χρειάζονται πάντοτε οι κανονισμοί. Και όταν το παιχνίδι είναι καινούργιο ή άγνωστο, τα παιδιά αναγκάζονται ή αναλαμβάνουν να τους φτιάξουν μόνοι τους. Μόνο τους, επίσης, υποχρεώνονται να τηρούν τους κανονισμούς αυτούς και έτσι νοιώθουν από νωρίς την άνάγκη της τάσεως σε κάθε τι που κάνουν.

Αυτήν την άνάγκη την καταλαβαίνουν καλύτερα, όταν, με το πέραςμα του χρόνου, άσכולούνται με παιχνίδια που έχουν τους δικούς τους κανονισμούς, που τα παιδιά δεν μπορούν να τους παραβούν. Έτσι, όταν μεγαλώνοντας μπαίνουν στην κοινωνία και προσχωρούν σε διάφορες τάξεις — επαγγελματικά, κοινωνικά ή με κάποιον άλλον τρόπο — έχουν ήδη μάθει να σέβονται τους κανονισμούς και τις άρχες, που αναπόφευκτα θα έχη ή τάξι αυτή.

Επειδή το κάθε παιχνίδι άπαιτεί ώριμμένες ικανότητες και άποτελεί και ένα μέσον επίδειξεως αυτών των ικανότητων, το κάθε παιδί αναγκάζεται να άναμετρήσει τις δυνάμεις του και να νοιώσει ως ποιά σημεία φθάνουν ή δυνατότητές του. Παράλληλα με την ελικρίνεσι που χαρακτηρίζει τα μικρά παιδιά, μαθαίνουν να ξεχωρίζουν και τις ικανότητες των άλλων — άκόμη και αν πρόκειται για αντίπαλους τους — και να τις παραδέχονται, έστω και αν δεν τις άναγνωρίζουν μπροστά στους άλλους.

Όσοι, μόλις νοιώσει την ύπεροχή του πάνω στους φίλους του, το παιδί θα θέληση να την έκμεταλλωθή. Γι' αυτό και η επίβλεψι των γονέων στα παιχνίδια του είναι άπαραίτητη για να μην ακολουθήσει το παιδί το δρόμο του ύπερβολικού έγνωσης. Μία επίβλεψι, όμως, που το παιδί δεν την νοιώθει, είναι άχρηστη, γιατί οι δέ, στο μέλλον, θα προσπαθήσουν να κρύψουν από τους γονείς του την πραγματική κατάστασι που έχει δημιουργήσει στον κύκλο του.

Στην ώριμη ηλικία του, το τωρινό παιδί θα χρειαστή να έχη προσωπικές γνώμες και ιδέες για το κάθε τι. Και τις ιδέες αυτές θα χρειαστή να τις επεξεργασθή, να τις επιδείξει, να τις άναλύσει και να βρη έναν τρόπο να τις επιβάλει στους άλλους.

Πως όμως θα το πετύχει αυτό, αν από τα μικρά του χρόνια δε μάθη να έχη δικές του ιδέες και να μπορεί να τις επιβάλει;

Ο τρόπος της ζωής των παιδικών του χρόνων το στερεί σκεδόν έντελώς από τη δυνατότητα να επιβάλει τις ιδέες του στους άλλους. Στο σπίτι και στο σχολείο, όπου περνά τον περισσότερον καιρό του, η όποιον του είναι καθωρισμένη από τους μεγάλους ως τις παραμικρότερες σκεδόν λεπτομέρειες της. Και δεν μπορεί βέβαια να υποδείξει στη μητέρα του πως να μαγειρεύη, ή στο δάσκαλό του πως να διδάσκει τα μαθηματικά...

Το παιχνίδι, όμως, του προσφέρει τη μοναδική εύκαιρία να σκεφθί μόνο του, να άφιση την φαντασία του έλεύθερη και να βρη καινούργιους τρόπους για τη διεύγηγη των παικνιδιών, να άποκτήσει το θάρρος να πη τη γνώμη του και να βρη τους κατάλληλους τρόπους, που θα υποχρεώσουν άλλους να δεχθούν τις ιδέες του.

Μαζί με όλα αυτά, το παιχνίδι δίνει στο παιδί την ενεργητικότητα και την δραστηριότητα, που θα του είναι άπαραίτητα στην κατοπινή ζωή του, για να άντεπεξέλθι στις δυσκολίες του βίου.

Για τους μεγάλους, που είναι πνιγμέ-

Για τους μεγάλους τα παιχνίδια των παιδιών είναι κάτι που δεν έχει οχείο με την πραγματικότητα...

Τα παιχνίδια έφηρεάζουν ΤΟΝ ΧΑΡΑΚΤΗΡΑ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Είναι η πρώτη έπαφή τους με τη ζωή

νοι στον δύσκολο άγώνα της καθημερινής ζωής, με τις μικρότητες, τις συγκρούσεις και τις αντίδοότητες τους, τα παιχνίδια των παιδιών είναι κάτι ιδανικό, που δεν έχει καμιά οχείο με την πραγματικότητα.

Η πλάνη σ' αυτό το σημείο είναι σοβαρή. Άν βάλετε ένα παιδί να σάς μιλήσει με ελικρίνεσι για τα παιχνίδια του, θα σάς πη ότι τα καλύτερα στοιχεία τους είναι σοβαρές κρίσεις, αντίζηλιες, πόλεμοι και σκληροί άγώνες για έπικράτησι. Όσοι γονείς το άντιλαμβάνονται αυτό, στενοχωριούνται που το παιδί τους έρχεται από τόσο νωρίς σε άμεση έπαφή με τις άσχημες έκδηλώσεις, που άργότερα θα του κάνουν δύσκολη και σκληρή τη ζωή.

Άκριβώς, γι' αυτό, όμως, πρέπει να είναι ευχαριστημένοι. Με το να βλέπει — σε μικρογραφία φυσικά — τις άσχημες της ζωής, το παιδί μαθαίνει να άντιμετωπίζει όχι μόνο τις καλές αλλά και τις δύσκολες στιγμές, που με κανέναν τρόπο δε θα άποφυγη από τον καιρό που θα άρχισι να νοιώθει τον έαυτό του.

Από πόσο μόν πηρά κάτι το παιδί τους, οι μεγάλοι έπεμβαίνουν άμέσως μόλις άντιληφθούν ότι έξασσε ένας καυγάς ανάμεσα στα παιδιά και προσπαθούν να λύσουν εκείνοι τη διαφορά, κάνοντας έτσι ένα σφάλμα που έχει άνυπολόγητη έπιδρασι στη διαμόρφωσι του χαρακτήρα των παιδιών τους και τα κάνει να εξαρτώνται από τους άλλους.

Άν, όμως, έχουν λίγη ύπομονη, διαπιστώνουν ότι τα παιδιά λύνουν μόνοι τους —και καλύτερα— τις διαφορές τους. Μόνο μ' αυτόν τον τρόπο μαθαίνουν να άντιμετωπίζουν τις κρίσεις, που θα έξασσουν άργότερα στη ζωή τους και είναι προετοιμασμένα για να λύνουν άργότερα τις διαφορές τους με τους φίλους, τους συνεργάτες ή και τους αντίπαλους τους.

Όταν οι μεγάλοι άναλαμβάνουν να λύσουν τις διαφορές αυτές, το παιδί συνήθει να καταφεύγει σ' αυτούς μόλις συναντήσει την παραμικρή δυσκολία στην τέλειτα ζωή του. Έτσι, καταντά ένα άδουλο πλάσμα, χωρίς άυτοπεποίθησι και προσωπικότητα.

Κι' όστόσο αυτές οι διαφορές και διαφωνίες, μαθαίνουν το παιδί να ζή με άλλους ανθρώπους, διαφορετικού χαρακτήρος, συνήθειων και άνατροφής από αυτό, μιά και δεν μπορεί να στερηθή τη συντροφιά των άλλων παιδιών.

Άκόμη, όταν το παιδί σκέπτεται και νοιώθει ελικρίνα, μαθαίνει από τα παιχνίδια του να άναγνωρίζει τις ικανότητες των φίλων του. Και επειδή σπάνια ένα παιδί κερδίζει πάντοτε σε όλα τα παιχνίδια, βλέπει ότι εκείνο που παίζει το σπουδαιότερο ρόλο σε έναν άγώνα — και στη ζωή συνεπώς — δεν είναι το να κερδίσει πάντοτε, αλλά το να άγωνίζεται με τον άωστό τρόπο.

Επειτ' από αρκετή ώρα ο Μάξ κι' η Λίζα έφτασαν στο ξενοδοχείο...

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Η Λίζα ήταν γυναίκα ενός πλούσιου λιμπρε-σάρου, του Ρενέ Μπαρατιέ. Ο Μάξ Σερανί, ένας ήθοποιος που πολύ τον είχε υποστηρίξει στην καριέρα του, ο Ρενέ, ήταν απ' τους πιο στενούς φίλους του ταιριαστού αυτού ανθρώπου. Έτσι, όταν δεν έπαιζε στο θέατρο, ο Μάξ ήταν πάντα μαζί τους. Πήγαιναν και οι τρεις έκδρομες στο βουνό, στη θάλασσα, και συχνά διασκεδάζαν στο σπίτι των Μπαρατιέ.

Φυσικά, οι κακές γλώσσες, βλέποντας πάντα μια όμορφη και νέα γυναίκα μαζί με τον άντρα της και το φίλο του, έδιναν κι' επαιρναν, μολοντί τίποτα δεν υπήρχε ανάμεσα στη Λίζα και στο Μάξ, εκτός από μια εγκάρδια και ειλικρινή φιλία.

Καιμιά ζήλεια δεν ένοιωθε ο Ρενέ, μα ούτε κι' ο Μάξ γι' αυτόν, που τον θεωρούσε σαν αδελφό του.

Αγαπούσε τη Λίζα, μα εύρισκε φυσικό το ότι εκείνη αγαπούσε τον άνδρα της.

Έτσι, ο Μάξ ζούσε μ' ένα αίσθημα που τον τυραννούσε, μα που δεν το ανέλυε, γιατί θα του φαινόταν τερατώδες να το αφήσει να εκδηλωθεί.

Η άνοιξη είχε προχωρήσει. Η Λίζα, ο Ρενέ κι' ο Μάξ είχαν πάει να περάσουν το Σάββατο-κύριακό τους στις Άλπεις.

Ξεκίνησαν με το αυτοκίνητο κατά τις δέκα το πρωί.

Όταν έφτασαν στο Κορνέ, κατέβηκαν κι' αποφάσισαν ν' ανεβούν πεζή ως το Μπελβεντέρε για ν' απολαύσουν το υπέροχο πανόραμα των χιονισμένων βουνών. Ο Ρενέ προχωρούσε μπροχονισμένος. Ο Μάξ, τον άστα ένθουσιασμένος, 'Η Λίζα κι' ο Μάξ τον ακολουθούσαν σε απόσταση μερικών μέτρων, μα τακούνια της νεαρής γυναίκας την έμπόδιζαν να προχωρή γρήγορα.

Έτσι, σε λίγο έχασαν το Ρενέ από τα μάτια τους.

Η Λίζα θέλησε να τον προφτάσει, μα χτύπησε σ' ένα βράχο, έχασε την ισορροπία της, έπεσε χάρω και στραμπούλησε το πόδι της, βγαλόντας μια κραυγή πόνου.

Ο Μάξ έτρεξε κοντά της, τη σήκωσε και την κράτησε στα στιβάδα του χέρια. Η Λίζα πο-νούσε φοβερά. Αρχισαν να φωνάζουν το Ρενέ, μα εκείνος βρισκόταν μακριά. Τότε, επειδή η Λίζα δεν μπορούσε να περπατήσει πια, ο Μάξ τη σήκωσε στην αγκαλιά του και αποφάσισαν να γυρίσουν στο πιο κοντινό ξενοδοχείο, κάτω στην κοιλάδα.

Καθώς η νεαρή γυναίκα τον είχε αγκαλιασμέ-νο απ' το λαιμό, ο Μάξ κατάλαβε πόσο την αγαπούσε.

Τα χείλη της ήταν πολύ κοντά στα δικά του, μα πίεσε τον εαυτό του και συγκρατήθηκε. Ήταν τίμιος και δεν ήθελε να προδώσει το φίλο του.

Επειτ' από αρκετή ώρα, έφτασαν στο ξενοδοχείο κι' έτσι το μαρτύριο του Μάξ τελείωσε. Ήταν όμως φοβερά αναστατωμένος. Τέλος, έφτασε κι' ο Ρενέ, που πήρε τη Λίζα και την έβγαλε σ' ένα κρεβάτι, αφού είδοποίησε πρώτα ένα γιατρό, γιατί οι πόνοι του ποδιού, δεν έπαιναν.

Ο Μάξ βγήκε τότε από το ξενοδοχείο. Ση-λογιζόταν πώς η ζωή του στο έβλεπε κοντά στους φίλους του, θα ήταν μια συνεχής αγωνία. Όταν,

ξαναγύρισε, η Λίζα αισθανόταν καλύτερα. Μπή-καν στο αυτοκίνητο και τράβηξαν για το σπίτι τους...

★
Ο Μάξ, λίγες μέρες μετά την περιπέτεια αυ-τή και νοιώθοντας ότι αγαπούσε τρελλά τη Λίζα, υπέγραψε ένα συμβόλαιο με μια κινηματογρα-φική εταιρία του Χόλλυγουντ κι' έφυγε άμέσως για την Αμερική όπου έμεινε δυό ολόκληρα χρόνια.

Όταν, τέλος, γύρισε, η Λίζα κι' ο Ρενέ πε-ρίμεναν πώς θα πήγαινε άμέσως να τους δη, Απογοητεύθηκαν. Βλέποντας να περνούν οι μέ-ρες, οι βδομάδες, οι μήνες κι' ο φίλος τους να μη δίνει σημεία ζωής. Κι' άπορούσαν με την αίτια που τον κρατούσε μακριά τους! Μήπως τον είχαν προσβάλει; Δεν θυμόνταν κάτι τέτοιο. Κι' απέδωσαν τότε τη συμπεριφορά του Μάξ στην παραξενιά του, στον έκκεντρικό χαρακτή-ρα του.

Μια μέρα, ο Ρενέ συνάντησε το Μάξ στο σπίτι κοινών φίλων τους.

— Τι σου κάναμε, η Λίζα κι' εγώ ώστε ν' απομακρυνθείς από μας; τού είπε. Η διαγωγή σου είν' ανεξήγητη. Μου φαίνεται πώς έπειτα από τόσα χρόνια φιλίας, αν σου είχαμε κάνει κάτι θάπρεπε να μάς το πής σαν φίλος, σαν αδελφός.

Ο Μάξ φάνηκε πώς στενοχωρήθηκε. Απάν-τησε πώς δεν είχε τίποτα με το Ρενέ και τη Λίζα. Είχε όμως τώρα τελευταία τάση δουλειά στο θέατρο! Γι' αυτό το λόγο δεν πήγαινε που-θενά.

Πάντως θα περνούσε απ' το σπίτι τους. Να φάνε μαζί; Βέβαια. Μα πότε; Την Τετάρτη το βράδυ; Ναι, την Τετάρτη...

Η Τετάρτη ήταν τρεις μέρες αργότερα. Ο Ρενέ τηλεφώνησε το πρωί στο Μάξ και τού το θύμισε.

Το βράδυ της ίδιας μέρας, η Λίζα έτοι-μάστηκε. Έγινε πιο όμορφη παρά ποτέ. Στις οχτώ καθόταν στο σαλόνι περιμένοντας το Μάξ και τον άντρα της. Ήταν ανήσυχη. Δεν ήξερε γιατί, μα κάποια αγωνία βασάνιζε τη ψυχή της. Κάτι το άβυστο στην αρχή. Κι' αναρωτιόταν για ποιο λόγο ο Μάξ είχε χαθεί τόσο καιρό απ' το σπίτι τους. Έπρεπε να βοηθούσαν απάν-τησι στην αδικαιολόγητη αυτή απουσία του. Και πραγματικά, τη βοήκε! Μα πώς δεν τ' είχε σκεφθεί πρωτίτερα; Πώς δεν είχε συνδυάσει την απαιμάκρυνση, τη φυγή του Μάξ με τη σκηνή εκείνη της έκδρομης, όταν την κρατούσε στην αγκαλιά του;

Τώρα το πράγμα της φαινόταν τόσο απλό και φυσικό. Ναι, είχε απομακρυνθεί απ' αυτή, επειδή την είχε έρωτευθεί. Γιατί δε μπορούσε να ζή κοντά της, δίχως ελπίδα. Και τώρα, που είχε γιατρευτεί από τον έρωτά του, θα ξαναπή-γαινε στο σπίτι τους.

Ο δύστυχος ο Μάξ δεν ήθελε να προδώσει το Ρενέ. Η Λίζα ένοιωσε άπειρη τρυφερότητα για το φίλο τους.

Μα άρα γε θα έρχόταν άπόμε στο σπίτι τους; Είχε αληθινά σβύσει ο μεγάλος έρωτάς του γι' αυτήν;

Η Λίζα δεν το πίστεψε και κάποιο προαισθή-μα της έλεγε πώς ο Μάξ δεν θα έρχόταν άπόμε στο σπίτι τους.

Εκείνη τη στιγμή χτύπησε το τηλέφωνο. Έ-τρεξε και πήρε το άκουστικό, σίγουρη πώς κάτι το πολύ δυσάρεστο, ένα άπύχημα ίσως, είχε συμβή.

— Έλα, τρέξε εδώ στο σπίτι του Μάξ, της τηλεφωνούσε ο άντρας της. Ένα τρομερό δυ-στύχημα. Με είδοποίησαν τώρα μόλις στο γρα-φείο μου.

— Μα τί έγινε; Μήπως ο Μάξ;
— Ναι, αυτοκτόνησε με μια σφαίρα στο κε-φάλι. Δεν άφησε κανένα σημείωμα, καιμιά ε-ξήγησι. Μόνο τρεις λέξεις σ' ένα χαρτί: «Λίζα, Ρενέ, αντίο!»

ΠΙΕΡ ΝΤΟΡΝΙΕ

Πρωινή ΦΥΓΗ

ΘΗΡΕΣΙΑ ΚΑΙ ΜΠΟΝΕΤΑ ΖΑΧΑΡΙΑ

Η ΘΗΡΕΣΙΑ άνοιξε τα μάτια της και κύτταξε γύρω της. 'Η βγάγια της, μία γρηιά Έλληνίδα, πήρε τα χέρια της και τα φίλησε δακρυοπλήρη.

— 'Επί τέλους, ζήτησες κορούλα μου; τη ρώτησε. Είσαι λοιπόν καλά;

— 'Η Θηρεσία άνασκηκώθηκε στο προσκέφαλό της, έμεινε για λίγο ακίνητη κι' έξεφρα, σάν να θυμήθηκε κάτι τρομερό, τινάχτηκε δολιχλήρη πάνω κι' έτρεξε προς το μεγάλο παράθυρο του δωματίου της. Ουράνος και θαλάσσια άστραφταν μέσα στο γαλάζιο τους χρώμα. Μά' εκεί, σάν κόρφο του νησιού, δυο μεγάλες καραβέλες σάλευαν τ' άνοιχτά τους πανιά, καθώς τ' ανάλαφρο αεράκι φυσούσε χαρούμενο στο Αιγαίο. 'Ηταν μεσοκαλοκαίριο του 1302. 'Η πεντάμορφη νέα γύρισε στη βγάγια της.

— Κι' ο πατέρας; τη ρώτησε. Πού βρίσκεται ο πατέρας, 'Ελένη;

— 'Η γρηιά της έδειξε με τα μάτια τα πλεούμενα.

— 'Εκεί μέσα, άποκρίθηκε. Είναι αιχμάλωτος του Ρογήρου Ντελώρα! Δυο μερόνυχτα ήσουν άναίσθητη. 'Από την ώρα που ο καταραμένος αυτός κουρσάρος πάτησε το νησί.

— Ναί, θυμάμαι, έκανε η Θηρεσία. Τώρα τα θυμάμαι όλα. Μ' έκρυψες κάτω στα ύπαιγια του πύργου, όταν οι πειρατές ήρθαν εδώ για να πάρουν μαζί τους το δυστυχισμένο πατέρα μου. 'Υστερα πιά δεν ξέρω τί έγινε, γιατί έχασα τις αισθήσεις μου...

Την εποχή εκείνη η 'Ιος, τ' όμορφο αυτό νησάκι των Κυκλάδων, άνηκε στο Γενοβέζο άρχοντα Μαρτίνο Ζαχαρία, πρωτοξάδελφο του Μπενέτο Ζαχαρία άρχιναυάρχου και μεγάλου κοντασταύλου της αυτοκρατορίας του Βυζαντίου, που είχε στην κατοχή του τη Χίο. 'Ο Μαρτίνος ήταν εξαιρετος άνθρωπος, αλλά κι' άσθενικός. 'Από νέος άκόμη υπέφερε από το στήθος του. 'Ωστόσο όταν ας αυτοκράτωρ Παλαιολόγος διά να εκπληρώσει την έν Νυμφαία προς μέγα σκάνδαλον της Εύρώπης όλης γενομένην συνήκην — γράφει ο Α. Βλαστός στα «Χιακά» του — παρεχώρησεν εις τούς Γενουσίους την Χιον και άλλα νησους, ο Μπενέτος Ζαχαρίας κάλεσε τον ξάδελφό του και το άνέθεσε τη διοίκηση της 'Ιου. Μ' όλο που ήξερε ότι ήταν άρρωστος, γνώριζε ότι είχε άριστες διοικητικές ικανότητες. Καί δεν έκανε λάθος. Μέσα σ' ελάχιστα χρονικά διάστημα, ο Μαρτίνος δημιούργησε άληθινά θαύματα στο νησί: Τ' άχύρωσε με δυνατό τείχος, έχτισε ένα άπόρρητο φρούριο στη δυτική του πλευρά και κατοίκησε σ' αυτό μαζί με τη γυναίκα του —την πανέμορφη Μπονέτα— και τη δεκαπεντάχρονη θυγατέρα του, τη Θηρεσία.

Το σπουδαιότερο που πέτυχε ο Μαρτίνος ήταν η άγάπη των νησιωτών. Γιατί μέχρι τότε οι Έλληνες της 'Ιου, είχαν πικρή πείρα όχι μονάχα από τις πειρατικές έπιδρομές, αλλά κι' από τούς διαφόρους άρχοντες που διοικούσαν κάθε τόσο το νησί. 'Εφευγε ο ένας και έρχαντο ο άλλος, για να βασανίστη, να κλέψη και να καταστρέψη. Οι κάτοικοι του νησιού δεν ήταν πολλοί. Μά' όλοι τους ήταν πλούσιοι, καραβοκύρηδες φημισμένοι, που ταξίδευαν σ' 'Ανατολή και σέ Δύση. 'Ηταν φυσικό λοιπόν να τ' έχουν στο μάτι οι ξένοι και να μην τ' αφήνουν σέ ησυχία. Περισσότερο όμως απ' όλους τ' ήθελαν οι Καταλανοί κουρσάροι κι' ο άρχηγός τους, ο Ρογήρος Ντελώρα —που άνωμαλικά άργότερα ίππότης κι' έπαίξε ίσως το σημαντικότερο ρόλο στη μεσαιωνική ιστορία του τόπου μας— είχε τ' όνειρο να τ' καταλάβει.

Μά' η κατάληψη του ήταν δύσκολη. Τό τείχος και το φρούριο που είχε χτίσει εκεί ο Μαρτίνος Ζαχαρίας, έπείπταν άγρυπνα το πέλαγος. 'Απ' όποιο σημείο κι' άν παρουσιάζονταν τα καράβια του, οι φρουροί θα τ' άλειπαν από ψηλά και θα προετοιμάζαν την άμυνά τους. Την πρώτη φορά που έπετέθη εναντίον του, την άνοιξη του 1300, έπαθε άληθινή πανωλεθρία. Οι τοξότες, πάνω από τις επάλξεις, θέρισαν κυριολεκτικά τούς άντρες του. 'Εξη μήνες άργότερα, έπετέθη και πάλι. Μά' κι' αυτή τη φορά δέ στάθηκε πιο τυχερός. 'Ετσι ο Ντελώρα, άποφάσισε να παύσει με πονηριά το παιχνίδι του. Πήρε μία μικρή καραβέλα και προπονούμενος τ' όλομεντινό έμπορο, βγήκε στην 'Ιο για να πουλήση το έμπορεύματός του: Μεταξωτά υφάσματα, Βενετσιάνικους καθρέφτες, φημισμένα άρώματα, μπαχαρικά κι' ένα σαρδ' άλλα πράγματα, που τ' άφαισε κανείς δύσκολα την εποχή εκείνη. 'Ο Ντελώρα ήταν άνθρωπος τομήςτης. Μία και δυο πράξεις στον πύργο του Μαρτίνο Ζαχαρία και είπε σπούς φρουρούς να τ' άνοίξουν την πόλη.

— Φέρνα πραγματίες έξωκους, τούς είπε. Πραμάτιες, που σάν τις δούν τα μάτια σας, θα ζαλιστήτε!

Μά' οι φρουροί δεν τ' άνοιγαν. 'Ωσπου φάνηκε ψηλά στο παραθύρι της η Μπονέτα, η πεντάμορφη άρχόντισσα του νησιού, που σάν την είδε ο Ντελώρα, έχασε το λογικό του. Συνήρθε όμως γρήγορα και βγάδοντας από τ' αιώυκο» του τις άραχνούφαντες μαντίλες, τις τάνυσε ανάλαφρα στόν αέρα.

— Άνοιξε, κυρά, στόν πραγματευτή! τής φώναξε από κάτω. 'Ερχομαι από την 'Αραπία κι' ένας καλός άνεμος μ' έφερε στο νησί σου. Κι' άμα δέ θες να πάρης τίποτα, δεν πειράζει. Φτάνει μονάχα να δής τ' αψημισμένα μεταξωτά της 'Αλεξανδρείας...

— 'Η Μπονέτα συγκινήθηκε. 'Οχι βέβαια απ' όλα εκείνα που της έδειχνε ο «πραγματευτής». Γιατί ούτε ο πύργος της, ούτε αυτή είχαν ανάγκη από τίποτα. Τά είχαν όλα. Οι έμποροι του νησιού της έφεραν ό,τι ζητούσε η ψυχή της. Κι' ο Μαρτίνο Ζαχαρίας, ο άντρας της, δεν την άφηνε παραπονεμένη. Πλήρωνε πλουσιόπαροχα τις ίδιοστροφές της, χωρίς να ταγκουνεύεται, χωρίς να λογαριάζη τ' χρυσάφι. 'Ο Μαρτίνο, τή λάτρευε κυριολεκτικά. Μά' η Μπονέτα ήταν νέα, πολύ νέα άκόμη. 'Ενώ έκείνος, γέρος και άρρωστος, της είχε στερήσει τ' μεγαλύτερο αγαθό της ζωής: Τόν άληθινό έρωτα.

— 'Η άγάπη του δεν ήταν, παρά ένα είδος πατρικής στοργής. Την άγκάλιαζε και τη φιλούσε, με τόν ίδιο τρόπο που άγκάλιαζε και φιλούσε τη θυγατέρα τους, τη Θηρεσία. Για τή Μπονέτα όμως δεν ήταν άρκετό αυτό. Τόσα χρόνια κλεισμένη πάνω σ' αυτό τ' έρημόνησο του Αιγαίου, ήθελε ν' άνοίξη τα φτερά της. Λαχταρούσε να ζήση τη ζωή της πιο έντονα, πιο σπαρταριστά.

Και τώρα, άκούγοντας τη φωνή εκείνη του «πραγματευτή», καθώς της διαλάλουμε τις πραγματίες του, αισθάνθηκε κάποια βαθεία παράξενη συγκίνηση, που την έκανε να προμάξη. Θέλησε ν' άποστραφίχη από τ' παράθυρό της κι' άπόστω, άντι να φύγη, έσκυψε περισσότερο και κύτταξε τ' ό,τι μελαγχολικό εκείνο έμπορο, που της χαμογελούσε άνοιχτόκαρδα, σάν ένα μεγάλο εύθυμο παιδί. 'Η Μπονέτα δεν κράτησε. 'Εκανε νόημα στούς φρουρούς της ν' άνοίξουν την πόλη κι' όταν σέ λίγο ο Ντελώρα μπήκε στην άσπασια του πύργου, ψηλός και επιβλητικός, ή ώρα της πυρπόλεψης, σάν να διασθάνηκε πως ο άνδρωπος αυτός κάθ' άλλο παρ' πραγματευτής ήταν, τόν κύτταξε στα μάτια κι' έκανε ένα βήμα προς τα πίσω.

— Γιατί τρώμαξες, θέποινας; τη ρώτησε έκείνος, καθώς την έτρωγε με τ' βλέμμα του. Είμαι ένας φτωχός περσιτικός έμπορος. 'Αν με φέθασαν, καλύτερα να φύγω.

— 'Η Μπονέτα χαμογέλασε λίγο άόρη.

— 'Οχι, δεν είσαι άδύνατος πού λες, απάντησε. Σε κατάλαβα από τη στιγμή που μπήκες εδώ μέσα. Δεν σ' είδα ποτέ μου. Μά' από τις περιγραφές ατόων που σέ ξέρουν, σέ άναγνώρισα. 'Η μήπως κάνω λάθος, Ρογήρε Ντελώρα;

— 'Ο πειρατής δεν τρώμαξε, ούτε άνηούρησε. Θαύμασε μονάχα την έξυ-

πνη εκείνη άρχόντισσα της 'Ιου, που τόσο άπλά τόν άποκάλυψε. Για καλό και για κακό όμως, φούχτωσε τ' όμορσάκι σπαθί του, που τόχε κρυμμένο κάτω από τ' ναυτικό του χιτώνα. 'Η Μπονέτα που παρατήρησε την κίνηση του, τού είπε χαμηλόφωνα:

— Πρόσχε μ'ήν προδοτής! 'Ο άντρας μου βέβαια είναι άρρωστος στόν κοιτώνα του. Μά' οι φρουροί βρίσκονται απ' έξω. 'Αν σέ καταλάβουν, δεν ξηγνώμα για τή ζωή σου.

— 'Ε'Η συνάντησι εκείνη της θέποινας της 'Ιου και τ' ό Ρογήρου Ντελώρα —γράφει ο Μιχαήλ Δούκας— ήταν ή άρχή μιας δραματικής ιστορίας. 'Η Μπονέτα άπογοητευμένη κοντά στο γέρο σύζυγό της, δεν άργησε να έρωτευθή τόν Καταλανό πειρατή και να προδώση τη συζυγική της πίστι. 'Ο Ρογήρος άντι να φύγη, έμεινε στο νησί περισσότερο του θέοντος. Γιατί γοητευμένος από τ' κάλλη της ώραιάς Γενοβέζας, δεν ά-

πολάμβανε μόνο την άγάπη της, αλλά συγχρόνως εκπλήρωνε και τις έλπίδες του για την κατάκτηση της 'Ιου». 'Ο Μαρτίνο Ζαχαρίας, δεν είχε άντιληφθή την άλλαγή της γυναίκας του. Είχε άκούσει βέβαια για τόν «πραγματευτή» που είχε έρθει από την άλλη άκρη του κάσμου» κι' ήθελε να τόν γνωρίσει. Μά' καθώς ήταν άρρωστος δεν τόν άφηνε η Μπονέτα να τόν καλέσει.

— Δεν υπάρχει λόγος να κουρασθής, τού έλεγε. Σπό κάτω κάτω δεν πρόκειται να γνωρίσης κανένα σπουδαίο πρόσωπο. 'Ο Φερνάντο Κανέτι βέβαια, είναι ένας φημισμένος έμπορος κι' έχει δική του καραβέλα. Μά' τίποτα περισσότερο.

Την ίδια εκείνη νύχτα, η Μπονέτα έπεφτε στην άγκαλιά του Καταλανού πειρατή.

— Δεν μπορώ πιά να ζήσω κοντά στο Μαρτίνο, άγαπημένε μου! τού είπε. Παρακαλώ τ' ό Θεό να πεθάνη, για να μ' αφήση ήσυχη. Μά' οι προσευχές μου δεν εισακούγονται. Και σ' ό,τι θα φύγης, θά μ' αφήσης όλομ' αλαλη πάνω σ' αυτό τ' ό νησί μ' έναν άρρωστο γέρο και με μία θυγατέρα που με μισεί και μ' έχθρεύεται...

— 'Η Μπονέτα έλεγε ψέμματα για την κόρη της. Γιατί η Θηρεσία δεν την άγαπούσε άπ' όλης, τή λάτρευε. Και πολλές φορές τ' άβράδυ, όταν την έβλεπε μελαγχολική και λυπημένη, έπαιρνε την κίθαρα της και προσπαθούσε να τή διασκεδάση με τ' άραία της τραγούδια. 'Ελεγε όμως στο Ντελώρα πως τή μισούσε, θέλοντας έτσι να παραστήση πως ή ζωή της ήτο άφόρητος και ότι είχαν οικογενειακάς προστριβές και άτυχίες.

— Πάρε με μαζί σου, Ρογήρε! τόν παρακάλεσε.

— 'Ο Ντελώρα την έσφιξε στην άγκαλιά του.

— Σ' αγαπώ και δέ θέλω να σέ χάσω, της είπε. Γι' αυτό θά σου έμπιστευώ τ' ό μεγάλο μου μυστικό: Δεν ήρθα στην 'Ιο, παρά για να την καταλάβω. Τό νησί αυτό θέλω να γίνη δικό μου. 'Αλλά δυο άποπειρες πού έκανα, είχαν άποτυχία. Τώρα όμως ξέρω πως θά τ' άπάρω στα χέρια μου. Με βοήθησες πολύ, άγάπη μου, χωρίς να τ' ό νοιώσης...

— Με ποιόν τρόπο; ρώτησε περιέργη η Μπονέτα.

— 'Ο μυστικός αυτός διάδρομος που μ' όδ' έβριζες για να έρχομαι κοντά σου, θά χρησιμοποιή για να καταλάβω τ' ό φρούριο. 'Από δώ μέσα θά περάσω τούς ανθρώπους μου για να αιχμαλωτίσω τόν άντρα σου. Κι' ύστερα... θά σέ κάνω βασίλισσα στο Αιγαίο...

— 'Η Μπονέτα έτρεμε δολιχλήρη από τη συγκίνηση. Μέσα της είχε ξυπνήσει έσφυρικά ένα πάθος τόσο σκοτεινό για τόν Καταλανό πειρατή, που τ' όδινε όλα, ποδοπατώντας κάθε ιερό και όσιο, άδιαφορώντας ποιές θά ήταν οι συνέπειες για τόν άντρα της και τη θυγατέρα της, τη δυστυχισμένη Θηρεσία. 'Επειδή όστόσο ο Ντελώρα φοδόναν σέ λίγες μέρες εκεί— πρότεινε στη Μπονέτα να καλέση τ' ό λαό τ' ό νησιού και τούς στρατιώτες αέλις πανδαισίαν διά να έορτάσουν όμοι εις σημείον της 'Ιου, μακράν τ' ό φρουρίου, ούτως ώστε να καταστή εύκολότερα ή κατάληψη της.

Δυο βδομάδες άργότερα, ή έρωτευμένη άρχόντισσα έβγαλε προκήρυξη, που έλεγε ότι άπαντες οι κάτοικοι της νήσου θά συνδιασκεδάσουν διά την γενέθλιον ήμέραν της θυγατρός Θηρεσίας. 'Ανύποπτοι οι νησιώτες για τ' ό κακό που προετοιμαζόταν, χαρήκαν για την προκήρυξη εκείνη της κυράς τους και περιμέναν πάτε θάρρη ή ώρα για ν' άρχιση τ' ό πανηγύρι. 'Η Θηρεσία ήταν εύτυχισμένη. 'Αγκάλιαζε τη μητέρα της και τη φιλούσε. 'Ηταν ή πρώτη φορά που θά γιόρταζαν τ' γενέθλιάς της, με τη συμμετοχή όλου κλήρου τ' ό νησιού, όπως γινόταν σέ εξαιρετικές περιπτώσεις.

Την ήμέρα της γιορτής ή 'Ιος ήταν άνάστατη. 'Απ' όλα τ' ά χωριά, άντρες και γυναίκες, έφταναν με τ' παιδιά τους. 'Όλοι τους ήταν στολισμένοι με τ' καλύτερα τους ρούχα και τ' άπολυτιμότερά τους διαμαντικά. Γιατί όλοι άγαπούσαν τή μικρή άρχοντοπούλα. Την άγαπούσαν και τή θαύμασαν, για τή όμορφιά της και τήν καλωσύνη της. Τό πλήθος είχε συναχθή στην άλλη άκρη τ' ό νησιού, σ' ένα εύρύχωρο μέρος. 'Εκεί μπορούσαν να χορέψουν, ν' άγωνιστούν και να διασκεδάσουν. 'Η όμορφη καλοκαριάτικη νύχτα μοσχοβολούσε. Καί τ' ό Αιγαίο, σάν ένα άπλητο πετρώδι, λαμνοκοπούσε πέρα ως πέρα. 'Η Θηρεσία καθόταν σέ μία χαμηλή πολυθρόνα, από μαύρο έύλο τ' ό λιβάνου.

— Λυπούμαι που δεν μπορώ ναρθή κι' ο πατέρας, είπε μία στιγμή στη Μπονέτα. 'Όλοι βρίσκονται εδώ, οι άξιωματικοί κι' οι στρατιώτες του, έκτός από τόν ίδιο. Κάναμε άσχημα να γιορτάσουμε, μητέρα, προτ' ό γίνη καλά...

— 'Ο πατέρας σου δεν θά γίνη ποτέ καλά! άποκρίθηκε έκείνη. Είναι καταδικασμένος να πεθάνη. Κάθε μέρα χειροτερεύει, κάθε μέρα πέφτει και πιο θραελά. Καλύτερα να τόν άναπαύσει ο Θεός, για να γλυτώσουμε και μεις...

Είπε η Θηρεσία να την κυτάξη με τ' έκπληκτο βλέμμα της, κατάλαβε πως είχε πανερύσει περισσότερο απ' ό,τι έπρεπε τις σκέψεις της και για να διασκεδάση τήν έκπληξη της, πήρε τα χέρια της στα δικά της και τ' ά χάιδεψε με προσποιητή τρυφερότητα.

— Συγχώρεσέ με, παιδί μου, της είπε. Είμαι τόσο στενοχωρημένος με την κατάστασι τ' ό πατέρα σου, που δεν ξέρω πολλές φορές τί λέω. 'Αλλά άς μη μιλούμε πιά γι' αυτό. 'Ας χαρώμε και μεις μαζί με τ' ό λαό μας... 'Ωστόσο από μέσα της έθραβε. 'Η Μπονέτα έπρεπε να γυρίση στόν

πύργο της. Δεν ήθελε όμως να καταλάβη τίποτε ή Θηρεσία. Κάποια στιγμή προσποήθηκε τήν κουρασμένη και της είπε ότι θ' άποσυρθή. Αύτή μπορούσε να μείνη εκεί όσο ήθελε. Μά' εκείνη έπείμενε να πάη μαζί της. Σπό τέλος άναγκάστηκε να ύποχωρήση. 'Αφού παρακάλεσε τούς άλλους να συνεχίσουν τή διασκεδάσι τους, πήρε τη Θηρεσία, τή βγάγια της και δυο φρουρούς και τράβηξαν για τ' ό κάστρο.

— Ναυχία άπλωνόταν παντού. 'Η Μπονέτα κατάλαβε πως ο Ντελώρα δεν είχε φτάσει άκόμη εκεί με τ' όσούριο του. 'Αλλά γιατί άργούσε;

— 'Ο Μαρτίνο Ζαχαρίας τούς περίμενε. Μόλις είδε την κόρη του, άπλωσε τ' ά χέρια του με δυσκολία και τήν άγκάλιασε.

— Πάσο χαίρομαι που ήρθατε, της είπε. Χωρίς έσένα και τη μητέρα σου, μ' ό φαίνονταν άδειος ο πύργος. Πώς πήγε ή διασκεδάσι στο νησί;

Κάτι πήγε ν' άπαντήση ή Θηρεσία, μά την ίδια στιγμή ένας παράξενος θόρυβος άκούστηκε από τ' ό μέρος τ' ό κάστρου. 'Ενα φώναγμα φρουρού άντήχησε από μακριά. 'Ο άρχοντας άνασκηκώθηκε άπότομα στο προσκέφαλό του και τέντωσε τ' ό αυτί. Δεν υπήρχε άμφιβολία, κάτι συνέβαινε. 'Ο Μαρτίνο έτοιμάστηκε να σηκωθή από τ' ό κρεβάτι του. 'Ηξερε πως όλοι οι άξιωματικοί του κι' οι στρατιώτες του, βρίσκόντουσαν στη γιορτή, έκτός από δυο που φύλαγαν στίς επάλξεις. 'Αλλά τί μπορούσαν να κάνουν αυτοί; 'Ανήσυχος έπιασε τ' ά χέρια της κόρης της.

— Τρέχα, της φώναξε, τρέχα να κλειστής στα δώματά σου! 'Υποψιάζομαι πως κάποιο κακό παιχνίδι παίζεται άπόψε. Πού είναι ή μητέρα σου; 'Η μητέρα της; 'Αλήθεια, που ήταν ή μητέρα της; Σ' άν την τρελή ή

— 'Αδικα κοπιάζεις, άρχοντά! τού είπε μ' εύγένεια ο Καταλανός. Τ' ό φρούριό σου βρίσκεται στα χέρια μου και σ' είσαι αιχμάλωτός μου...

— 'Ο Μαρτίνο έπεσε βαρύς στο κρεβάτι του. Την ίδια στιγμή τ' ά παραπετάσματα τ' ό δωματίου άνασκηκώθηκαν κι' ή Μπονέτα βρέθηκε στην άγκαλιά τ' ό άγαπημένου της. Την είδε ο άρχοντας και τ' ό βλέμμα του πλημμύρισε τρώμο και άπόγνωση. 'Ωστε αυτή λοιπόν τόν είχε προδώσει!

— Ναί, σέ πρόδωσα! τού φώναξε έκείνη σάν να διασθάνηκε τις σκέψεις του. 'Ηθελα να χαρώ τή ζωή μου!... Τώρα μπορείς να πεθάνης ήσυχος. 'Ο Ρογήρος δεν πρόκειται να σέ πειράξη. Θά σ' αφήση να φύγης. Πήγαινε στόν άδελφό σου, στη Χίο. Αυτός θά σέ φιλοενησή, όσπου να κλεισής να μάτια σου για πάντα...

Μά' ο Ρογήρος Ντελώρα, δεν είχε σκοπό ν' αφήση τ' ό Μαρτίνο να φύγη. 'Αντίθετα, μέσον αούτ' ό έλπιζε να έκείνη τόν άδελφό του, τ' ό Μπενέτο Ζαχαρία, να τ' ό παραχωρήση τήν 'Ιο. 'Αν τ' ό μεταδίδεζε έγγραφως τ' ό νησί, όλα θά λύνονταν ειρηνικά. Διαφορετικά θά τ' ό κήρυττε άνοιχτό πόλεμο. 'Ετσι πήρε τόν άρχοντα και τόν έφερε σέ μία από τις καραβέλες του. Μαζί του πήγε κι' ή Μπονέτα, που άδιάφορη για τήν τύχη της κόρης της, εύρισκε τώρα τή χαρά στην άγκαλιά τ' ό πειρατή της. 'Όταν τήν άλλη μέρα τ' ό πρωί τέλειωσε ή γιορτή κι' ο λαός, οι άξιωματικοί κι' οι στρατιώτες θέλησαν να ξαναγυρίσουν στη θέση τους, βρέθηκαν κυκλωμένοι από τούς κουρσάρους. Και χωρίς καμμία αντίσταση, παραδόθηκαν όλοι...

Σ' τ' ό διάστημα αυτό, ή βγάγια της Θηρεσίας, καθάρωσε να τήν άνεδοση στα δώματά της. 'Η μικρή πυργοδέσποινα έξακολουθούσε να είναι άναίσθητη. 'Αλλά μόλις συνήλθε κι' έμαθε πως ή πατέρας της ήταν αιχμάλωτος στην καραβέλα τ' ό Καταλανού, άποφάσισε να πάη να τόν βρή και να τόν παρακαλέση να της τόν δώση πίσω. Κι' ύστερα από λίγο άνέθεκε στο πλεούμενο τ' ό Ρογήρου πού, καθώς τήν είδε να τόν πλησιάζη, τ' ό φωνήεν πως έβλεπε ένα γλυκό όνειρο!

ΠΥΡΓΟΔΕΣΠΟΙΝΕΣ

— 'Η Θηρεσία δεν έπεσε στα πόδια του. Με όψωμένο τ' ό ύπεροχο μέτωπό της, με λόγια άπλά, τού ζήτησε να έλευθερώση τόν πατέρα της. 'Ο πειρατής την κύτταξε περιέργως.

— Ποιός είναι ο πατέρας σου, μικρή θέποινα; τη ρώτησε. 'Εγώ κρατώ μονάχα έναν αιχμάλωτο. Κι' αυτός δεν μπορεί να είναι πατέρας σου, γιατί είναι πολύ γέρος και άρρωστος...

— Είμαι ή κόρη τ' ό Μαρτίνο Ζαχαρία! άποκρίθηκε ή άρχοντοπούλα. Κι' άν είσαι εύγενής και ίπποτικός όσο φαίνεσαι, τότε δεν θ' άρνηθής να μ' ό τ' ό δώσης πίσω. 'Εμαθα ότι ή μητέρα μου σέ άσολούσε με τή θέλησή της. Τή λυπούμαι, μά της εύχομαι να ετοιχισή κοντά σου. 'Εσύ θά είσθι όμως είπες ότι ο πατέρας μου είναι γέρος και άρρωστος. Πώς ό ίδιος όμως έπαιξε ότι ο πατέρας μου είναι γέρος και άρρωστος. Μπορεί λοιπόν ένας φημισμένος πειρατής, να παίρνη αιχμάλωτο έναν έτοιμόθάνατο;

— 'Ο Ρογήρος Ντελώρα σάν να χτυπήθηκε με μαχαίρι. Τά λόγια της Θηρεσίας του έπλησαν έσφυρικά όλο τόν ίπποτισμό εκείνο που τόν δόξαζε άργότερα και τόν άποδιδόναντε στην ιστορία. Και χωρίς να περιμένει περισσότερο, καλέσε πάνω τ' ό Μαρτίνο Ζαχαρία και τόν έδωσε στη θυγατέρα του, που τόν κυτούσε μ' εύγνωμοσύνη. 'Υστερα, άφ' ότου πρόσταξε μερικους άντρες του να τούς συνοδεύουν στόν πύργο τους, πήρε τ' ό τ' όσούριο του, τις καραβέλες του και τη Μπονέτα κι' έφυγε. 'Η 'Ιος σώθηκε από τόν αφανισμό, χάρι στη μικρή άρχοντοπούλα, τη Θηρεσία.

Δυο μήνες άργότερα πέθανε ο πατέρας της. 'Ο θεός της τότε τήν καλέσε κοντά του, στη Χίο. Μά' ή τραγική νέα, δεν θέλησε να άγκαταλείψη τ' ό άγαπημένο νησί της. Και πέθανε κι' αυτή εκεί, είκοσι τεσσάρων μόλις έτών, σάν ένα σπάνιο λουλούδι που βρέθηκε πρόωρα στην καταιγίδα της ζωής...

ΓΙΑΝΝΗΣ ΒΗΛΛΑΡΑΣ

— Ναί, σέ πρόδωσα! τού φώναξε έκείνη, σάν να διασθάνηκε τις σκέψεις του.

— 'Η Θηρεσία άγριζε από τ' ό δωμάτιο για να τήν άναστήση. Τρέχοντας έπεσε πάνω στη βγάγια της. 'Η γρηιά ήταν άόρη κι' έτρεμε. Είχε άντιληφθή

— 'Είμαι κουρασμένο! φώναξε γεμάτη φρίκη. Κουρασμένο... τ' ό τρώμαξες. Κι' τ' ό πόδια της Θηρεσίας λυγισαν. Στην ψυχή της χύμησε τ' ό βγάγια της.

— Τά πόδια της Θηρεσίας λυγισαν. Στην ψυχή της χύμησε τ' ό βγάγια της. 'Η γρηιά τ' ό σάστισε μία στιγμή. 'Επείσε στην άγκαλιά της βγάγιας της, τή μεταφέρει στα δώματά της, τήν κατέβασε στα ύπαιγια τ' ό πύργου. 'Από μία μυστική έσωτερική σκάλα. 'Εκεί κάτω, ίσως να μην τις άνακά- λυπταν. Πραγματικά, όταν οι πειρατές μπήκαν στο κάστρο, δεν κατέβηκαν στα ύπαιγια, δεν έμαζαν πούθενά. 'Αλλος ήταν ο σκοπός τους. 'Ο Ντελώρα μπήκε στα διαμερίσματα τ' ό Μαρτίνο Ζαχαρία, που έβγαζε

την πανοπλία του.

Της μεταγγίσεως ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ

Σε ποιές περιπτώσεις πρέπει να γίνεται

ΚΑΘΕ ισχυρό φάρμακο, όσο ευεργετικό κι' αν είναι, έχει και τους κινδύνους του. Το ίδιο λοιπόν συμβαίνει και με το αίμα. Και γι' αυτό οι μεταγγίσεις αίματος πρέπει να γίνονται μονάχα στις περιπτώσεις που είναι απαραίτητες.

Έχει υπολογισθεί πράγματι ότι μία μεταγγίσις σε κάθε 2.000 (κατά μέσον όρον) προκαλεί το θάνατο του αρρώστου. Στο ποσοστό δε αυτό της θνησιμότητας πρέπει να προστεθούν και αρκετοί άλλοι θάνατοι, που αποδίδονται από τους γιατρούς σε διάφορες ασθένειες, ενώ πραγματικά οφείλονται σε μεταγγίσεις αίματος. Υπολογίζεται λοιπόν ότι η θνησιμότητα από μεταγγίσεις είναι σήμερα μεγαλύτερη παρά από τις εγχειρήσεις σκληροκοιτίτιδος.

Πολύ δε περισσότερες είναι οι περιπτώσεις που η μεταγγίσις δε φέρνει τόσο τραγικά αποτελέσματα, προκαλεί όμως δυσάρεστες και σοβαρές κάποτε αντιδράσεις.

Νά γιατί τα διάφορα Ιατρικά περιοδικά καταδικάζουν την κατάχρησι των μεταγγίσεων αίματος, τόσο, όσο και τις εγχειρήσεις που γίνονται δίχως ανάγκη.

Κι' όμως μερικοί γιατροί μένουν προσκολλημένοι στην παλαιότερη θεωρία ότι η μεταγγίσις αίματος δεν μπορεί ποτέ να βλάψη, την εφαρμόζουν δε συχνά στους ασθενείς τους απλώς και μόνο... γι'α να τους δυναμώσουν! Άλλοτε πάλι, δεν παίρνουν οι ίδιοι αυτή την πρωτοβουλία, υποχωρούν όμως εύκολα στην επιμονή του αρώστου ή των συγγενών του, που θεωρούν τη μεταγγίσις σαν ένα καλό τονωτικό!

Είναι η αλήθεια ότι διάφορες ανακαλύψεις που έγιναν στην αρχή του αιώνας μας, έκαναν πιο ακίνδυνες τις μεταγγίσεις. Βρέθηκαν

οι «τύποι» του αίματος που δεν ταιριάζουν μεταξύ τους, νέες μέθοδοι διατήρησης και χρησιμοποίησης του αίματος, τρόποι γι'α να αποφευχεται το πύξιμό του, κλπ.

Όπως, παρ' όλες αυτές τις προόδους, οι μεταγγίσεις μπορούν ακόμη να προκαλέσουν διάφορες αντιδράσεις.

Μία από τις κοινότερες και τις πιο ενοχλητικές είναι ο ίκτερος, που οφείλεται σε μόλυνσι του ήπατος από κάποιο ιό. Κατά τις στατιστικές, μία μεταγγίσις σε κάθε 200 προκαλεί ίκτερο, με τη μετάδοσι του ιού αυτού που υπήρχε στο χρησιμοποιούμενο αίμα. Σε κάθε 6.000 δε μεταγγίσεις, σημειώνεται ένας θάνατος από ίκτερο.

Ενώ γίνεται πάντα λεπτομερής έλεγχος, ώστε να μη χρησιμοποιείται για μεταγγίσις αίμα μολυσμένο με μικρόβια, προκειμένου γι'α τον ιό του ίκτερου είναι αδύνατο ν' ανακαλυφθεί η παρουσία του με καμμία μέθοδο — ή να εξουδετερωθεί η δραστηριότητάς του. Πρέπει δε να σημειωθεί ότι, σύμφωνα μ' ένα υπολογισμό, τα 6% των ανθρώπων είναι φορείς αυτού του ιού, χωρίς να παρουσιάζουν οι ίδιοι συμπτώματα της δράσεώς του.

Άλλος σοβαρός κίνδυνος των μεταγγίσεων είναι η αιμολυτική αντίδρασις, που μπορεί να προκαλέσει μία παρατεταμένη ασθένεια ή θάνατο από βλάβη των νεφρών. Οφείλεται στη χρησιμοποίηση αταίριαστού αίματος. Συμβαίνει δε ίδιος σε περιπτώσεις που η μεταγγίσις γίνεται τόσο βιαστικά, ώστε δεν υπάρχει καιρός να ελεγχθεί με άπλυτη ακρίβεια το είδος του αίματος που χρησιμοποιείται γι' αυτήν.

Κάποτε όμως γίνονται και λάθη. Συμβαίνει δηλαδή τότε δοχεία με το διατηρημένο αίμα να γράφουν απάνω άλλο τύπο από τον πραγματικό. Όση προσοχή κι'

Έχει υπολογισθεί ότι μία μεταγγίσις στις 2.000 μπορεί να έχη επικίνδυνα αποτελέσματα...

αν καταβάλλουν γιατροί και νοσοκόμοι, δεν μπορούν ν' αποκλείσουν απολύτως κάτι τέτοια μοιραία λάθη.

Σοβαρός είναι επίσης ο κίνδυνος της εμβολής. Το τμήμα της φλέβας με τη βελόνα της μεταγγίσεως μπορεί κάποτε να προκαλέσει τοπικό έρεθισμό και σχηματισμό ενός θρόμβου αίματος, που ενδέχεται να ξεκολλήσει, να παρασυρθεί απ' το αίμα και να φράξει ένα αιμοφόρο αγγείο του πνεύμονος ή του εγκεφάλου, με θανατηφόρα αποτελέσματα.

Αν η μεταγγίσις γίνει πολύ γρήγορα, ή αν χρησιμοποιηθεί γι' αυτήν πάρα πολύ αίμα, μπορεί να προκαλέσει υπερφόρτωσι του κυκλοφοριακού συστήματος και θάνατο από συγκοπή ή από εγκεφαλική αιμορραγία.

Όστόσο, οι κίνδυνοι της εμβολής και της υπερφορτώσεως έχουν γίνει σήμερα σπάνιοι, γιατί οι γιατροί έρευνουν καλύτερα από άλλοτε την τεχνική της μεταγγίσεως.

Κάποτε, συμβαίνουν θάνατοι από μολυσμένο διατηρημένο αίμα. Όταν συγκεντρώνεται το αίμα, ακόμη και με τις καλύτερες μεθόδους αντίσφιξης, μπορεί να πάρη μερικά μικρόβια από τα βαθύτερα στρώματα του δέρματος. Αν μείνι δε κατόπιν πολλόν καιρό, έστω και στο ψυγείο, τα μικρόβια αυτά πολλαπλασιάζονται και γίνονται κάποτε επικίνδυνα.

Μία από τις ηπιότερες αντιδράσεις της μεταγγίσεως αίματος είναι η «πυρογονική». Εκδηλώνεται με ρίγη και πυρετό, κατά τη διάρκεια της μεταγγίσεως ή λίγο έπειτα απ' αυτήν. Διαρκεί αρκετές ώρες, εύτυχως όμως δεν αφήνει συνήθως σοβαρές συνέπειες. Μόνο που εκμηδενίζει σχεδόν την ωφέλεια που θα είχε ο οργανισμός από τη μεταγγίσις.

Προκαλείται από τα «πυρογόνα», τις τοξίνες δηλαδή ώρισμένων μικροβίων — αβλαβών κατά τα άλλα — που μπορεί να υπάρχουν στο άπυρρομένο νερό, στους ελαστικούς σωλήνες, στα γυάλινα σκεύη και στο άλλο υλικό της μεταγγίσεως. Ο κίνδυνος αυτός ελαττώνεται σημαντικά, αν χρησιμοποιηθούν σωλήνες και σκεύη από πλαστική ουσία.

Άλλοτε πάλι συμβαίνουν αλλεργικές αντιδράσεις. Αυτές οφείλονται στην παρουσία στο χρησιμοποιούμενο αίμα κάποιας πρωτεΐνης τροφίμου ή κάποιας φαρμάκου που δεν το ανέχεται ο οργανισμός του αρρώστου.

Τελυταίως, οι αντιδράσεις αυτές, όπως και οι «πυρογονικές», περιορίσθηκαν στο ελάχιστο, με την προσθήκη αντιισταμινικών ουσιών στο χρησιμοποιούμενο αίμα (ιδίως δε του φαρμάκου «εχλωροπριμετόν»).

Τέλος, μία μεταγγίσις που γίνεται δίχως λόγο, μπορεί να δυσκολέψη το γιατρό στο διαγνωστικό του έργο. Κάποτε π.χ. η άκαιρη αποβολή το μόνο φανερό σημάδι ενός κρυφού καρκίνου. Καταπολεμώντας λοιπόν αυτό το ταπολεμώντας με μεταγγίσεις, αφήνουμε τον καρκίνο να προχωρήσει στο μεταξύ και να γίνεται ανίατος.

Πότε όμως χρειάζεται πραγματικά μία μεταγγίσις αίματος; Μπορεί να σώση τη ζωή του αρρώστου, όταν χρησιμοποιείται για να προλάβη ή να θεραπεύση το «σάκ» που προκαλέσει στον οργανισμό μία μεγάλη αιμορραγία.

Χρειάζεται επίσης σε περιπτώσεις οξείας αναιμίας, από αιμοφιλία ή από καταστολή των συστατικών του αίματος.

Δεν πρέπει όμως να γίνεται μεταγγίσις αίματος σε κάθε μορφή αναιμίας, που μπορεί να καταπολεμηθεί με άλλα μέσα, ακόμη δε λιγότερο σε περιπτώσεις μικρών αιμορραγιών.

Η κορτιζόνη και άλλες ορμόνες έχουν περιορίσει σήμερα την ανάγκη της μεταγγίσεως αίματος σε διάφορες περιπτώσεις. Άλλοτε πάλι, χρησιμοποιείται μόνο «πλάσμα» αίματος, που δεν παρουσιάζει τους ίδιους κινδύνους με το πλήρες αίμα.

«—Θα θέλατε να χορέψετε και να παίξετε μαζί μου μία μικρή κωμωδία; τόν ρώτησα...»

«—Αδιαφόρησα ωστόσο και μηήκα, σε λίγο στο σάλονι, κρατώντας το φουστάνι μου λίγο ψηλά, έπιτηδες. Η κυρία δημόχου με κύτταζε με ψυχρότητα και δεν ήθελε καν να με χαιρετήσει. Κατάλαβα πως η πέτρα του σκανδαίου ήταν οι λεπτές βαμβακερές άσπρες κάλτσες. Κι' όμως όλες οι κοπέλλες μου έρριχναν ματιές φθονερές και ζήλουν. Άρα οι κάλτσες τους άρεσαν, αλλά δεν είχαν το θάρρος να το πουνε!...

«Ο χορός άρχισε, αλλά είδα κατάπληκτη πως κανένας κύριος δε με καλούσε να χορέψουμε. Προχώρησα άπογοητευμένη προς το παράθυρο, κυττάζοντας τόν κήπο, όταν, έξαφνα, άκουσα δίπλα μου μία φωνή:—

«Είστε μόνη, δεσποινίς;»
«Ήταν ένας ώριμος, ψηλός, μελαχροινός άντρας που με κύτταζε χαμογελώντας.

«Δεν φοβάστε που με πλησιάζετε; τόν ρώτησα.

«Όχι, γιατί;

«Μα, γι'α τις άσπρες μου κάλτσες.

«Ω! γι' αυτό; Μα δεν είναι τίποτα αυτό.

«Πότε, τόν ρώτησα, θα θέλατε να με χορέψετε και να παίξετε μαζί μου μία μικρή κωμωδία;

«Μία κωμωδία;

«Ναι, θέλω να λανσάρω τις άσπρες βαμβακερές κάλτσες, θέλω να τις αγοράσουν όλες οι γυναίκες. Μη με ρωτάτε το λόγο...

«Πείτε μου τί πρέπει να κάνω, με ρώτησε.

«Θα με φλερτάρετε, έτσι, στα ψέμματα. Θα χορεύουμε μαζί, και ύστερα...Μήπως είστε παντρεμένος;

«Ω! όχι!

«Ωραία. Τότε θ' αναγγείλετε σ' όλους πως άρραβωνιστήκαμε...

«Μήπως είναι καμμία παγίδα; με ρώτησε γελώντας.

«Ω! τί λέτε; Έσείς δεν είστε απ' εδώ... Αύριο θα φύγετε;...

«Ναι, θα φύγω.

«Άμα φύγετε, όλα θάχουν ξεχαστή. Ά! αλήθεια, δεν μου είπατε, ποιός είστε;

«Είμαι ο Πιέρ Λαντιέ, ο άνεψιός της κυρίας δημόχου...

«Τι ντροπή! Και να σκέπτομαι ότι η θεία του θα ήθελε να μου τόν δώσει για σύζυγο!

«Και τώρα, άς επικυρώσουμε, παλιοκόριτσο, τη συμφωνία μας, ψιθύρισε.

«Και πριν ν' αντιδράσω, μ' άρπαξε και με φίλησε στο στόμα.

«Όταν οι καλεσμένοι μας είδαν να μπαίνουμε στο σάλονι, τάχασαν! Πρό πάντων σαν άρχισαμε να χορεύουμε. Προς το τέλος της βραδυάς, ο Πιέρ είπε σ' όλους:—

«Η δεσποινίς Κορηλία κι' εγώ άρραβωνιστήκαμε! Νομίζω, πως πρέπει να πείτε στην γειά μας!...

«Οι κοπέλλες και οι μητέρες τους έγιναν κατακίρνες από τη ζήλεια τους και το θυμό τους κι' η γυναίκα του δημόχου φώναζε τρομαγμένη:—

«Πιέρ!

«Ω θεία μου, της άπάντησε εκείνος, ένας άντρας δεν μπορεί ν' άντιστάση σε μία τέτοια όμορφιά, μία τέτοια κομψότητα, μπροστά σ' αυτές τις κομψές άσπρες κάλτσες!

ΛΕΥΚΕΣ ΚΑΛΤΣΕΣ

«Η γιορτή τελείωσε. Ο Πιέρ με συνόδευσε στο σπίτι, αντί του Ρομπέρ. Στο κατάφλι, τόν χαιρέτησα και ψιθύρισα:—

«Ευχαριστώ γι'α όλα και σ'ας ικετεύω να φύγετε γρήγορα.

«Κράτησε την υπόσχεσή του κι' έφυγε την άλλη μέρα. Σε' όλες φίλες μου με ρωτούσαν γι'α το γάμο μας, τους άπαντούσα πως θα παντρευόμαστε στο τέλος τού χρόνου. Μα τόν θάση άγινε. Από παντού άρχισαν οι παραγγελίες τού άσπρες κάλτσες και σε λίγο όλες οι κοπέλλες φορούσαν το είδος αυτό που είχε προκαλέσει τό σκάνδαλο. Είχα καταφέρει το σκοπό μου, άλλ' η καρδιά μου ύπφερε, γιατί είχα έρωτευθεί σ' αλήθεια τόν Πιέρ. Πέρασαν μερικοί μήνες. Ένα βράδυ, ήρθε και με βρήκε ο ξάδελφός μου ο Ρομπέρ.

«Κορηλία, μου είπε, ξέρω πως είσαι άρραβωνισμένη και δεν έχω το δικαίωμα να σου μιλήσω μ' αυτόν τόν τρόπο, αλλά σ' αγαπώ.

«Άρχισα να κλαίω.

«Ω! μ' αγαπάς και σύ; ρώτησε δειλά.

«Όχι, δεν σ' αγαπώ, Ρομπέρ, τού άπάντησα ελκρινά, αλλά αν θέλεις, γι'α λόγους που μόνο εγώ ξέρω, είμαι έτοιμη να σε παντρευτώ...

«Η βρόμια έσκασε την άλλη μέρα. Νέο σκάνδαλο δηλαδή... Την ημέρα τών άρραβόνων μας δώσαμε μία μικρή γιορτή στο σπίτι μας. Κάποις σπληνή βγήκα στον κήπο μας κι' άρχισα να κλαίω.

«Κορηλία! άκουσα μία φωνή.

«Γύρισα και έρέθηκα μπροστά στον Πιέρ.

«Είκανα λάθος που νομίζα πως ήσουν καλό κορίτσι! μου είπε.

«Γι'ατί τόν λες αυτό; Γιατί γύρισε γι'α να με βασανίσεις;

«Γύρισα γι'α να υπερασπιστώ τα δικαιώματά μου.

«Όστε μ' αγαπάς σ' αλήθεια, Πιέρ;

«Και βέβαια, σ' αγαπώ άνοητη! Αυτό είναι πιο σημαντικό άπόνα σκάνδαλο κι' άπόνα ζευγάρι άσπρες κάλτσες!

«Μα τα σκάνδαλα είναι κιόλας δύο, ψιθύρισε.

«Θα γίνουν τρία σε λίγο, όταν θα αναγγείλω στον Ρομπέρ πως πρέπει να βρή άλλη νύφη...

«Φυσικά, τόν σκόλια έδωσαν και πήραν εις βάρος μας. Μα όλα τακτοποιήθηκαν. Ο Πιέρ κι' εγώ παντρευτήκαμε κι' ο Ρομπέρ παντρεύτηκε με την μικρή μου άδελφή, τη Ντόρα, που την έρωτεύθηκε. Έτσι έλοι ζήσαμε εύτυχισμένοι. Μα εγώ την εύτυχία μου τη χρωστώ σ' ένα ζευγάρι βαμβακερό άσπρες κάλτσες!

«Η γιορτή μας σάπασε συγκινημένη και φίλησε τό μενταγιόν με τη φωτογραφία τού παππού μας, τού Πιέρ, που κρεμόταν στο στήθος της. Έτσι, η Έντιζ, η άδελφή μου, μπόρεσε τις νύχλον κάλτσες, με τα μαύρα κεντήματα. Και παντρεύτηκε με τόν Σάρλ τόν πρωτότοκο γιού τών Ροζιέ...

ΕΡΒΕ ΜΠΛΑΖΕΝ

ΠΙΚΑΝΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Η άδελφή μου, η Έντιζ, μία χαριτωμένη κοπέλλα, δεκάξη χρόνων, είχε τα γενέθλιά της και με την εύκαιρία αυτή θα δίναμε τó άλλο βράδυ ένα χορό στο σπίτι μας. Για πρώτη φορά, η Έντιζ θάκανε την κομική της εμφάνισι, με μία ώραία ρόζ τουαλέττα, που την είχαν διαλέξει οι γονείς μου. Όλα ήταν έτοιμα. Όταν όμως η Έντιζ είπε πως θα φορούσε ένα ζευγάρι κάλτσες νάβλον, με κεντήματα μαύρα, όλοι σκανδαλίστηκαν κι' ο πατέρας μας είπε πως η κόρη του σίγουρα είχε τρελλαθεί! Έπειτα, η μητέρα μου φοβόταν πως αυτές οι κάλτσες θάκαναν κακή εντύπωσι στον Σάρλ, τόν πρωτότοκο γιού τών Ροζιέ, που τόν προώριζε γι' άρραβωνιαστικό της άδελφής μου. Κι' η Έντιζ έκοιταγε γι'ατί όλοι ήμασαν εναντίον της γι'α τις περίφημες αυτές κάλτσες...

Τότε, η γιανιά μας, μία γυναίκα έξηνητά χρόνων, μ' έβλεπε μάτια και γαρό μυαλό, μας είπε:

—Γιατί δεν αφήνετε την έγγονή μου να φορέση τις κάλτσες που της άρέσουν;

—Εσύ, γιανιά, τό λες αυτό;

—Εγώ, γιατί όχι; άπάντησε γελώντας. «Αν θέλετε να μάθετε κάτι, η ζωή μου είναι δεμένη μ' ένα ζευγάρι βαμβακερές άσπρες κάλτσες!

—Πες μας την ιστορία σου, γιανιά, φωνάσαμε όλοι με μία φωνή.

—Θα σ'ας την πω, είπε χαμογελώντας. «Εκείνη την εποχή ήμουν μία κοπέλλα αρκετά χαριτωμένη και νόστιμη, με ώραία καστανά μακρυνά μαλλιά και ζούσα με τη μητέρα μου, γι'ατί ο πατέρας μου είχε πεθάνει δυό χρόνια πριν. Ήμουν η πιο μεγάλη απ' τα έφτα άδελφια μου και μου άρεσαν τα ώραία πράγματα. Ο πατέρας μου είχε ένα κασάκι που πουλούσε διάφορα γυναικεία είδη, αλλά μετά τό θάνατό του, οι δουλειές δεν πήγαιναν καλά. Έξαφνα, σ' ένα περιοδικό είδα να διαφημίζουν άσπρες κάλτσες από λεπτό βαμπάκι. Μου ήρθε τότε η ιδέα ότι θα μπορούσαμε να φέρουμε τό είδος αυτό γι'α τις γυναίκες της μικρής πολιτείας όπου ζούσαμε. Πρέπει να σ'ας πω πως καμμία γυναίκα δε φορούσε τέτοιες κάλτσες. Όλες φορούσαν μάλλινες και μάλιστα ακούρες. Αυτές οι βαμβακερές ήταν τότε ένας νεωτερισμός!

«Όταν είπα την ιδέα μου στην προϊσταμένη τού καταστήματος, έκεινη μου άπάντησε:—

«Άσπρες κάλτσες, δεσποινίς Κορηλία; Και ποιά γυναίκα θα τολμήση να τις φορέση; Όστε ιδέα γι'α κάτι τέτοιο!...

«Αν κάποια τολμήση όμως, της άπάντησα, τότε όλες θα τις φορέσουν και τό πράγμα θα φανή φυσικό και της μόδας.

«Ναι, αλλά ποιά θάχη τό κουράγιο να τό κάνει;

«Δεν ξέρω... της άπάντησα, αλλά είχα την ιδέα μου.

«Έγραφα στο εργοστάσιο στο Παρίσι και μου έστειλαν αρκετά ζευγάρια. Η μητέρα μου έκοιταγε γι'α τα λεφτά που είχα ροδέψει, γι'ατί καμμία γυναίκα δεν τις άγόραζε. Τότε μία τολμηρή ιδέα γεννήθηκε στο μυαλό μου, όταν η σύζυγος τού δημόχου άποφάσισε να δώσει ένα χορό στο σπίτι της. Σίγουρα θα με προσκαλούσαν, γι'ατί η γυναίκα τού δημόχου έδειχνε άδύναμη γι'α μένα και μούλεγε συχνά: «Εσύ θα ήσουν η ιδανική γυναίκα γι'α τόν άνειμό μου». Ο άνειμός της ήταν νέος, συμπαθητικός και πλούσιος και σπούδαζε στο Παρίσι.

«Τό βράδυ τού χορού, συνοδευμένη απ' τη μητέρα μου και την άδελφή μου τη Ντόρα, φύγαμε με τ' άμάξι τού ξαδελφού μου Ρομπέρ γι'α τό σπίτι τού δημόχου. Όταν φτάσαμε εκεί, κατεβήκαμε και οι τρεις κι' ο Ρομπέρ μούδωσε τό μπράτσο του, αλλά μόλις κάναμε λίγα βήματα, με παράτησε και μου είπε:—

«Κορηλία, τί έπαθες; Τι κάλτσες είν' αυτές που φόρεσες; Έγώ δεν μπορώ να σ'ε πω σ' ένα καθός πρέπει σπiti μ' αυτές τις κάλτσες! Είναι σκάνδαλο!

Είπα σκάνδαλο!

ΠΩΛ ΑΝΤΡΙΟΥ

σατε μ' όλο σας τó δίκιο γιατί λοιπόν σάς ανέκρινε...

»Ακούστε τώρα τó λόγο: Ύπhρξατε μάρτυς ενός εγκλήματος. Έχω πεποιθήσει πώς τó εγκλήμα αυτό έγινε απ' τόν άντρα σας. Έσείς τó είδατε κι' άρνείσθε νά μιλήσετε.

»Δέν καταλαβαίνετε πώς ή άρνησί σας αύτή νά διαφωτίσει τή δικαιοσύνη, προδίδει όλοκάθαρά τ' όνομα τού δολοφόνου; Ποίος άλλος λόγος θά σας έμπόδιζε νά μιλήσετε, ποίος άλλος, παρά ό φόβος μήπως στείλετε στό κακούργοδικείο τόν άντρα σας;

»Ύπhρξατε μάρτυς τού εγκλήματος. Αν ό ένοχος δέν ήταν ό Ροζέ Λαρόκ, από καιρό τώρα θά είχατε προσφερθή μόνιμ σας, δίχως παρακαλία, νά μού δώσετε όλες τις πληροφορίες πού θά σας ζητούσα...

»Τήν περίμενα, τή σιωπή σας. Κι' αύτή ή σιωπή είναι ή καταδίκη τού συζύγου σας. Είχε δίκιο ό Λακρουά. Ήσαν πολύ λογικά αύτά πού έλεγε.

»Η Άνριέτ βρισκότανε σ' ένα τραγικό αδιέξοδο: "Αν μιλούσε, θά κατηγορούσε τó Ροζέ! Αν σάπαινε, θά τόν κατηγορούσε και πάλι ή σιωπή της!"

Δέν έβλεπε καμιά διέξοδο! Τήν κρατούσε αύτός ό άνθρωπος, κρατούσε τήν καρδιά της και τή βασάνιζε όπως ήθελε...

»Υπάρχει και κάτι άλλο άκόμη, συνέχισε άμειλίκτα ό Λακρουά. "Ο άντρας σας σάς προκαλεί φρίκη, αλλά τόν συμπονάτε, γιατί τόν είχατε αγαπήσει, και θέλετε νά τόν σώσετε γιά νά προφυλάξετε τήν κόρη σας απ' τó στίγμα πού έχει πατέρα ένα δολοφόνο!"

»Τί κάνετε λοιπόν; Άρνείσθε τά όλοφάνερα και ίσχυρίζεσθε, μπροστά στην καμριέρα σας, ότι δέν ακούσατε κανένα πυροβολισμό. Προσπαθείτε μάλιστα νά δημιουργήσετε άλλοθι γιά τó Ροζέ Λαρόκ, μ' ένα τέχνασμα άφέλεστατο, πού τó δικαιολογεί ή άπελπισία σας.

»Ότósο, ή Άνριέτ άπαντούσε, με τήν ίδια έπιμονή, με τó ίδιο πείσμα:

— Τó παρελθόν τού συζύγου μου μαρτυρεί γιά τήν τιμιότητά του. Κι' ένας τίμιος άνθρωπος δέν γίνεται δολοφόνος χωρίς λόγο, από μία μέρα στην άλλη! Μπορείτε νά τόν κατηγορήσετε, νά τόν συλλάβετε, νά τόν τραβήξετε στά δικαστήρια. Μά δέν θά σάς πιστέψω κανείς. Δέν θά βρεθώ κανείς πού νά τόν καταδικάσει.

— Δολοφόνος χωρίς λόγο, είπατε;... Ξέρατε τήν οικονομική κατάσταση τού συζύγου σας;

— Βεβαίως. Δέν είμαστε πλούσιοι, έχομε όμως εξασφαλίσει μία ευπορία, πού μάς έπιτρέπει νά ζούμε άνετα και δίχως σκοτούρες γιά τó μέλλον.

— Κάνετε λάθος. Πρίν από δύο μέρες, ό Ροζέ Λαρόκ βρισκότανε στά πρόθυρα τής χρεωκοπίας. Είναι έντελώς άπίθανο νά μη σάς εκμυστηρεύθηκε τις οικονομικές του δυσκολίες.

— Τόσο άπίθανο, κύριε, ώστε δέν μπορώ νά τó πιστέψω. Ο άντρας μου μ' έμπιστευόταν απόλυτα. Μ' αγαπούσε, μ' αγαπάει... κι' όμως δέν μού είπε τίποτε!

— Δέν σάς μίλησε γιά τήν έπιστροφή ενός δανείου, ενός μεγάλου ποσού, πού έπρεπε νά γίνη συντομώτατα;

— Όχι, κύριε.

— Βλέπετε λοιπόν πώς είχε μυστικά από σάς! Σίγουρα, προετοιμάζε τó εγκλήμα τού κι' έπαιρνε κάθε δυνατή προφύλαξη!... Αν σάς είχε μίλησει γιά τó μεγάλο δάνειο πού ώφειλε νά έπιστρέψει, θά καταλαβαίνατε πώςό ήταν στενωχωρημένος οικονομικά. Κι' άν έγώ σάς έλεγα σέ πούν πληρώσει αύτά τά χρήματα, θά διατάζατε ίσως πιά νά τόν υπερασπισθήτε...

»Η Άνριέτ φοβόταν ότι καταλάβαινε... Κι' ότósο, τί σημασία είχε μία άπόδειξι παραπάνω, κοντά σ' όσα ήξερε ήδη, σ' όσα είχε δη;

»Η άνάκρισι έκείνη τήν κουράζε φοβερά. Είχε βγάλει τó μαντήλι της και σκούπιζε κάθε τόσο τά χέρια της και τó μέτωπό της. Τά μάγουλά της είχαν γίνει κατακόκκινα...

Τά χείλη της είχαν στεγνώσει, και τά δρεχε κάθε τόσο με τή γλώσσα της.

Σάπαινε... Άναζητούσε καινούργια έπιχειρήματα, με τó ξετρελλαμένο μυαλό της, αλλά δέν εύρισκε πιά κανένα...

— Δέν με ρωτάτε, συνέχισε ό Λακρουά άμειλίκτος. Μά έγώ θά σάς τó πώ... Ο δανειστής τού συζύγου σας ήταν ό Λαρουέτ! Δολοφονήθηκε δέ ακριβώς τó βράδυ τής εξοφλήσεως έκείνου τού μεγάλου δανείου, πού είχε κλονίσει τήν έπιχείρησι τού συζύγου σας!

»Χρειάζονται κι' άλλα γιά νά σάς πείσω; Όχι... Υποφέρω πολύ. Βλέποντάς σας σέ τέτοια άγωνία... Κι' ότósο, είμαι άναγκασμένος νά σάς βασανίσω άκόμη... Όφειλά νά ξανάρθω στό σπίτι σας, νά κάνω μία λεπτομερή έρευνα και ν' άνακρίνω μπροστά σας τήν κόρη σας.

»Η Άνριέτ έκαμε μία χειρονομία φρίκης, αλλά δέν είπε λέξι.

Δέν θά μπορούσε άλλωστε. Δέν είχε πιά δυνάμεις, πνιγότανε...

»Έγειρε πρós τά πίσω, στην πολυθρόνα της, κι' έκλεισε τά μάτια της.

— Δυστυχισμένη γυναίκα! ψιθύρισε με όϊκτο ό Λακρουά.

Τή λυπόταν άκόμη περισσότερο γιά όσα θά υπέφερε στό μέλλον...

Συνήθως, ή Σουζάν περνούσε τις ήμέρες της τρέχοντας στον κήπο, κυνηγώντας τις πεταλούδες, μαζεύοντας λουλούδια γιά νά στολίσει τήν τραπέζια, βοηθώντας τόν κηπουρό στή δουλειά του.

Γελούσε, πηδούσε, με τó πρόσωπό της ξαναμένο από τή ζέστη, τά μάτια της λαμπερά, τά μαλλιά της άνακατεμένα και τó φαρδύ πλάσιό της κατέλλετο τήν πεσμένο πρós τά πίσω, στην πλατή της.

Ήταν ή χαρά τού σπιτιού, πού τó γέμιζε με τά γέλια και τά τραγούδια της. Η βίλλα φαινότανε σάν νά πνέθουσε, όταν δέν ακουγότανε ή κρυστάλλινη φωνίτσα της νά τραγουδά.

»Εδώ και δύο μέρες λοιπόν, ή Σουζάν δέν είχε κατεβή καθόλου στον κήπο, κι' ή βίλλα ήταν θλιμένη.

»Η μικρή είχε μείνει στην κάμαρα τής μητέρας της. Δέν άγγιζε καν τά παιχνίδια της, δέν έπαιζε με τις κούκλες της, ούτε με λειτούσε πιάνο.

»Η Άνριέτ τήν έβαζε νά διαβάξει, νά γράφει, νά ράβει και νά κεντά, τó πρωί και τó βράδυ.

»Εδώ και δύο μέρες όμως, πού είχε άναστατώη ή ζωή της, ή δύστυχη γυναίκα δέν σκεπτότανε πιά καθόλου τις γλυκιές αυτές μητρικές ασχολίες. Και τó παιδί πάλι ήταν τόσο ταραγμένο, ώστε δέν μπορούσε νά συγκεντρωθί σέ τίποτε, σέ καμιά έργασία.

»Ο Λακρουά είχε συνοδεύσει τήν Άνριέτ ως τή βίλλα κι' είχε αμείλιχα μαζί της.

»Η Άνριέτ τόν ώδήγησε στό σαλόνι και τού είπε ξερά:

— Θέλετε λοιπόν νά μιλήσετε στή Σουζάν, νά τή ρωτήσετε;

— Πρέπει. Όφειλά ν' άνακαλύψω όλη τήν αλήθεια, γιά τó συμφέρον τής δικαιοσύνης.

— Μά σκεφθήτε πώς, άν τυχόν ό άντρας μου ήταν πραγματικά ένοχος, θάταν φρίχτο αύτό πού κάνετε... νά υποχρεώνετε τήν κόρη νά κατηγορήσει τόν πατέρα της!

— Καθόλου. Μην ξεχνάτε πώς ψάχνω γιά τήν αλήθεια, όπου κι' άν βρισκείται. Η χαρά μου θά ήταν μεγάλη, άν εύρισκα άθώ τον κ. Λαρόκ. Θέλω δέ τώρα νά άνακρίνω τήν κόρη σας, όχι με τήν έλπίδα πώς θά κατηγορήσει τόν πατέρα της, αλλά με τήν κούρη έπιθυμία νά τόν άθώωση με τήν κατάθεσί της.

— Η Σουζάν είναι λεπτοκαμωμένη... νευρική... Ταραζεται εύκολα... Δέν είχε πότε γερή υγεία... Μη τήν υποβάλετε σέ τέτοια δοκιμασία!

— Σας υπόσχομαι νά μη τήν κουράσω. Η Άνριέτ έσκυψε τó κεφάλι της με άποθάρρυνσι και πέρασε στην κάμαρά της. Η Σουζάν βρισκόταν εκεί, όρθια. Τάχε άκούσει όλα.

»Απλώσε τά χέρια της στή μητέρα της, κι' έκείνη τή έσφιξε σπασμωδικά στό στήθος της. Καθώς τή γέμιζε φιλία, τής είπε σιγανά σ' αύτή:

— Πρόσεξε!... Μην ξεχνάς!... Ύστερα μπήκανε κι' οι δύο στό σαλόνι. Η μητέρα έδειξε στην κόρη της τόν άστυνόμο και τής είπε:

— Ο κύριος θέλει νά σου μιλήσει. Πήγαινε κοντά του και άπάντησε του σ' ό,τι θά σέ ρωτήσει.

»Η Σουζάν προχώρησε με θάρρος και στάθηκε άνάμεσα στά γόνατα τού Λακρουά. Έκείνος τήν άγκάλιασε και τή φίλησε στό μέτωπο.

»Δέν θά πη τίποτα. Έχει μάθει καλά τó μάθημά της! είπε με τó νού του.

Ότósο, τής γαργάλισε τó μάγουλο με τήν άκρη τού δαχτύλου του και τή ρώτησε:

— Θυμάσαι, μικρούλα μου, τί έκανες προχθές τó βράδυ;

Τó κοριτσάκι σκέφθηκε λίγο. Ήταν κατάχλωμο, με τά μάτια του κουρασμένα. Μά δέν έδειχνε καμμία δειλία ή διαταγμό.

— Καί βέβαια, κύριε, θυμάμαι πολύ καλά, άπάντησε.

— Γιά πές μου λοιπόν, τί έκανες; Έπαιξα στό περίβόλι ως άργά. Πότισα τά λουλούδια. Μάζεψα φρούτες. Έπαιξα έπειτα ένα μεγάλο μπουκέτο τριαντάφυλλα και τβόλα πάνω στό τροπέζι τής τραπεζαρίας. Έπαιξα με μία μεγάλη κούκλα πού μού είχε χάρισει τó πρωί ή μαμά, γιάτί είχα τά γενέθλιά μου... Έκλεισα τά

έφτα προχθές, κύριε... Έγδυσα τήν κούκλα μου και τής έφτιαξα, μαζί με τή μαμά, ένα όμορφο φορεμάκι από μπλε σατέν κι' ένα καπελλάκι... Αυτά έκανα, κύριε.

— Κι' ύστερα, παιδί μου; Άργά τó βράδυ;

— Δέν έκανα τίποτα. Έμεινα κοντά στή μαμά. Τής ξαναείπα μία - δύο φορές τά λόγια πού θάλεγα στό μπαμπά, γιά τή γιορτή μου... Μά τά είπα σ' αύτόν τήν άλλη μέρα, γιάτί γύρισε πολύ άργά, έκείνο τó βράδυ, κι' έγώ είχα πιά πλαγιάσει στό κρεβάτι τής μαμάς...

— Ξεχνάς πολλά πράγματα. Μπορεί... Θυμίστε μου τά έσείς, κύριε.

— Έπεσε πολύ άργά στό κρεβάτι, πολύ άργότερα απ' τή συνηθισμένη ώρα σου.

— Ναι, αλήθεια... Κι' όμως δέν ένύσταξα...

— Ξέρεις ποιά ώρα ήτανε τότε; Όχι, κύριε, δέν ξέρω. Ρωτήστε τή μαμά νά σάς πη...

— Πρίν πλαγιάσης όμως, στεκόσουνα στό παράθυρο.

— Μάλιστα, κύριε, μαζί με τή μαμά. Τί είδες από κεί στό δρόμο;

— Τίποτα.

— Δέν είδες έναν άνθρωπο;... αύτόν πού περίμενες, τόν πατέρα σου; Δέν τόν είδες νά μπαίνει στό σπίτι τού γείτονά σας;

»Η φωνή τής Σουζάν έγινε λίγο πιο τρεμουλιαστή, καθώς άπαντούσε:

— Όχι, κύριε, δέν ξέρω τί θέλετε νά πητε!

— Θυμήσου καλά, παιδί μου! Φώναξες μάλιστα τόν πατέρα σου, χτυπώντας τά χέρια σου απ' τή χαρά σου πού τόν ξανάβλεπες... Κι' είπες ύστερα: «Μπα! Ο μπαμπάς πάει στό σπίτι τού γείτονά!»

»Έπειτα από λίγο, άκούσεις μία πιστολιά: «Μπουμ!» Φαντάζομαι πόσο θά φοβήθηκες!... Έλα, παιδί μου, πές μου τήν αλήθεια!

— Μά, κύριε, δέν θυμάμαι τίποτα απ' όλ' αύτά πού μού λέτε.

— Λες ψέματα, κι' αύτό είναι κακό! Τό ξέρεις, σου τόχουνε πη τόρες φορές... Όταν ήσουνα πιά μικρή κι' έλεγες ψέματα, σέ τιμωρούσαν, σ' άφίνανε νηστεία.

Θά πώ στή μαμά σου νά σε τιμωρήσει και τώρα, νά σέ κλείσει σέ μία σκοτεινή κάμαρα!

— Η μαμά δέν με τιμωρεί ποτέ, όταν δέν έχω κάνει κανένα κακό, κύριε.

Κι' ή θορραλέα μικρούλα κύτταξε τή μητέρα της με άπειρη τρυφερότητα.

»Ο Λακρουά σηκώθηκε κι' έκαμε μερικά βήματα μέσ' στό σαλόνι, διορθώνοντας μηχανικά τή γραβάτα του.

»Ήταν συγκινημένος απ' τήν παράξενη και δραματική έκείνη άνάκρισι - τή μόνη ίσως στό είδος της πού θά έκανε σ' όλη τήν καριέρα του.

»Ενοίωθε, μαζί με τή συγκίνησί του, και κάποια απογοήτευσι, προπάντων όμως ένοίωθε θαυμασμό γιά τó λεπτοκαμωμένο έκείνο κοριτσάκι, πού τόν άντιμετώπιζε με άλύγιστη θέλησι.

Τί δυνατή γυναίκα θά γινόταν άργότερα αύτή ή κοπελλίτσα!... και τί μητέρα, αληθινή άξία αύτού τού όνόματος!

»Η Άνριέτ είχε καθίσει κοντά στό παράθυρο. Ο Λακρουά τής γύριζε τήν πλάτη. Η Σουζάν καθισμένη στό γόνατά του, μπορούσε νά βλέπει τή μητέρα της, ενώ άπαντούσε στις έρωτήσεις του.

»Έκείνη τήν κύτταζε με μία ματιά γεμάτη άγωνία... Ενοίωθε πώς ζούσε όλόκληρη τή ζωή της, στις λίγες αυτές στιγμές.

»Ακούγε τή Σουζάν νά μιλά, συγκρατώντας τήν άνάσα της και τούς παλμούς τής καρδιάς της με τά δύο της χέρια.

»Ο ήλιος πλημμύριζε τó σαλόνι, γλυτρώντας μέσα απ' τά παντζούρια, και σχηματίσε φωτεινές δέσμες, όπου παίζανε μωριαδες άόρατα μόρια... Τά πουλιά τιτιβίζανε, στα κλαριά τού κήπου...

— Θά σάς παρακαλέσω, κυρία, είπε ξαφνικά ό Λακρουά, νά μ' άφίσετε μία στιγμή μόνάχο με τήν κόρη σας... Μπορείτε ν' άφίσετε άνοιχτή τήν πόρτα τής κάμαράς σας και ν' άκούσετε από κεί ό,τι θά τής πώ.

»Η νέα γυναίκα σηκώθηκε, τρεκλίζοντας. Καθώς περνούσε κοντά απ' τήν κόρη της, έσκυψε και τή φίλησε στα μαλλιά. Και τής ψιθύρισε, άλλη μία φορά, τήν αιώνια λέξι:

— Μη ξεχνάς!...

Γά πόδια της δέν τήν κρατούσαν πιά. Ότósο μία ένστικτική δύναμι τήν κρατούσε όρθια, καθώς διέσχισε τó σαλόνι και πήγαινε στό δωμάτιό της.

»Ο Λακρουά έμεινε μόνος με τή Σουζάν. Ξανακάθισε εκεί πού βρισκότανε πρίν από λίγο, και θέλησε νά τήν πάρη στα γόνατά του. Μά έκείνη άντιστάθηκε κι' έμεινε όρθια κοντά του.

»Η έκφρασι τής ματιάς της είχε αλλάξει. Ύπhρχε τώρα σ' αύτήν ένας κάποιος φόβος, τώρα πού είχε φύγει ή μητέρα της. Τά μεγάλα της μάτια μένανε καρφωμένα στην πόρτα τής κάμαρας, όπου είχε μπη ή Άνριέτ...

— Με τήν έπιμονή σου νά μη λές τίποτα, παιδί μου, άρχισε ό Λακρουά, μπορείς νά κάνης πολύ κακό στό μπαμπά σου... Γιατί δέν μού λές τήν αλήθεια;... Βλέπεις ότósο πώς τήν ξέρω. Μού τάπε όλη ή Βικτωάρι... Σέ είδες στό παράθυρο, σ' άκούσε νά φωνάζεις τó μπαμπά σου... και ν' άπορής γιάτί μπήκε στό σπίτι τού γείτονά σας... Γιατί λοιπόν έσύ μού τά κρύβεις, όλ' αύτά; Τί φοβάσαι;

— Δέν ξέρω τί θέλετε από μένα και γιάτί μού κάνετε όλες αυτές τις έρωτήσεις... Δέν μπορώ νά σας πώ ό,τι δέν ξέρω... Φωνάχτε τή μαμά μου και πείτε της νά με ρωτήσει έκείνη...

— Μη νομίσης, παιδί μου, πώς θέλω νά σέ κάνω νά λυπηθής! Έγώ είμαι φίλος σου. Άκούσε με... κι' άφίσε με νά σου έξηγήσω τί θέλω γιάτί σου μιλάω έτσι.

»Προσπάθησε και πάλι νά τήν πάρη στα γόνατά του, αλλά δέν μπόρεσε.

— Έκεί άπέναντι, συνέχισε, στό μικρό σπίτι, έμεινε ένας γέρος, αδύνατος, άνυπεράσπιστος. Τόν σκοτώσανε λοιπόν, τόν καύμένο. Κι' όλοι μού λένε πώς έσύ είδες έκείνον πού τόν σκότωσε... Πρέπει νά ξέρης πώς αύτό είναι ένα πολύ μεγάλο εγκλήμα, πού άξίζει μία τιμωρία... Αν είχε σκοτώσει κάποιος ή μητέρα σου, δέν θά βελες νά τόν τιμωρήσουνε;

»Η Σουζάν κοπίαζε γιά νά συγκρατήσει τά δάκρυά της. «Ο άστυνόμος τó κατάλαβε. Ένοίωθε νά διαλύεται ή ενεργητικότητα πού είχε δείξει ως τότε ή μικρούλα...

»Έκείνη έκαμε μία άπότομη κίνησι γιά νά ξεφύγη, ν' άπομακρυνθί απ' τόν άνθρωπο αύτό, νά τρέξη στή μητέρα της... Μά ό άστυνόμος δέν θέλησε νά τής άφίση τόν καιρό νά συνέλθη...

— Τόν ξέρεις λοιπόν και δέν θέλεις νά τόν φανερώσεις, πρόσθεσε. Άλλοιώς, θά μιλούσες... Γιά νά σωπαίνης, θά πη πώς είναι κάποιος άγαπητό σου πρόσωπο... Ποίος μπορεί νά είναι λοιπόν;

Τά μάτια τής μικρής είχαν βουρκώσει. Δέν έκλαιγε άκόμη, μά οι λυγμοί άνέβαιναν στό λαιμό της, τήν πνίγανε. Τó πρόσωπό της, από χλωμό πού ήτανε πρίν, είχε κοκκινίσει εδώ κι' εκεί.

— Κάνω λάθος λοιπόν; Δέν είναι γνωστό σου πρόσωπο;... Μά τότε, άν ήταν

ενας άνθρωπος πού δέν τόν είχες ξαναδεί ποτέ, γιάτί έπιμένεις νά σωπαίνης;... Πρέπει νά μού πής τήν αλήθεια, παιδί μου. Άφού δέν τόν αγαπάς, αύτόν πού σκότωσε τó γέρο-Λαρουέτ, άφού δέν είναι φίλος σου, γιάτί δέν μιλάς;

— Ό, κύριε!... μωρουμίρισε τó παιδί. Δέν μπόρεσε νά πη τίποτ' άλλο. Τά δάκρυά της άρχισαν νά τρέχουνε. Ξέσπασε σ' άναφυλλήτα. Τó λεπτοκαμωμένο κορμάκι της συγκλονιζόταν από νευρικούς σπασμούς...

»Ο Λακρουά διάσπασε. Εύρισκε κι' ό ίδιος πόσο φερνότανε σκληρά.

Μά ή έπιθυμία του νά μάθη τήν αλήθεια ήταν τόσο μεγάλη, ώστε έκαμε άκόμη μία τελευταία προσπάθεια:

— Μήπως σέ διάταξε ή μητέρα σου νά σωπάσης; Ναι;... Έκαμε άσχημα ή μητέρα σου... μά, άν είν' έτσι, δέν θά σέ σωθήσει πιά τίποτε, γιάτί καταλαβαίνω πώς δέν θέλεις νά παρακούσης στή μαμά σου. Άπάντησε μόνάχα σ' αύτή τήν έρώτησή μου, και θά σ' άφίσω ύστερα ήσυχη! Είπ' αλήθεια πώς σ' έβαλε ή μητέρα σου νά τής υποσχεθής ότι δέν θά τής τίποτα;

Τού άπάντησαν μόνο τά δάκρυα κι' οι λυγμοί τής Σουζάν.

— Άκούσε, καλή μου μικρούλα, θά σου μιλήσω ειλικρινώς. Δέν θέλω εγώ τó κακό τού μπαμπά σου. Καί σ' όν τόν αγαπάς πολύ... δέν είν' έτσι; Πές μου πώς τόν αγαπάς!

Μά ή Σουζάν ήταν άνίκανη νά μιλήσει. Τόν αγαπάς, είμαι βέβαιος. Κάτι κακό άνθρωποι λοιπόν λένε πώς αύτός μπήκε προχθές τή νύχτα στό σπίτι τού γείτονά σας, τού Λαρουέτ, γιά νά τόν σκοτώσει και νά τόν πάρη τά λεφτά του. Αν άποδειχθί αύτό, δέν θά ξαναδής πιά τόν πατέρα σου... Μά, άν αύτό είναι ψέμμα, θά ξαναγυρίση κοντά σου ό πατέρας σου και θά μπόρής πάλι νά τόν άγκάλιασης, νά τόν φιλήσης, νά σκαρφαλώσης στα γόνατά του, νά τού τραβήξης τά μουστάκια και νά ψάξης στις τσέπες του γιά τά παιχνιδάκια πού σου φέρνει απ' τó Παρίσι... Μ' άκούς;

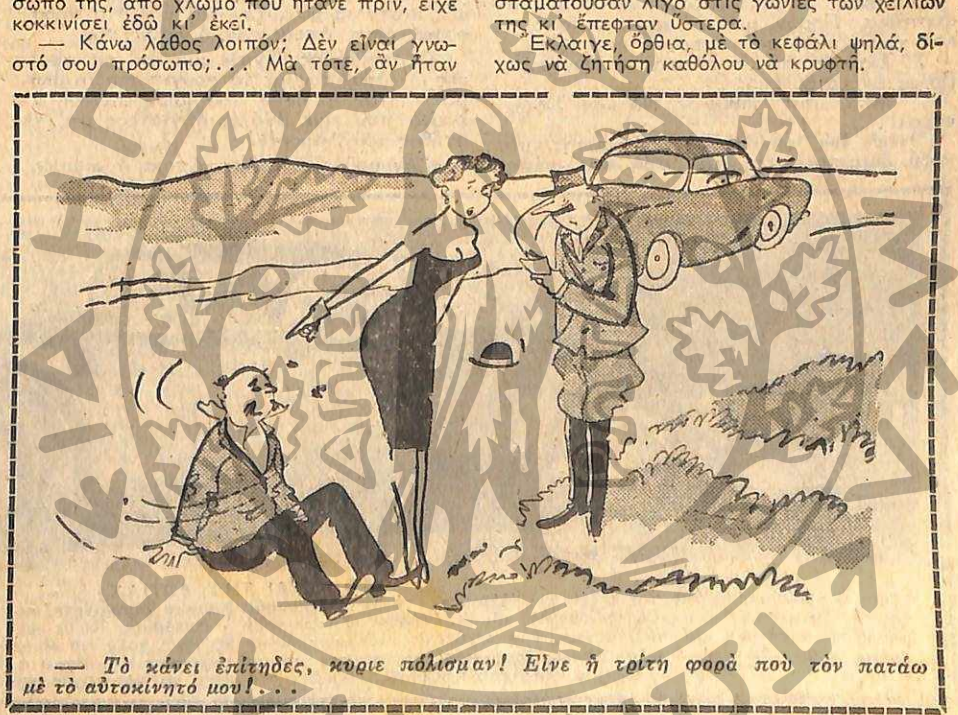
— Ναι... ναι, κύριε!... είπε ή μικρή, άνάμεσα σέ δύο λυγμούς.

— Από σένα εξαρτάται νά γυρίση ό πατέρας σου άμέσως... Έσύ είδες τόν άνθρωπο πού σκότωσε τó Λαρουέτ... Αν ήταν έπατέρας σου... μη μού τó πής, παιδί μου... Μά, άν δέν ήταν έκείνος, μη φοβήθης νά μιλήσης!

— Δέν ξέρω τίποτα, κύριε... δέν είδα τίποτα, σάς λέω!... Γιατί με βασανίζετε; Ο άστυνόμος κύτταζε τή Σουζάν, άμίλητος. Τής κρατούσε τά δύο χέρια και τήν είχε άπομακρύνει λίγο, γιά νά τή βλέπει καλλίτερα...

Τά δάκρυα κυλούσαν σάν άστείρευτα ρυακία από πρόσωπο τής κοπελλίτσας, σταματούσαν λίγο στις γωνίες τών χειλιών της κι' έπεφταν ύστερα.

»Έκλαιγε, όρθια, με τó κεφάλι ψηλά, δίχως νά ζητήσει καθόλου νά κρυφθί.

ατομικά μου έξοδα!
— Μμμμ!... μάλιστα! Έκανε
είρωνικά ο Λάκης.

— Μου, ξεμυ, εγώ θα την
πάρω!

Και, πραγματικά, την πήρα
τη Λουλούκα! Γιατί αυτό το
ουρί δέχτηκε να μ' ακολουθήσει
πιστά στον Παράδεισο, όχι του
Μωάμεθ, αλλά του εγγαμιού
βίου.

Κι' από την πρώτη μέρα άρ-
χισα το πρόγραμμα των «πε-
ρικοπών». Και πρώτα - πρώτα
έκοψα τα «ντεμί - σαϊζόν» κου-
στούμια. Ύστερα ήρθε η σειρά
του ταξί, των αμερικανικών τσι-
γάρων και της μπύρας.

Άλλα που να επαρκέσουν
αυτές οι μικροοικονομίες για να
καλύψουν τις φασαουλές απαι-
τήσεις της Λουλούκας μου. Κι'
έτσι, σιγά - σιγά οι περικοπές
μου μπήκαν σε μεγάλο κατή-
φορο. Μ' άλλα λόγια έκοψα το
τράμ! Έκοψα τον καφέ! Έ-
κοψα το γυάλισμα των παπου-
τσιών! Έκοψα το καθημερινό
ξύρισμα! Έκοψα το κάπνι-
σμα!

Και το αποτέλεσμα τζίφος!
Κι' όχι μονάχα αυτό, αλλά με
σκυλόβριζε από πάνω κι' η
Λουλούκα; γιατί, λέει, «δεν την
πρόσεχα και δεν έκανα θυσιές
για χάρι της».

— Μά τι άλλες θυσιές, Λου-
λούκα μου; Για χάρι σου τά-
κοφα όλα. Δεν μένει πια τίποτ'
άλλο να κόψω.

— Μένει! μου απάντησε σκλη-
ρά και με πεποιθήσει.

— Τι;

— Μένει να κόψω το λαιμό
σου!

Ήταν η τελευταία κουβέντα
που άκουσα από τα γλυκά χει-
λάκια της. Γιατί η Λουλούκα με
μάζεψε άμεσως και... έκοψε έ-
κείνη. Έγώ σπάραξα κι' έπεσα
σε μαύρη απελπισία. Αυτή η
κουβέντα «να κόψω το λαιμό
σου» διαρκώς γυρίζει σαν βίδα
μέσα στο λίγο μυαλό που είχα.
Ναι, δεν υπήρχε άλλη λύσις.
Ήταν το μόνο που μου έμενε
να κόψω, για να ήσυχάσω μια
για πάντα. Το αποφάσισα. Πή-
γα κι' αγόρασα ένα καινούργιο
ζουράφι. Έπειτα τράβηξα στο
σπίτι μου και στάθηκε μπροστά
στον καθρέφτη. Ήθελα ν' απο-
λαύσω αυτή τη δραματική σκη-
νή, την τελευταία του βίου μου.
Είδα το πρόσωπό μου και το
λυπήθηκα. Τρεις μέρες αδύρ-
στος, από την απελπισία, είχα
το χάλι μου. Σήκωσα το δεξί
χέρι με το ζουράφι, τόφερα κον-
τά στο στρουφινό μούτρο μου
και... κραπ! Αρχισα να ξυρί-
ζομαι!

Γ. ΓΙΑΝ.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΚΕΝΤΡΟΝ ΑΙΣΘΗΤΙΚΗΣ
ZINNIA

ΘΑΔΕ ΒΑΛΑΟΡΙΤΟΥ 12 - ΤΗΛ 013/158 - ΑΘΗΝΑΙ
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΔΡ ΜΑΡΙΟΣ ΓΙΟΒΑ

ΠΕΡΙΤΤΕΣ ΤΡΙΧΕΣ - ΦΑΚΙΔΕΣ - ΠΑ-
ΛΑΔΕΣ - ΜΠΙΜΠΙΚΙΑ - ΡΥΤΙΔΕΣ
ΟΥΛΕΣ - ΚΡΕΑΤΟΕΙΔΗ - ΣΠΥΡΙΑ
ΝΕΟΤΗΤΟΣ - ΞΗΡΑ & ΛΙΠΑΡΑ ΕΠΙ-
ΔΕΡΜΙΣ - ΞΑΝΘΟΜΑ ΒΑΦΕΩΔΩΝ
ΠΥΡΙΛΙΑ - ΛΕΥΚΗ

ΘΕΡΑΠΕΥΟΝΤΑΙ ΡΙΖΙΚΩΣ

ΟΛΑΙ ΔΙ ΑΙΣΘΗΤΙΚΑΙ ΘΕΡΑΠΕΙΑΙ
ΚΑΙ ΕΓΧΕΙΡΙΣΕΙΣ ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ, ΣΥΜ-
ΒΟΥΛΑΙ ΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ
ΔΙ ΕΠΙΣΤΟΛΗΣ ΔΩΡΕΑΝ.

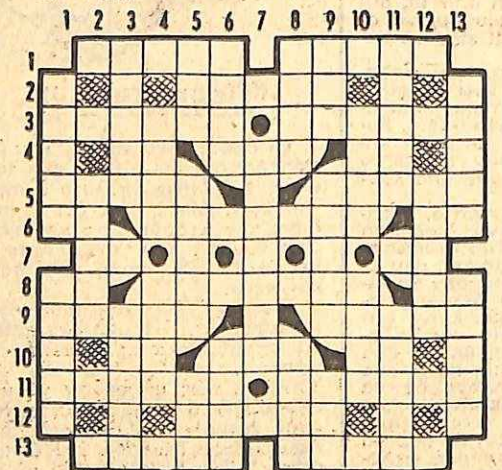
Παιχνίδια

Σταυρόλεξο με παροιμίες

Οκτώ από τις λέξεις που συμπληρώνουν το ση-
μερινό μας σταυρόλεξο σχηματίζουν μια γνωστή
ελληνική παροιμία.

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) Το ρήμα που είναι και η πρώτη λέξι της πα-
ροιμίας.

ροιμίας. — Τρώγεται και αποτελεί την τρίτη λέξι
της παροιμίας.

2) Έδωσε το όνομά του σε μια μονάδα της ή-
λεκτρολογίας.

3) Λέγεται και καρίνα. — Ιωάννης... Διακεκρι-
μένος Άγγλος τεχνοκρίτης και λογοτέχνης.

4) Το ήμισυ του όλου. — Θραύεται. — Το χρησιμο-
ποιούν συχνά οι περιεργόι.

5) Πρωτεύουσα χώρας της Ασίας. — Είνε άπα-
ραιτητο σε πολλά παγινίδια.

6) Άρθρο. — Είνε πολύ στενωχωρήμενος. — Άρθρο.

7) Απαγορεύει. — Η έκρηξη λέει της παροιμίας.

8) Κτητική αντωνυμία (πληθ.). — Η τελευταία
λέξι της παροιμίας. — Θεός των σταυρολέξων.

9) Ένας από τους πιο λαμπρούς αστέρισμούς. —
Ροδόλφος... Γερμανός φιλόσοφος που έτιμήθη το
1908 με το βραβείο Νόμπελ.

10) 100 τετραγ. μέτρα. — Χρονικός σύνδεσμος. —
Νότα.

11) Σταχυοδοχείο. — Αυθάδης,
θρασύς.

12) Θα βρήτε εκεί άθρονα α-
λάτι.

13) Αποχαιρετισμός. — Επίρρη-
μα: Πρό της ανατολής του ήλιου.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) Ζών που αποτελεί την 7η
λέξι της παροιμίας. — Το έπιθετο
αυτό είναι η 4η λέξι της παροι-
μίας.

2) Γάλλος συγγραφέας περι-
πετειών μυθιστορημάτων.

3) Ο μεγαλύτερος ποταμός
των Βαλκανίων. — Αρχηγός θρυ-
λικής έκστρατείας.

4) Γυναικείο όνομα. — Έκτασις
της.

5) Υποθετικό. — Χειροπιαστό.

6) Η 5η λέξι της παροιμίας.

7) Μεταδίδει κίνηση. — Προ-
ρίζεται για την έναποθήκευσι σι-
τηρών.

8) Στις Ινδίες τα έχουν οι
μάχαργάδες.

9) Τοπικό επίρρημα (δημοτ.).
— Ιστορική στάσις.

10) Θεά των άρχαίων. — Το πο-
λύ ζαλίζει. — Η δεύτερη λέξι της
παροιμίας.

11) Πρόθεσι και άσθρο (δη-
μοτ.). — Απ' όλα τα ζώα, μόνο ο
άνθρωπος την στερείται.

12) Πρωτεύουσα ασιατικού κρά-
τους. — Άλλάξε την όψη της Τουρ-
κίας.

13) Δυο νότες που θυμίζουν
θέατρο.

14) Αρχαία πόλις της Μ. Α-
σίας, άπέναντι της Σάμου. — Α.
ναπύη.

Το κήδημα

Σε μια συνάντησή, το τέχνασμα αυτό θα σας
επιτρέψει να περάσετε μερικές διασκεδαστικές στιγ-
μές, ίσως δε και να κερδίσετε κανένα στοίχημα.

Λέτε σ' ένα από τους φίλους σας που υπερφανεύ-
εται για τις αθλητικές του επιδόσεις:

— Δεν σου ζητά να καταρρίψεις κανένα νέο ρε-
κόρ, σε θεωρώ όμως άνικαν να πηδήσεις πάνω α-
πό αυτό το σπρίτο (ρίχνετε ένα σπρίτο στο πάτω-
μα) αγγίζοντας συνεχώς με το ένα δάχτυλο τις
μύτες ή εστώ και τη μύτη του ενός παπούτσιού σου.

Να είστε βέβαιος πως θα κερδίσετε το στοίχημα
γιατί ούτε αυτός ούτε και κανένας άλλος θα το
κατορθώσει.

Τονόγρφος

Είμ' έπιθετο κοινό
και πολύ τιμητικό.
"Αν τον τόνο μεταθέσης
σ' ένα ποταμό θα πέσης.

Λεξιγράφος

Το πρώτο μου ένα δαγανο σημαίνει
που βάζουν οι κουφοί στο δεύτερό μου.
Και πόλις παλαιά και φημισμένη
στη Μαύρη Θάλασσα το σύνολό μου.

Ανωμαλίες

"Ενας νεαρός άφηγείται μια ιστορία και όλοι τον
άκουνε με προσοχή. "Όλοι όμως έσπευδαν σε άκρά-
τητα γέλια ακούγοντάς τον να λέη:

— Σε μια στιγμή ο άνδρας πέταξε στη λίμνη
ένα βούλωμα μπουκαλιού το οποίο είχε δέσει με
μια πέτρα και τότε η πέτρα στάθηκε στον άφρο
ενώ το βούλωμα χάθηκε κάτω από την επιφάνεια
του νερού.

— Σά να μάς τα λές ανάποδα, παρατήρησε κά-
ποιος.

Κι' όμως ο νεαρός άφηγητής δεν έλεγε ψέμμα-
τα. Πώς αυτό;

Διπλός στοιχειόγρφος

"Ενός κάποιου όρνυκού
και γνωστού σου γιατρικού,
αν αλλάξεις το κεφάλι,
ένα δόλωμαρο πουλί
έμπροσθέν σου θα προβάλη.
Τούτου πάλι του πουλιού
αν η μέση άλλαχτη,
κακός φίλος, βλαβερός
στη στιγμή θα πεταχτή.

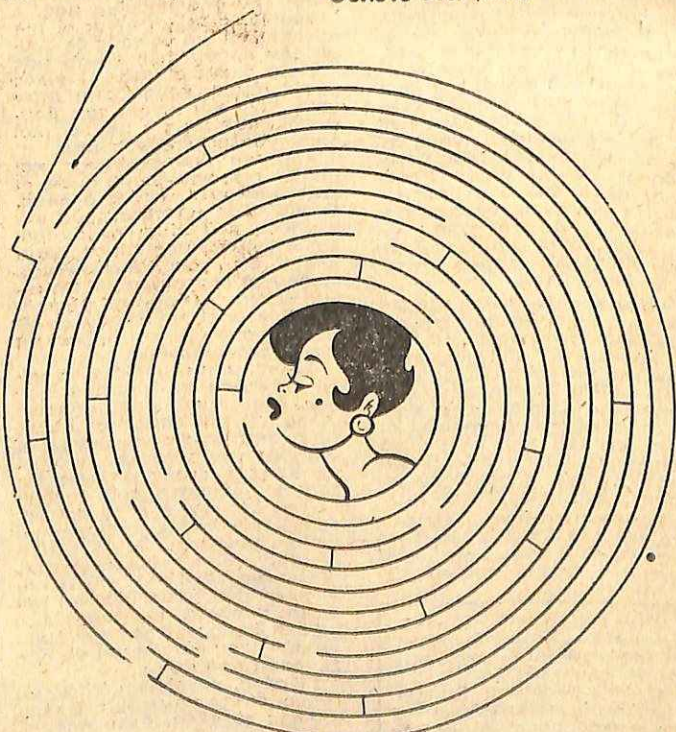
Ηλικίες

Κάποιος ρώτησε μια κυρία πόσων χρόνων είναι
και εκείνη του απάντησε:

— Έχω ένένα παιδιά τα οποία έχουν όλα μετα-
ξύ τους μια κλιμακωτή διαφορά ηλικίας 3 χρό-
νων. Ο πιο μικρός είναι σήμερα 19 χρόνων κι'
έχει ακριβώς την ηλικία που είχα εγώ όταν ά-
πέκτησα το πρώτο μου παιδί.

Ποιά είναι σήμερα η ηλικία της κυρίας αυτής;

Θέλετε ένα φιλί;

"Αν θέλετε να πάρετε ένα φιλί από τη νέα που
βρίσκεται στο κέντρον του λαβυρινθού μας δεν έ-
χετε παρά να μπήτε σ' αυτόν από την άνω είσοδο
και να προσπαθήσετε να φτάσετε στα... χείλη της
σκολοβώντας τον πιο σύντομο δρόμο και χωρίς να
υποχρεωθείτε να περάσετε για δεύτερη φορά από το
ίδιο σημείο.

Οι λύσεις στη σελ. 82

Ο Σέσιλ έχινε ντέτευτιβ

Ο Σέσιλ Χέρικ ήταν 20 χρονών παλληκά-
ρι, υπάλληλος στα άσανσέρ του ουρα-
νοξύστη Γούντγουαρντ. Φιλοδοξούσε ό-
μως να γίνη ένας μεγάλος ντέτεκτιβ.

Μια μέρα λοιπόν, παρουσιάστηκε στην άστυνομία και υπέβαλε
την αίτησή του. Οι αρμόδιοι έμειναν ικανοποιημένοι απ' το ανά-
στημα, τους μύς και το έξυπνο ύφος του. Μά, όταν μάθανε τα
χρόνια του, δήλωσαν:

— Δυστυχώς, δεν γίνεται τίποτα. Οι πόλιςμαν πρέπει ναχουνε
κλείσει τα 23. Ξαναελάτε σε τρία χρόνια.

Ο Σέσιλ καταούφισε και ξαναγύρισε στη θέση του. Η δου-
λειά του είχε πάψει τώρα να τον ευχαριστή. Ωστόσο, δεν λιγό-
στεψε η έυσυνειδησία του. Έξακολουθούσε ναναι πάντα περιποιη-
μένος, καθαρός κι' ευγενικός με όλους.

Τα άσανσέρ του κτιρίου Γούντγουαρντ ήταν έφωδιασμένα μ' ό-
λες τις γνωστές τελειοποιήσεις. Για να μη μπαίνουν πάρα πολλά
άτομα, είχαν μια πόρτα άρθρωτή, πούμπρεπε ναναι στη θέση της,
τελείως κλειστή, για να λειτουργήση το κύκλωμα και να κινηθή
το άσανσέρ.

Όλοι οι συνάδελφοι του Σέσιλ, έ-
πειδή βαρύνονταν ν' ανοιγοκλείνουν τη
βαρεία εκείνη πόρτα, είχαν έπινοήσει
ένα τέχνασμα: Χώνανε μικρά ξυλαράκια
σε τέτοια θέση, ώστε να διατηρηται
διαρκώς κλεισμένο το κύκλωμα, έστω
κι' αν η πόρτα ήταν ανοιχτή. Άλλ' ο
έυσυνειδητός Σέσιλ δεν έννοούσε να με-
ταχειρίζεται τέτοιες κατεργαριές.

Στο δέκατο ένατο πάτωμα του ου-
ρανοξύστη βρισκότανε το κοσμηματοπω-
λείο Χίνς. Ο ιδιοκτήτης του ήταν από-
στρατος συνταγματάρχης και μέλος του
συμβουλίου της άστυνομίας. Ναι γιατί
ο Σέσιλ σκέφθηκε ν' άποσταθή σ' αυτόν,
για να πετύχη το σκοπό του.

Μπήκε στο κατάστημά του, μια μέ-
ρα, την ώρα της αναπαύσεώς του, και
τον χαιρέτησε φιλοφρονητικά. Εκείνος
τον κούταξε κρύα.

— Τι έπιθυμεί ο κύριος; ρώτησε.

— Αν δεν κάνω λάθος, είσαστε μέ-
λος του συμβουλίου της άστυνομίας...

Ο γερο - Χίνς ζάρωσε τα φρύδια του.

Είχε βαρεθή πιά να του ζητάνε γνωστοί
και άγνωστοί διάφορα ρουσφέτια, σχε-
τικά με την άστυνομία...

— Έ, και τί θέλετε; πρόφερε ξερά
κι' άπότομα.

Ο νέος του είπε ποιός ήτανε και του
έξηγησε τη μεγάλη φιλοδοξία του και
το τυπικό έμπόδιο που είχε βρή.

— Έχω όλα τα προσόντα, πρόσθε-
σε, για να γίνω ένας καλός άστυνομι-
κός. Άλλά...

— Αφού σας είπανε πως είσαστε
πολύ νέος, δεν γίνεται τίποτα, τον έκο-
ψε ο συνταγματάρχης. Λυπάμαι, αλλά
δεν μπορώ να σας βοηθήσω.

Κάθε άλλος, στη θέση του Σέσιλ,
θάτριζε τα δόντια του στο έξης και θα
μουρμούριζε κάποια βρισιά, όταν έδλε-
πε το συνταγματάρχη. Μά ο Σέσιλ, έξυπνότερος
απ' τους άλλους, βάλθηκε να κερδίση την προ-
στασία του γερο - παράξενου, με την ευγένειά του
και την προθυμία του.

Ένα πρωί, συλλογίζότανε πως θάταν εύτυχι-
σμένος αν έλθουσαν το κοσμηματοπωλείο καμμία
εικόνα για γάγκοτες! Γιατί θα του δινότανε
τότε η ευκαιρία να τους πιάση όλους, να τους δέση και να έπι-
στρέψη τα κλεμένα στο συνταγματάρχη...

Σ' αυτό το σημείο, διέκοψε τις ονειροπολήσεις του Σέσιλ ένα
ρεβόλβερ, κολλημένο κάτω απ' τη μύτη του! Τινάχτηκε, συνήλασε...
επώνησε στην άστυνομία, από ένα γειτονικό γραφείο.

Ετσι, όταν φτάσανε κάτω ο Ρήντυ κι' οι σύντροφοί του, βρή-
καν να τους περιμένουνε καμψοί άστυνομικοί.

— Άνέβα άμέσως στο δέκατο έννατο! διατάζανε το Σέ-
σιλ. Και θα περιμένης εκεί να μάς ξαναπάρης.

Θέλοντας και μη, ο νέος ανέβαλε τους ηρώσιμους του για άλλη
καταληπτότερη στιγμή... Όταν έφτασε πάνω το άσανσέρ, ένας
απ' τους γκαγκότες έμεινε μέσα για να φυλάη το Σέσιλ, με το
πιστόλι στο χέρι. Οι άλλοι δυο μπήκανε στο κοσμηματοπωλείο.

— Άνοιξε την κάσπα σου και φέρε όλα τα πετράδια! διατάξε
ο Ρήντυ το γερο - Χίνς.

Το πιστόλι του άποτελούσε ένα πειστικώτατο έπιχειρήμα. Ο
Χίνς άναγκάστηκε να υπακούσει. Ο γκαγκότες πήρε τα διαμάν-
τια, έκοψε τα σύρματα του τηλεφώνου κι' είπε ύστερα:

— Μπές μέσα στην κάσπα, γερο - Βάτραχε!

Ο Χίνς υπάκουσε και πάλι. Οι δυο γκαγκότες βγήκαν απ'

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

το κατάστημα και μπήκανε στο άσανσέρ. Τότε
ο Χίνς πεταχτηκε έξω, άρπαξε το ρεβόλβερ
του και τους κυνήγησε. Τους έριξε τρεις
σφαίρες, αλλά δεν τους πέτυχε...

— Κάνε γρήγορα! ούρλιασε ο Ρήντυ στο Σέσιλ.

Μά εκείνος, πάνω στην παραόλη του, κούνησε ανάποδα το μο-
χλό, και το άσανσέρ ανέβηκε τρία πατώματα!

Ο Ρήντυ είχε κάμει στα νεύατα του την ίδια δουλειά με το Σέ-
σιλ. Τότε όμως τα άσανσέρ δεν ήταν έτσι τελειοποιημένα.

— Δός μου έμένα το μοχλό! φώναξε.

Και τον έστριψε, τόσο άπότομα, ώστε το άσανσέρ κατέθηκε
σαν ναχε κοπή το καλώδιο. Ο Σέσιλ έχασε την ίσορροπία του,
απ' το τράνταγμα. Πέφτοντας, χτύπησε λίγο στην πόρτα, τόσο
ώστε να την άνοιξη έλάχιστα. Άμέσως το άσανσέρ σταμάτησε,
ανάμεσα σε δυο πατώματα. Ο Σέσιλ κατάλαβε το λόγο, αλλά
δεν έμίλησε.

— Τι τρέχει; Τι έπαθε; ούρλιασε ο Ρήντυ.

— Δεν ξέρω, άπάντησε ο Σέσιλ. Ίσως να κόψανε το ρεύμα...

— Άνέβα άμέσως στο δέκατο έννατο! διατάζανε το Σέσιλ.

Τα λεπτά περνούσανε. Ο Ρήντυ άφριζε απ' το κακό του.
Τέλος, όταν έκρινε ο Σέσιλ πως είχε περάσει πιά αρκετή ώρα,
έσπρωξε την πόρτα στη θέση της, χωρίς να τον αντίληφθούνε. Και

το άσανσέρ ξαναόρλισε να κατεβανή.

Στο μεταξύ όμως, ο Φίνς δεν είχε μείνει άπρακτός. Είχε τηλε-
φωνήσει στην άστυνομία, από ένα γειτονικό γραφείο.

Ετσι, όταν φτάσανε κάτω ο Ρήντυ κι' οι σύντροφοί του, βρή-
καν να τους περιμένουνε καμψοί άστυνομικοί.

— Ο Χίνς έσφιξε μ' ευγνωμοσύνη το χέρι του Σέσιλ.

— Μά πως τα καταφέρατε να τους καθυστερήσετε έτσι; ρώτησε.

Για πρώτη φορά στη ζωή του, ο νέος προτίμησε να μην πη όλη
την αλήθεια... Γιατί να όμολογήση πως όφειλονταν όλα στην τύχη;

— Άπλούστατα, έσπρωξα λίγο την πόρτα κι' έτσι διέκοψα το
ρεύμα, άπάντησε μ' ένα χαμόγελο.

— Χμ! Θέλετε πάντα να καταταγήτε στην άστυνομία; είπε ο

Χίνς. Έ λοιπόν, παρουσιάσθητε πάλι αύριο. Θα σας προσλάβου-

νε, κι' αν ακόμη είσατε 10 χρόνων, κι' αν έχετε έπιληψία, άρρώ-

στεια της καρδιάς ή στραβά πόδια!

Ρ. ΚΡΕΜΠΣ

Ο πελάτης εκτελεί ελαφρές γυμναστικές ασκήσεις, που διευκολύνουν την είσοδο του οξυγόνου στον οργανισμό του. Η συσκευή αυτή του εξασφαλίζει 7 λίτρα οξυγόνου στο λεπτό.

Ένα ξεκούρασμα 45 ΛΕΠΤΩΝ

Ίσως δεν χρειάζεται να ξύπνησε...

Στο Παρίσι ανοίγει τις πύλες του, πριν από λίγο καιρό, το πρώτο «επισκευαστήριο» του ανθρώπινου οργανισμού. Αυτή η λέξη θα σας εκπλήξει ασφαλώς.

Αλλά δεν πρόκειται για τις μεγάλες βλάβες του οργανισμού μας, για τις ασθένειες, για τις όποιες, φυσικά, υπάρχουν τα νοσοκομεία. Ο προσορισμός του «επισκευαστηρίου» είναι να επιδιορθώσει μέσα σε ελάχιστο χρονικό διάστημα τις μικροβλάβες και να αναζωογονήσει τον οργανισμό.

Με το ρυθμό της σημερινής ζωής είμαστε όλοι πολύ ή λίγο κουρασμένοι.

Το αίσθημα αυτό της κοπώσεως και της εξαντλήσεως είναι ανεξάρτητο από οιαδήποτε ασθένεια. Η συνταγή για να γίνουμε καλά και να ξαναβρούμε τις δυνάμεις μας είναι έσως εύκολη: δεκαπέντε ημέρες ή ένα μήνα απόλυτη ανάπαυση. Αλλά, ο σημερινός άνθρωπος δεν διαθέτει τις περισσότερες φορές ούτε ώρα για ανάπαυση.

Πώς, λοιπόν, θα μπορούσε να ξεκουραστεί και να ανανεώσει τις δυνάμεις του;

Στην περίπτωση αυτή, το «επισκευαστήριο» θα του προσφέρει πολύτιμες υπηρεσίες.

Αλλά, ως κάπως μια, επίσκεψη στο πρωτότυπο αυτό ίδρυμα, που λειτουργεί στο Παρίσι.

Ο πελάτης που καταφεύγει σ' αυτό οδηγείται σε μία γαλάζια αίθουσα, με γαλάζιους τοίχους, με γαλάζια έπιπλα και γαλάζιο φως, για το λόγο ότι το γαλάζιο φως επιδρά στον αμφιβληστροειδή και στο όπτικό νεύρο και προκαλεί μ' αυτό τον τρόπο μία άπυστοφόρησι του εγκεφάλου.

Τον εκπαιδεύουν κατόπιν μπρούμυτα πάνω σ' ένα κρεβάτι κι ένας γιατρός του περνάει στη ράχη μία ειδική συσκευή που τον ζεσταίνει βαθμιαία. Η θερμότητα που αναπτύσσεται μ' αυτή τη συσκευή χαλαρώνει τα νεύρα που ξεκινούν από την σπονδυλική στήλη και ρυθμι-

ζουν τη λειτουργία διαφόρων οργάνων (καρδιάς, πνευμόνων, εντέρων κτλ.).

Ακολουθεί κατόπιν μία άλλη φάση. Μία μάσκα από «πλεξιγκλάς» εφαρμόζεται στο πρόσωπο του ασθενούς, που, επί ένα τέταρτο της ώρας, εισπνέει 7 λίτρα οξυγόνου στο λεπτό (κανονικά εισπνέουμε λίγο περισσότερο από ένα λίτρο οξυγόνου στο λεπτό).

Το οξυγόνο στις μεγάλες αυτές δόσεις ευνοεί την αποβολή των τοξικών και των δηλητηριωδών ουσιών που συσσωρεύονται στους ιστούς, ειδικότερα δε του γαλακτικού οξέος, που προκαλεί κυρίως το αίσθημα της κοπώσεως.

Επειτα από τα δυο αυτά προπαρασκευαστικά στάδια, ο πελάτης βυθίζεται σε ύπνο, που διαρκεί μισή ώρα ως τρία τέταρτα. Ο ύπνος αυτός είναι ένας είδος νάρκης, που δεν ξεκουράζει μόνον το σώμα του αλλά και το μυαλό του. Κατά τον ύπνο αυτό, που επιτυγχάνεται συνήθως με ώριμες εναλλαγές του φωτισμού ή με τη βοήθεια μιας ειδικής μουσικής και αυτός ακόμη ο σφυγμός εξασθενίζει και χρειάζεται μεγάλη προσοχή για να τον αντιληφθεί κανείς.

Ο άνθρωπος φαίνεται τότε σαν νεκρός. Αν τον κεντήσουμε με μία καρφίτσα δυνατά, δεν αντιδρά καθόλου.

Η αόφνησις γίνεται επίσης με ειδική μουσική. Ο πελάτης ξυπνάει τελείως ξεκούρατος και ευδιάθετος.

Η τελευταία φάση του ξεκουράσματος είναι ένα ντους με ανθρώπινο δέυ που διεγείρει το δέρμα και τα αιμοφόρα αγγεία (τριάντα περίπου χιλιομέτρα παρομοίων αγγείων βρίσκονται σε κάθε τετραγωνικό μέτρο δέρματος) και ενισχύει τη λειτουργία διαφόρων οργάνων του σώματος.

Επειτα από μία ώρα, ο πελάτης που κατέφυγε στο «επισκευαστήριο» ξαναβρίσκεται στο δρόμο. Είναι ευδιάθετος και αντικρούει με αισιοδοξία τη ζωή, ενώ πριν ή κουράσι τον έκανε να τα βλέπει όλα μαύρα.

Η ώρα που πέρασε στο «επισκευαστήριο» «ένε οι ειδικοί, ίσως να μην είναι, από άποψης ωφέλειας του οργανισμού, με όκτω ώρες ενός καλού ύπνου.

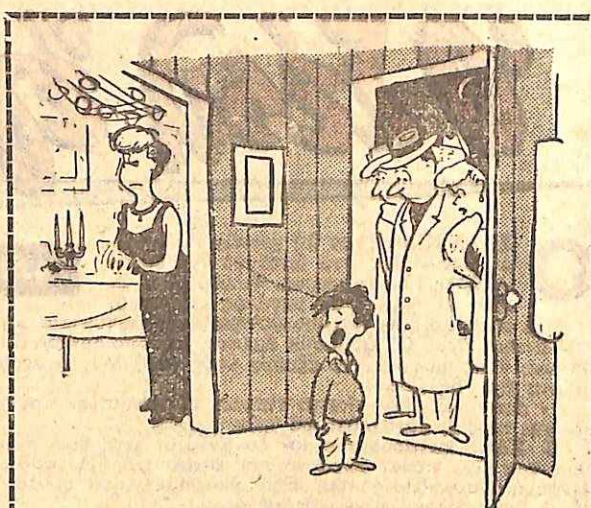
Το «επισκευαστήριο» του Παρισιού αριθμεί κι' όλος πολύ μεγάλη πελατεία. Οι πελάτες του προσέρχονται από όλες τις κοινωνικές τάξεις, από τον κόσμο των επιχειρήσεων. Όλοι αυτοί οι άνθρωποι φθάνουν στην πόρτα του, έρείπια. Όταν φεύγουν, είναι τελείως αγνώριστοι. Και το κυριότερο, αισθάνονται τη δύναμη και το θάρρος να ριχτούν και πάλι στο σκληρό αγώνα της ζωής.

Μεταξύ της πελατείας του πρωτότυπου αυτού ιδρύματος δεν λείπουν επίσης οι γυναίκες. Πολλές, μάλιστα, το προτιμούν από τα ινστιτούτα καλλονής. Το φρεσκαρισμα που παρέχουν τα τελευταία είναι ψεύτικο και επιφανειακό. Ένώ το «επισκευαστήριο» αναζωογονεί το σύνολο του οργανισμού τους και επί πλέον τις προκίλει με αισιοδοξία, που είναι ο πολυτιμότερος σύντροφος της γυναίκας.

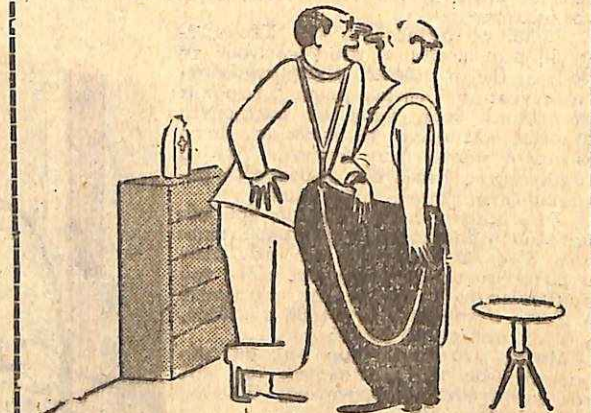
ΟΟ

Οι πιο αγαπημένοι Γάλλοι συν-γραφείς

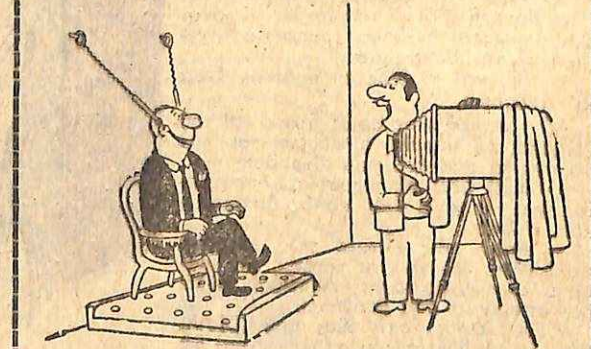
Μεταξύ των Γάλλων συγγραφέων, εκείνοι που αριθμούν τις περισσότερες μεταφράσεις σε ξένες γλώσσες είναι με τη σειρά οι εξής: Γουλιέλμος Βέρν, Μπαλζάκ, Ζολά, Μωπσαάν, Αλέξανδρος Δουμάς πατέρας Φρανσουά Μωριάκ, Βίκτωρ Ουγκώ, Αντρέ Ζίντ, Ρομάν Ρολάν, Φλωμπέρ, Σταντάλ, Αλφόνσος Ντιντ, Αντρέ Μωρουά.

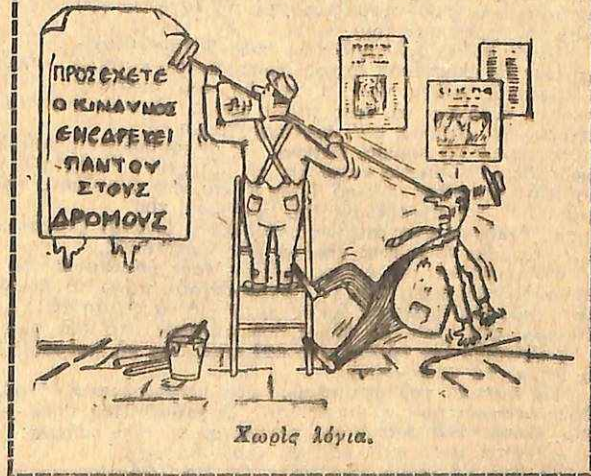
— Ήσαν οι προσκαλεσμένοι, μαμ, αλλά δεν έφεραν τίποτα! Να περάσουν;

— Δεν έχεις τίποτα! Μόνο που παραφάγες τις νιότης!...

Ο φωτογράφος: Δεν είναι και τόσο εύκολο, νύμφε, να γελάσει κανείς χωρίς λόγο!...

Χωρίς λόγια.

Πρώρα αισθήματα

Ίπποτη Μ. Β., Καστέλλι-Κρήτης: Συμπαθώ πολύ το σιωπηλό σας αίσθημα και καταλαβαίνω ότι είναι ευγενικές οι προθέσεις σας για τη μαθητιούσα. Αλλά νομίζω πως δεν θα πρέπει να εκδηλώσετε προς το παρόν την αγάπη σας αυτή. Είστε ακόμη πολύ... άγουρος και άπειρος για το χειρισμό ενός τόσο λεπτού θέματος, της καρδιάς και της ζωής σας. Επίσης και η αγαπημένη σας είναι τόσο μικρή, που δεν πρέπει να τη βάλετε από τώρα στα βάσανα, με κίνδυνο να την αποτραβήξετε από τα σχολικά της καθήκοντα, που απόδίδουν στην μόρφωση και στην ανάπτυξη της. Αλλά πώς μπορείτε κι' εσείς ο ίδιος να εκτεθείτε απέναντί της και να αναλάβετε υποχρεώσεις, αφού ακόμα δεν έχετε, υποθέτω, λόγω της ηλικίας σας, οικονομική ανεξαρτησία, που θα σας επέτρεπε να σκεφθείτε για γάμο και για δημιουργία οικογένειας; Δεν αφήνετε, λοιπόν, για άγνοια ένα τέτοιο ήθικο και κοινωνικό πρόβλημα;

Σύζυγο δίχως σύζυγο: Μου γράφετε ότι έχετε παντρευτεί μ' ένα αξιωματικό του εμπορικού ναυτικού, που σχεδόν άμεσως ύστερα από το γάμο έφυγε σε ταξίδι και λείπει, έτσι, δυο χρόνια τώρα. Μένετε, λοιπόν, ολομόναχη στο σπίτι σας. Και με ρωτάτε τι πρέπει να κάνετε. Αν λοιπόν, για τον έναν ή άλλο λόγο δεν μπορείτε να υπομείνετε τη μοναξιά και τη στέφρη του συζύγου σας, αυτό, είναι κάτι που το καταλαβαίνω, και υπάρχει μία λύση, εύρησις: Να το γράψετε άμεσα να γυρίσει και να ζήσετε μαζί, αφήνοντας κατά μέρος τα μεγάλα «κακάντια». Αν όμως σας αρνηθή ή δεν συμφωνήσει μαζί σας, τότε πια να ζητήσετε διαζύγιο, και από εκεί και πέρα να διαλέξετε το δρόμο σας, ελεύθερα και να διαβείτε τη ζωή σας, αφού ο νόμιμος σύζυγός σας δεν σας άρεισι πια.

Βασανισμένη μικρούλα: Η αρρώστια στον άνθρωπο δεν είναι μονάχα μία δύσκολη περπέτεια, αλλά και συνάμα μία εμπειρία, που μας κάνει περισσότερο να σεβώμαστε και να αγαπούμε το μέγα και πρώτο αγαθό: την υγεία. Εσείς, λοιπόν, αφού γλυτώσατε από του Χάρου τα δόντια, πρωταρχικό χρέος έχετε να κυττάξετε την υγεία σας, να εξασφαλίσετε τη ζωή σας από κάθε κίνδυνο σωματικό και ψυχικό, να αφιερώσετε ολοκληρωτικά, σήμερα, σ' αυτόν τον μεγάλο και ιερό σκοπό. Και όχι να σκέπτεστε, μόλις αναρρώσατε κιόλας, να επιδοθείτε σε αισθηματικές περπέτειες, που αυτές ίδιες φορτώνουν τον άνθρωπο με στενοχώριες και βάσανα και κουράζουν την καρδιά, με αποτέλεσμα να επιδρουν ασχημα στην ίδια την υγεία σας, την τόσο ακριβοπληρωμένη. Να βγάλετε και την παραμικρή σκέψη από

Επιστημονικά Καλλυντικά
LYDIA P

ΓΑΛΑ ΚΑΘΑΡΙΣΜΟΥ: Για έληρο δέρμα Νο 1. Για κανονικό Νο 2. Για λιπαρό Νο 3. ΚΡΕΜΑ Βιταμίνης Α για κανονικό και έληρο δέρμα. Πλούτυνα εις τα φαρμακεία. Παρακαταθήκη Σέκερη 4.— Τηλ. 612-450.

Οι πειρασμοί της 'Αθήνας

Η ανανυστορία μας Β. Η. Ζ., κατέγεται από έπαρξια. Έκει εξή-σε όλα της τα χρόνια κι' εκεί αγάπησε ένα νέο, που κι' αυτός την αγαπά. Γιατί δεν παντρεύονται; Απλούστατα, γιατί αυτή δεν θέλει να ζήσει πια στο χωριό. Προτιμά να χυθεί το γαμπρό και τα πλούτη του, δεν θυσιάζει όμως την 'Αθήνα! Και γράφει: Προτιμώ να φτιάξω τη ζωή μου στην 'Αθήνα και κατόπιν να αποφασίσω να παντρευτώ. Εσείς τι με συμβουλεύετε; Τι πρέπει να κάνω, δεδομένου ότι είναι πλούσιος και μου ταιριάζει πολύ;»

Και τι ρωτά πριν της δώσει άλλη συμβουλή: Το θεωρείτε τόσο εύκολο να μεταφέρει ο νέος αυτός, τα χαρτιά του και τ' αμψία του στην 'Αθήνα; Αν τα πούλησε, νομίζετε ότι είναι τόσο εύκολο με τα λεφτά που θα πάρη, να δημιουργήσει μια δουλειά τόσο αξιοπρεπή, όσο ήταν η θέση του στο χωριό; Έτσι για να κάνει ένα σας καπρίτσιο, προτιμάτε να καταστραφεί αυτός ο άνθρωπος; Γιατί τέτοιο τέλος μπορεί να έχη. Έσας δε, σας συμβουλεύω, αφού έχετε δικαίωμα και θα έχετε κι' αυτό τον πλούτη, να μεταφέρετε την 'Αθήνα στο χωριό, φτάνοντας εκεί ένα σπιτάκι με όλες τις ανέσεις.

Δυστυχισμένη ξανθοπούλα: Βλέπω ότι πολύ γρήγορα απογοητεύεστε, και ότι δεν έχετε καθόλου υπομονή. Μου γράφετε πως τόσο οι δικοί σας όσο και οι δικοί του είναι ένθουςιασμένοι μ' αυτό που έκαναν, δηλαδή ότι αγαπιόσαστε. Μου γράφετε επίσης ότι είναι πάρα πολύ καλό παιδί. Τότε γιατί βάλετε κακό ο νους σας και σκέπτεστε εκδικασμούς εναντίον σας, επειδή κρατά τις φωτογραφίες σας; Η είναι καλός και η άφοροπρία του οφείλεται σε κάποιο έμποδιο ή είναι κακός, και τότε δεν θα πρέπει να του είχατε δώσει φωτογραφίες.

Κι' αφού βλέπετε ότι καθυστερεί να σας γράφει, γιατί δεν πηγαίνετε στη μητέρα του, που σας θέλει για υγίη της να της εκφράσετε τη στενοχώρια σας για την άφοροπρία; Να είστε λοιπόν πιο λογική και πιο υπομονετική, γιατί

Η ΑΡΧΗ ΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ

Το μεγαλύτερο κοσμικό γεγονός του 1956 θα είναι ο γάμος του πρίγκηπος Ραϊνιέ του Μονακό με τη στήρ του κινηματογράφου Γκρέις Κέλλυ, που θα τελεστεί τον Απρίλιο στο γραφικό πριγκιπάτο. Οι δυο έρωτες αυτοί χάρισαν τώρα προσωνύμια για να επαναλάβουν, εκείνη μόνον από σπουδαιότητα όπου θα γυρίσει τα δυο τελευταία φιλμ της καριέρας της, για τα οποία δεσμεύεται με συμβόλαιο, και εκείνος κοντά στους δημόσιους του. Η φωτογραφία αυτή που ήρθε στη δημοσιότητα παρουσιάζει τους δυο άρραβωνισμένους στους κήπους των ανακτόρων του Ραϊνιέ όπου το περασμένο καλοκαίρι άρχισε να πλέκεται το ειδυλλίό τους.

ΕΡΗ

φορές νευραλγίες, δοννιές κλπ.
Διαφορώ μόνο ως προς την θερο-
πεία, για την οποία σάς συνιστώ
τα εξής: Κάθε βράδυ πρό του ύ-
πνου θα γίνεται ενδομυϊκώς από
μία ένεσι Latgacil de 5 c.c. No 20.
Ταυτοχρόνως Amp. Multi - B. No 10
και Amp. Salicylate de soude 10 c.c.
No 10.

Κ. Κ. 9, Βόλος: Σ' ας γράφω τ-
διαπύρωσ.

Οι Δωδεκάδες της Εφταμίας

Η Έγγονη

Η Έφταμια πήγε να ράψει ένα εξαντρίκ παρδαλό φουστάνι, κι ο Νικολάκης πάντα γκεβεζές, για να κάνει σείρι, γύρισε απ' το ράδιο τον δίσκο:

«Το καινούργιο σου φουστάνι».

Και την άλλη μέρα που το σοϊ και το συγγενολόι του το πήρε χαμπάρι, τούλεγε εμπιστευτικούς:

— Η Έφταμια σου είχε ένα κομμάτι μάλαμα, καπάτσα, καταφερτζού, πανούργα, τί να δη το μάτι τη, και να μην πιάση το χέρι τη, η νοικοκυραδιάσηνη τη έχει βγάλει νόμι, έχει χάρες, έχει καρδιά, έχει έφτα παπάδων γλώσι! «Αλλά έχει κι ένα κουσούρι».

— Κουσούρι η γυναίκα μου; Ξαφισμένος ρώτησε ο Νικολάκης.

— Βέβαια, μεγάλο κουσούρι, γιατί δεν βλέπει δυστυχώς πώς απ' την πολυκαίρια ήπαθε στραπάτσα, ντουλουλιάσανε τα κρέατα στη και μάδισε σαν σκαμμένο μωσαϊκό του Καχρίε Τζαμί! Και πήγε να κάνει ένα

φουστάνι με ντεκολτέ, με πισίλια, και φιδύκοι, κοντό - κοντό, κορίτσιτικο!

— Τι βέτε να κάνω εγώ;

— Να τη δώσης να καταλάβη, να τη πής ντόμπρα την αλήθεια, για να μη γίνη ρεντίγκουλο, γιατί θάνε κρίμα!...

Κι' ώρες ολόκληρες όλοι μαζί ζουλούσαν τα μυαλά τους σαν λεμονόκουπες, να βρουνε καλαί να της σερβίρουνε το ρεζιλίκι που-θέλε να πάθη.

— Βρήκα! φώναξε τέλος ο Νικολάκης. Πάω ν' ανοίξω μάζουε ληισαρχικά θέματα, να της πω' ότι με πήραν σόφωνα τα γερατειά, κι' ένας άντρας στην ηλικία μου, που δεν θέλει να γελούνε όλοι, όσοι τον βλέπουνε, δεν πρέπει να χύνη στο πλευρό του μια τόσο νέα γυναίκα.

— Μπαράβο Νικολάκη! είπαν σουρουουίλιν. Σιγάμια τώρα θα πάνη να πη στη ράφτρα, τη νάνε πιο σεμνό, πιο ταπεινό σε φόρμα και κόλπο το φουστάνι τη.

Πράγματι, σέ, λίγο ο Νικολάκης με ύφος μεγαλοχολικό ήλεγε στην Έφταμια του:

— Βρε γυναίκα, ξαφίσησα πιά... έχω πίεςσι, ζάχαρο, αρθρικό, αυτίες, κι' ούλα τα γερωνικά βασάνα. Πάνε όμως και 30 χρόνια πουμάστε παντρεμένοι...

— Πάνε αλήθεια 30 χρόνια, πούσαι παντρεμένος, θα μπορούσες νάσαι παπουλής!

— Γι' αυτό πιά θα πάψω να ντύνομαι σαν παλληκαράκι.

— Καλά θα κάνης, Νικολάκη μου, γιατί θάσουν ιδίος τζότζες!

Κι' έτσι ο φουκαράς νόμισε πως βρήκε την ευκαιρία να τη σκάση, το παραμύθι:

— Ξέρεις όμως και κάτι άλλο; Ύστερα απ' το τρανσφορμάρισμα μου, δεν θα μπορώ να σε κουμπιανάρω χωρίς να γελούνε εις βάρος μου. Γιατί ξέρεις τι θα λένε;

— Ξέρω, και θα γίνω κουμπιάνι, για να μην σε κοινοδάρουνε άντρα μου!

— Είσαι, βρε Φταλινά, λεβεντιά! Ξεφώνισες ο Νικολάκης.

Κι' είπε από μέσα του: «Πέτυχε το κόλπο περίφημα!»

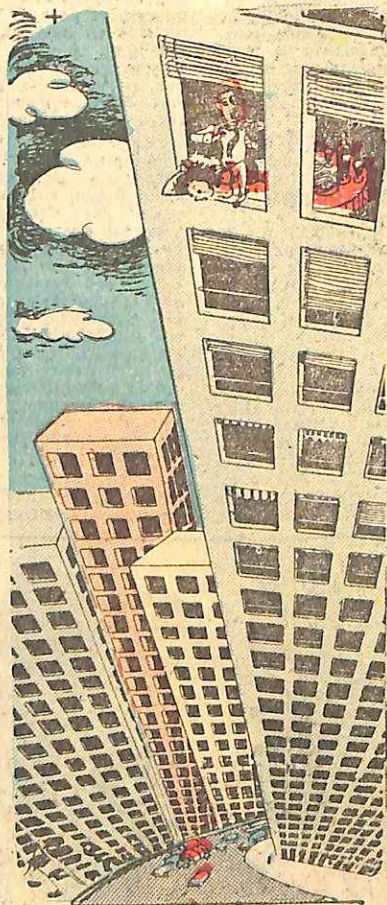
Την άλλη μέρα η Έφταμια πήγε γκουσουρί στη ράφτρα, και το είπε:

— Αχ, κορίτσι μου, επειδή ο Νικολάκης γέρασε πιά και δεν το ντύναντα να βγαί- νη με μια νέα γυναίκα σαν έμένα, σκέφθη- κα πως το φουστάνι που μου ράβεις νάνε ακόμα 10 πούντους πιο κοντό, κι' οι φιδύ- κοι και τα πισίλια πιο λαλά, πιο κορίτσι- στικά, κι' έτσι σαν με κουμπιανάρη δεν θα γελούνε ματί του, γιατί θα με παίρνουνε πως είμαι έγγονή του!

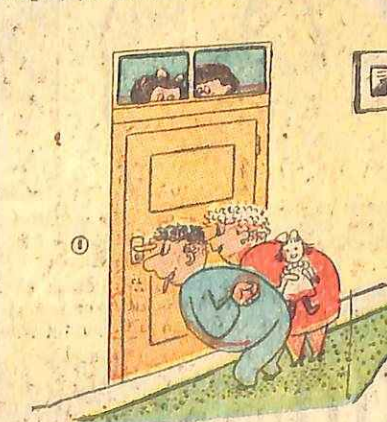
ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

— Μην χοροδεύεις και δεν είναι αυτό το καπέλλο μου... Το καπέλλο είναι μέσα!...

— Θεέ μου!... Έρχεται ο άνδρας μου!...

— 'Επί τέλους, τα παιδιά μας έμα- θαν ανατροφή. Δεν κυτάνε πιά από την κλειδαρότρουπα!

ΕΝΑΣ ΑΛΗΤΗΣ του διαστήματος!...

Τα περίεργα καπρίτσια της Γής που αλλάζουν την όψη της

Η Γή μας, ένα άσχημο σπειρί άμμου μέσα στο άπροσμέτρητο σύμπαν, δεν κάνει τίποτ' άλλο παρά να ταλαντεύεται δι- αρκώς πάνω στον αέονα της. Δεν υπάρχει τίποτα το πιο άσταθες απ' αυτό τον αέ- ονα, μας λένε οι επιστήμονες. Ο βόρειος πόλος π. χ., κατά τη διάρκεια της μακράς ιστορίας του πλανήτη μας, βρέθηκε δια- δοχικά στη Σαχάρα, στο κέντρο των Η- νωμένων Πολιτειών, στον Ειρηνικό 'Θκεα- νό, σε διάφορα άλλα σημεία. Ανάλογες ήταν και οι μεταμορφώσεις του νοτίου πόλου.

Αλλά πως έγιναν αυτές οι μεταμορ- φώσεις και ποιες ήταν οι συνέπειές τους;

Στο σημείο αυτό οι γνώμες των επιστή- μων διχάζονται. Άλλοι υποστηρίζουν ότι ήταν απότομες, κεραυνόβολες σχεδόν, ενώ άλλοι, όπως ο δόκτωρ Γκόλντ, του άστροσκοπείου του Γκρήνουιτς, πιστεύ- ουν ότι έγιναν βαθμιαία και με τρόπο σχεδόν ανεπαίσθητο.

Ο δόκτωρ Γκόλντ υποστηρίζει ότι, μο- λονότι οι πόλοι της Γής άλλαξαν πολλές φορές θέσι, σε καμμία περίπτωση δεν πα- ρουσιάσθηκε το φαινόμενο της απότομης μετατοπίσεως, που, όπως είναι φυσικό, θα είχε καταστροφικές συνέπειες για μεγα- λα τμήματα του πλανήτη μας. Και ση- μερα ακόμη, παρατηρεί ο εν λόγω επι- στήμων, ο βόρειος πόλος μετατοπίζεται μερικές μοίρες κάθε χρόνο. Αλλά για να επέλθη μια σημαντική μετατόπιση, θα χρειαζοτή να περάση ένα περίπου εκατομ- μύρια χρόνια.

Έτσι, κάθε μία απ' αυτές τις μετατο- πίσεις περνάει σχεδόν απαρατήρητη. Οι άνθρωποι αντιλαμβάνονται τις συνέπειές τους μόνον όταν αυτές οι μικρές μετατο- πίσεις, προσιθιμένες ή μία στην άλλη, μεταφέρουν τους πόλους σε μεγάλη α- πόσταση από εκεί που βρίσκονταν πριν. Σε μια τέτοια μεταβολή, το τροπικό κλίμα μιας περιοχής μπορεί να γίνη πολικό ή αντίστροφα.

Ο δόκτωρ Γκόλντ μας λέει επίσης ότι η Γή μας κάθε άλλο παρά είναι μία ήρεμη σφαίρα, που κινείται πάνω σε μία άρριμέ- νη τροχιά σύμφωνα με απαρασάλευτους νόμους.

Η Γή, πρώτα-πρώτα, παρατηρεί δεν ει- ναι μία σφαίρα, απλ' ένα σωμα άκανονί- στου σχήματος, που η επιφάνειά του πα- ρουσιάζει πλείστες ανωμαλίες. Οι κινή- σεις αυτού του σωματος είναι, λοιπόν, α- τακτές και δεν έχουν την κανονικότητα που αποδίδουν σ' αυτές οι νόμοι της σύ- ρανίας μηχανικής.

Οι νόμοι αυτοί ξεκινούν από την προϋ- πόθεση ότι η γή είναι μία σφαίρα, που δεν παρουσιάζει άλλη ανωμαλία εκτός από μία συμπίεσι στους πόλους και μία διογκωσι στον ισημερινό. Και είναι πιθανόν ακρι- βείς προκειμένου για μια τέτοια σφαίρα. Αλλ' όλοι ξέρουμε πως η Γή παρουσιάζει πλείστες άλλες ανωμαλίες, που είναι εύ- κολο να τις δούμε σ' έναν ανάγλυφο χάρτη. Άλλα σημεία της προεξέχουν πά- νω από τη νοητή επιφάνειά της (όρη) και άλλα βρίσκονται κάτω απ' αυτήν (θα- λασσες). Όταν το καλοσκεφτούμε αυτό, θα ίδουμε ότι οι νόμοι της σύρανίας μη- χανικής μας παρουσιάζουν μία κατά προ- σέγγισιν εικόνα των κινήσεων του πλανή- του μας, αλλά δεν μπορούν να μας εξη- γήσουν τις αταξίες του, που είναι πιο συχνές και πιο σοβαρές από ό, τι φαντα- ζόμαστε.

Ο πλανήτης μας, παρατηρεί ο δόκτωρ Γκόλντ, συμπεριφέρεται σαν ένας αλτή- ρης του διαστήματος. Και σαν να μην του έφταναν αυτές οι αταξίες του που όφει- λονται κυρίως στο άκανονίτο σχήμα του, έχει επίσης περίεργα καπρίτσια, που με- ταβάλλουν κάθε τόσο την όψη διαφόρων περιοχών και τον κάνουν άγνωστο.

Ένα απ' αυτά τα καπρίτσια είναι και οι περιοδικές μετατοπίσεις του άξονός του. Όλα γίνονται στην περίπτωση αυτή σαν η γή μας να κουραζόταν ελαφικά και να άλλαζε θέσι για να ξεμουδιάση. Κάθε μία τέτοια μετακίνησης αλλάζει, όπως ει- ναι φυσικό, την όψη της.

Η αντίθετη θεωρία αποδίδει τις μετατο- πίσεις του άξονος της γής στο ότι ο πλά- νητης μας κάνει κατά καιρούς την ισορρο- πία του, λόγω της συσσωρεύσεως μεγα- λων όγκων πάγου στην περιοχή του βο- ρείου πόλου. Παριστάται τότε ανάγκη να αποκατασταθή η διασαλευθείσα ισορροπία και αυτό γίνεται με μία μετατόπιση του άξονος της γής.

Ένα παράξενο μαστίζωμα

ΕΞΩΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΓΙΑΤΙ άναστενάζεις έτσι, φίλε μου; Ο Πιέτρο Μαζόρα δεν άπάντησε. Άναψε ένα τσιγάρο, πλησίασε στο παράθυρο και κύτταξε μακριά.

— Αφίστε τον ήσυχο, είπε στους άλλους ο λοχαγός Ντομίνγκο Ρολντάνας, ένας απ' τους στενότερους φίλους του. Η άρρώστεια που τον κάνει ν' άναστενάζη, υποθέτω πως είναι ή φυσι- κώτερη για την ηλικία του... και πως νομαζεται έρως!

Πραγματικά, ο λοχαγός Μαζόρα ήταν νέος, ώριμος, ψηλός και γενναίος. Άνηκε στα επαναστατικά στρατεύματα που είχε συγκεν- τρώσει ο στρατηγός Κεμπράνες για ν' άνατράχη την κυδέρνησι της Νικαράγουας.

Ο Ρολντάνας πλησίασε το φίλο του κι' άκούμπησε το χέρι του στον ώμο του.

— Σκέπτεσαι πάντα την όμορφη άγνωστη; τον ρώτησε χιγά.

Ο Πέντρο σάπασε λίγο, κι' ύστερα άπάντησε με ταραχή:

— Ναί, τη σκέπτομαι διαρκώς! Η εικόνα της δεν φεύγει ούτε στιγμή απ' το νου μου κι' απ' τα όνειρά μου. Η άνάμνησι της με βασανίζει όλοένα πιο πολύ, με λιώνει!... Την άναζητώ παντού, μα του κάκου... Δεν ξέρω τίποτα γι' αυτήν... εκτός μονάχα πως εί- ναι ή γοητευτικώτερη γυναίκα του κόσμου! Η ζωή μου είναι ανυ- πόφορη δίχως αυτήν, κι' όμως δεν ξέρω ποιά είναι, που γεννήθηκε, που μένει!...

Τη στιγμή εκείνη, μπήκε ένας στρατιώτης κι' έδωσε ένα γράμ- μα στο Μαζόρα. Αυτός το διάβασε κι' έκανε μία γκριμάτσα.

— Είναι απ' το συνταγματάρχη Άπόρας, είπε χιγά. Μου άνα- θέτει μία απ' τις άποστολές εκείνης που μ' άποδιάζουνε... Πράκειται σχεδόν πάντα για τη σύλληψη διαφόρων γυναικών, που άνήκουνε στο έχθρικό κόμμα, αλλά δεν έχουνε κανένα σφάλμα, εκτός... απ' την όμορφιά τους που ξετρελλάνει το συνταγματάρχη!

— Σάπια! του σύστησε ο φίλος του. Άλλοίμονο, αν σ' άκούση κανείς. Ο δόν Μιγκουέλ Άπόρας είν' ένας παληάνθρωπος, απλ' έ- χει πολλή δύναμη!

— Αλήθεια... Μα δεν μπορώ ν' άνεχθώ τη διαγωγή του. Συλλο- γίζεται μόνο τα γλέντια του, και τίποτ' άλλο. Χαρακτηρίζει κατα- σκάπους όσες γυναίκες του χτυπήσουνε στο μάτι, ή όσες άκούση

Άρχισε να τη χτυπά δυνατά στη πρόσωπο με τα χέρια που κρατούσε

πως είν' όμορφες. Κι' ύστερα τις έκδιάζει, με την άπειλή του ντου- σκεϊσμού, για να υποκύψουνε στις όρέξεις του!

Πρέπει όστόσο να υποκούσω τώρα στη διαταγή. Όφειλω, θε- λοντας και μη, να προμηθέω καινούργια θύματα σ' αυτό το κά- θαρμα.

Κι' ο Μαζόρα βγήκε, πήγε μαζί του μερικούς στρατιώτες και ξεκίνησε για το μέρος που του υποδείκνυε το γράμμα του συντα- γματάρχη.

Σέ λίγο, έφτασε μπροστά σε μία απλή Βιλλίτσα, τριγυρισμένη από κήπο που είχε μείνει άπεριποίητος κι' είχε γεμίσει άγριόχορ- τα. Χτύπησε την έξαπอร์ต.

Του άνοιξε μία υπηρέτρια ηλικιωμένη. Πίσω της στεκότανε μία άλλη γυναίκα, μάλλον φτωχοντυμένη, αλλά με χαρακτηριστικά λε- πτά, πλασιωμένα απ' τα μαλλιά της που είχαν άσπρίσει πρόωρα.

— Δεν μπορεί νάναι αυτές οι δυό... ψιθύρισε ο Πέντρο κυττά- ζοντας τις.

Ύστερα ρώτησε, με δυνατώτερη φωνή:

— Ποιός μένει εδώ;

— Έμεις οι δυό, άπάντησε ή δεύτερη γυναίκα.

— Κανείς άλλος;

— Κανείς.

— Άδύνατον... Έχω την πληροφορία πως ύπάρχει εδώ και κά- ποια άλλη γυναίκα, νέα κι' ώραια. Πού είναι;

— Γελιόσαστε, κύριε λοχαγέ.

— Αυτό θα το δούμε!...

Ο Μαζόρα διέταξε τους άνδρες του να περικυκλώσουν το σπίτι. Ύστερα μπήκε, για να κάμη μία έρευνα λεπτομερή, απ' τα υπό- γεια ως τη σοφίτα.

Μισή ώρα αργότερα, ξαναβγήκε. Ήταν χλωμός, μ' αλλοιωμένη φυσιογνωμία, σαν από κάποια παράξενη και βαθειά συγκίνηση!...

Έκανε ένα γύρο στον κήπο. Φαινόταν άήσυχος, σαν να μην ή- ξερε τί άπόφασι να πάρη... Ξαφνικά σταμάτησε με τα μάτια του καρφωμένα σε μία μεγάλη τούφα άγριόχορτα. Μία λάμψη χαράς φωτίξε τώρα τη ματιά του!...

Φόρεσε τα πέτσινα γάντια του κι' άρχισε ύστερα να ξεριζώνη τα χόρτα εκείνα, πιάνοντάς τα απ' το λεπτό κοτσάνι τους. Άφου έκοψε αρκετά, έρπιαξε μ' αυτά ένα είδος μαστιγίου, σφίγγοντάς τα μέσ' στη φούχτα του, και ξαναμπήκε στη βίλλα.

Σέ μία ισόγεια σάλλα βρίσκονταν τώρα τρεις γυναίκες: ή υπηρέτρια, ή κυρία με τ' άσπρα μαλλιά κι' ή κόρη της —μία κοπέλλα μ' εξαιρετική όμορφιά. Φαίνεται πως ο λο- χαγός είχε άνακαλύψει τη νέα στην έρευνα που είχε κάνει, γιατί δεν έδειξε τώρα καμμία έκπληξι βλέποντάς την.

Πήγε κοντά της, άμίλητος, κι' άρχισε να τη χτυπά δυνα- τά στο πρόσωπο με τα χόρτα που κρατούσε! Φαινόταν ά- νίσθητος στα κλάματα και στα παρακάλια της. Της έλεγε μονάχα, ενώ εξακολουθούσε το παράξενο εκείνο μαστιγίωμα:

— Συχώρεσε με, άγαπημένη μου... Είναι ο μόνος τρόπος για να σε σώσω!

Όταν τελείωσε το βάρβαρο έργο του, το όμορφο πρό- σωπο της κοπέλλας είχε πάθει μία φορική και περιεργη με- τοβολή, που μεγάλανε όλοένα. Είχε καταντήσει μία τερα- τώδης μάκα από προσημένες σάρκες, γεμάτες άποκρουστικές φουσκάλες!

Και τώρα μπορούμε να πάμε στο συνταγματάρχη που σάς περιμένει... είπε ο λοχαγός, με φανερή ικανοποίησι για ό, τι είχε κάνει. Άν θέλετε όμως την έλευθερία σας και τη ζωή σας, ν' άρνηθήτε πως είσαστε έσείς τα πρόσωπα που αναφέρονται σ' αυτό το γράμμα... προπάντων δέ, να μην κάνετε καθόλου λόγο για όσα συνέβησαν εδώ!

Σέ λίγα λεπτά, οι τρεις γυναίκες έφανίζονταν στο συν- ταγματάρχη. Εκείνος, μόλις τις είδε, έγινε έξω φρενών.

— Αυτή είναι ή καλλονή, που μου έδειξαν... φώναξε. Δεν έχω δη στη ζωή μου άσχημότερα κι' άποκρουστικώτερα μούτρα!... Να πάνε στο διάβολο κι' οι τρεις!... Έξω, έξω από δώ!...

Ο Μαζόρα πήρε άμέσως μαζί του τις τρεις γυναίκες και τις συνόδευε σ' ένα ασφαλές μέρος, μακριά από κάθε κίν- δυο.

Ύστερα ξαναγύρισε στο φίλο του Ρολντάνας.

— Ξέρεις; του είπε. Αυτή τη φορά, δεν έχω παράπονο για τις διαταγές του συνταγματάρχη μας... γιατί το χρω- στάω σ' αυτόν, αν είχα επιτέλους την τύχη να ξαναβρώ το κορίτσι που άγαπάω! Μόλις ήσυχάσουνε τα πράγματα, θα την κάνω γυναίκα μου!

— Πώς; φώναξε ο Ρολντάνας με κατάπληξι. Εκείνη ή κοπέλλα με το τερατώδες πρόσωπο ήταν!...

— Ναί, ήταν ή άγαπημένη μου! Το πρόσωπό της είναι άειολάτρευτο. Μερικά όμως χτυπήματα μ' ένα μάστο τσου- νίδες, ενός άγριου είδους, το κατάντησαν προσωρινά σε τέτοια χάλια!...

Καταλαβαίνεις, έπρεπε να τη σώσω ά- πό τα χέρια του συνταγματάρχη. Κι' ο μόνος τρόπος ήταν αυτός!

Α. ΠΕΡΕΖ

Αγαστολίτικο

ΧΙΟΥΜΟΡ

Η χαμηλή πόρτα

Κάποτε στο χωριό του Ναστραδίν Χά-
τζα οι ληστές είχαν γίνει κύριοι της πε-
ριοχής και διοικούσαν αυτοί τον τόπο.
Ο πασάς του Ικονίου Χασάν Μπαλή απο-
φάσισε να στείλει έναν αγά με κάμποσους
ζαπτιέδες για να διώξουν τους ληστές από
εκεί πέρα.

—Ευλογημένος νάναι ο Άλλάχ, που φώ-
τισε το Χασάν να μάς ελευθερώσει απ' τους
ληστές, λέγανε τότε οι χωριάτες περιμέ-
νοντας τον αγά με τους ζαπτιέδες.

Μά ο Χάτζας τους κορόιδευε για την α-
φελειά τους:

—Μπρε ανόητοι, νο-
μίζετε ότι για το κα-
λό σας στέλνει ο πα-
σάς εδώ τόν αγά;

—Αι! γιατί άλλο,
Ναστραδίν έφεντιμ; τόν ρωτούσαν εκεί-
νοι απορώτως.

—Απλούστατα, έ-
πειδή οι ληστές παίρ-
νανε αυτοί το φόρο
που ανυπολόγιστον
πασά, σκέφτηκε τόν
λόγου του να στείλει
στρατιώτες για να
φυλάξουν τα συμφέρον-
τά του, τούς απαν-
τούσε ο Χάτζας, χω-
ρίς να φοβάται τί-
ποτα.

Και πρόσθετε:
—Όσο για μιά, τίποτα δεν άλλαξε. Τό
φόρο που μάς παίρνανε με τη βία οι λη-
στές, θα τόν δίνουμε τώρα με το καλό
στον πασά...

Κι' όπως είπε ο Χάτζας έτσι κι' έγινε.
Ήρθε ο αγάς με τούς στρατιώτες, έδω-
ξε τούς ληστές κι' έβαλε φόρους που γο-
νάντισαν τούς χωριάτες.

Μά σαν να μην έφτανε αυτό, ο αγάς
του πασά, επειδή ήθελε κι' αυτός το με-
ρικό του, έβαλε και φόρο στους χωριάτες
για δικό του λογαριασμό.

Κι' ο Χάτζας δεν έχασε πάλι την ευ-
καιρία να φέρει γύρω τα κονάκια των συ-
χωριανών του και να τούς ληψί:

—Τα βλέπετε, ανόητοι; Δεν σάς τάλε-
γα; Αντί για τούς ληστές, έχουμε τώρα
τον πασά! Και σαν να μην έφτανε αυτό,
βάλαμε πάνω στα κεφάλια μας και τόν
αγά!...

Μά ο αγάς είχε τη δύναμη στα χέρια
του και δεν έδινε γροθι τσικιστό για τις
φλυαρίες του Ναστραδίν. Έτσι, όταν έρ-
χότανε ο καρπός να εισπράξει τόν δικό του
φόρο, όλοι οι χωριανοί έβλυναν τόν πούγγι
τους.

Κι' όχι μονάχα αυτό, αλλά μόλις
μπάνανε στον όντα του, σκύθανε τὰ κε-
φάλια τους και προσκυνούσαν τόν αγά.

Ο Χάτζας πήγαινε να σκάσει απ' τόν κα-
κό του, μά δεν μπορούσε να κάνει τίποτα
γιά τόν αγά.

Τό μόνο που τόν περνούσε από τόν χείρι, ή-
ταν να μη προσκυνά τόν αγά, όταν πήγαι-
νε τόν δικό του τόν χαράτσι.

Μά ο αγάς θέλοντας να εξευτελίσει τόν
Ναστραδίν σκέφτηκε με τόν πανούργου του
μυαλό να τόν κάνει θέλοντας και μη να
προσκυνά και τόν λόγου του.

Κάλεσε λοιπόν ένα μάστορα και τού εί-
πε να χτίσει την πόρτα τού όντα του πιά
χαμηλή, έτσι που για να περάσει απ' αυ-
τήν ένας άνθρωπος να είναι υποχρεωμένος
να σκύψει, μέχρι που να γονατίσει.

Ήρθε λοιπόν κι' η μέρα, που ο Ναστρα-
δίν έπρεπε να πάει στον όντα τού αγά για
να δώσει τόν φόρο του. Μόλις όμως είδε
τη χαμηλή πόρτα, χλώμιασε, κι' ήταν έ-
τοιμος να γυρίσει στο κονάκι του και να
στείλει τή φατιμέ για λογαριασμό του. Μά
ξαφνικά, τόν πρόσωπό του φωτίστηκε από
χαρά και προχώρησε με βήμα σταθερό ως
τη χαμηλή πόρτα.

—Ένοια σου, αγά μου, και θά δής τί
έχεις να πιάσεις απ' τόν Χάτζα, είπε μέσα
του χαρούμενος. Μιά φορά είπ' έσύ έξυ-
πνος και πανούργος, δέκα φορές είναι ο
Ναστραδίν!

Κι' αμέσως, εκεί που ήταν έτοιμος να
γονατίσει για να περάσει τη πόρτα, κάνει
μεταβολή και περνά την πόρτα με τὰ όπι-
σθία του γυρισμένα προς τόν πρόσωπο τού
αγά!...

Όλοι που ήταν στον όντα βάλανε τὰ γέ-
λια κι' εκείνος καταντροσυμμένος πήρε
την ίδια μέρα τόν ελογό του και γύρισε
στο Ικόνιο.

Τὰ βάσανα του Καραμπέτ

ΣΟΥΒΛΑΚΙΑ

Κουζούμ τί είναι τούτο — όπου και να κυ-
τάξεις στο Άσθνα, σουβλάκια έμψνουνε. Έως
τώρα κοκκασί είχαμε, σε όλες τις εϊτονίες
κοκορετσικά, γαδούμπα, μποζά μοζά φε-
λιάν φιστίκ, ήτανε, έτσι που άμα έσύ από τόν
δρόμο περασμένος εϊνόςουν, μύτη σου σπα-
σιμένος ινόςανε. Τό λοιπόν τώρα άλλο βιολί
άνοίξανε, όπου και να βρεθής μία τρύπα άνοι-
γμένο είναι και από μέσα μυρουδιά ιβγαίνει,
σουβλάκια έπάνω στο φωτιά ιψήνονται τσίρ,
τσίρ κάνουνε.

Τί να σου πώ, γιαδρούμ. Αυτό τό μυρου-
διά πολύ σκανταλισμένος με κάνε, ρουθούνα
μου γαργαλισμένα ινονται, χίτες ντέν μπορώ
να κρατηθώ. Και μέσα στα μαζάκια άντρες,
ύναικες, κοριτσάκια καθισμένα ένονται και
σουβλάκια ωραία ωραία ιπρώνε.

Τό λοιπόν έχτες χίτες ιπτομονή ντέν ιμπόρε-
σα να κάνω μύτη μου σπασμένος εϊνε, μέσα σ'
ένα τέτοιο μαζάκι ιμπαίνω.

— Γιαδρούμ, λέω, σουβλάκια ωραία έχεις.

— Άμα ούζο έχεις;

— Έχω, λέει.

— Ωραία, λέω, άιντε βάλε με σουβλάκια
και ούζο.

Στό τραπέζακι κάθομαι άμα πλάι μου τί να
ιδώ, κουζούμ: Ένα πολύ - πολύ νόστιμο κο-
ρίτσι καθισμένο ήτανε. Μαλλάκια της κασα-
ριά, μάτια της μεάλα και μαύρα ήτανε, και
όλη μαζί παχουλούτσικη παχουλούτσικη, για-
δρούμ, πολύ άμορφο πράμμα ήτανε. Έμένα—
με ήξέρεις ντέ! — χίτες σε τέτοια ντέν άντέ-
χω, καρντιά μου άμέσως πιάτ κιούτ έκάνει, ύ-
ρίζω και κορίτσι λέω:

— Σουβλάκια σάς άρέσουν ντεσποινίς;

— Πολύ μου άρέσουν, λέει.

— Ιπιτρέπετε, έγω κερασμένο να σάς έ-
κάνω;

— Ω, σάς εύχαριστώ, λέει, εϊστε πολύ εύ-
γενής.

Άμέσως καρέκλα μου κοντά της τιραβημέ-
νο έκάνω, παλαμάκια χτυπημένα Ικάνω, Βάι,
βάι, Βάι, τί κελεπούρι ήταν τούτο, γιαχού!...
Γκαρσόν έρχεται, πολλά σουβλάκια παραγγε-
μένα έκάνω, ούζα μουζα, φιλιάν φιστίκ.

— Είς υϊαν, λέω.

— Στήν υγειά σας, λέει.

Κουζούμ χίτες ντέν ιμπόρεις να φανταστής
τί χαρά έκανα, με τέτοιο κελεπούρι. Έτσι
γνωριμία μας άμέσως άμέσως εϊνε.

— Θέλεις και άλλα δεσποινίς;

— Άχ, πολύ μ' άρέσουν!

— Γκαρσόν! φωνάζω, άιντε κι' άλλα σου-
βλάκια να φέρνεις.

— Εύχαριστώ, κορίτσι λέει.

— Θέλεις και μύρνα κουζούμ;

— Ω, ναί! Η μύρνα πεί με τὰ σουβλά-
κια.

— Γκαρσόν, φωνάζω, άιντε και μύρνες να
ιφέρνεις.

Γκαρσόν άλλα σουβλάκια φέρνει, άλλες
μύρνες, κορίτσι μου με πολύ δρεξί τρώει και
έγω λέω: Βάι, Βάι, Βάι, Τί τυχερός ήμουν σή-
μερα που τό Ιδρήςκα αυτό τό κορίτσι.

Ναί, άμμμμ, μία στιγμή κορίτσι τιρομάει
και λέει:

— Ο άδελφός μου!

Και ένα σάλτο δίνει, δώ από τό μαζάκι
Ιδρίσκειται και Ιγύ όλόγυρα κυτάζω, που εί-
ναι ο άδελφός, Τί άδελφός ήταν τούτος, που
πήε τό κορίτσι; Βάι, Βάι, λέω, φαίνεται που-
θενά Ικρύφτηκε και θά ύρίση! Άμα πού να
ύρίση!... Μία ώρα έπερίμενα, δώδεκα σουβλά-
κια άκόμα φαγωμένα Ικα-
να, άμμμμμ ούτε κορίτσι,
ούτε τίποτα.

Γκαρσόν έρχεται λοα-
ρισισιό ζητημένο έκάνει.

— Κουζούμ, λέω, κορί-
τσι καπνιστό εϊνε.

— Περαιστικά σου! γκαρ-
σόνι με λέει.

Καταλαβαίνεις μεάλο
μασκαράλίκι έπαθα. Έμ
σουβλάκια Ιπλήρωσα, έμ
τό κορίτσι έθρε. Τέλος
σπάγγων, μόνο παρηγοριά
μου τό ούζο ήτανε και τὰ
ώραία σουβλάκια.

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Οι ιδιοτροπίες

ΤΟΥ ΠΕΛΟΠΙΔΑ

Έκ του έξωτερικού

Πάμε, κρύε. Πάμε, σαχλέ και σαχλε-
πίσαχλε. Πάμε από τό βιολί πιά, γιατί
έξήντηλρες και τὰ έσχατα δρια της ά-
νοχής. Όρίστε. Μου πήγες έκει ένα χρό-
νο έξω — και τό πής πήγες είναι μυ-
στήριο που θα τό εξακριβώσω άπω-
δίποτε, σου τό ύπόσχομαι — και γύρι-
σες και παρασταίνεις δθρην ότι έξα-
σες τή γλώσσα τού μπαμπά σου. Και
μιάς και κάνεις δθρην πώς κομπιάζει
και πώς ψάχνεις να
βρής τήν κατάντηλη
λέξι και πώς δεν τή
βρίσκεις και λές:

— Πώς τό λέτε
σεϊς στην Έλλάδα;

— Σάν να είσαι κα-
νένας που έφυγε ά-
πό μωρό κι' έφαγε
τὰ χρόνια του στο
έξωτερικό και δεν
θυμάται πώς μιλάνε
στον τόπο του. Πώς
τό λέτε σεϊς στην
Έλλάδα! Πώς θες
να τό λέμε, βρε τρί-
χα; Όπως τόλεγες
και τού λόγου σου
πρίν φύγης, δηλαδή,
μέχρι προχθές ά-
κόμα. Κι' έξ' άλλου, ποιοί εϊν' αυτοί
οι «σεϊς»; Έσύ, δηλαδή, τί είσαι; Δεν
περιλαμβάνεσαι μεταξύ τών «σεϊς» ή
μήπως μοιγνεις Εύρωπαίος, έπειδή αλή-
τεψες ένα κάποιο χρονικό διάστημα
στους δρόμους της Εύρώπης και στά
λαϊκά έστιατόρια όγδόνες τάδεως; Κι'
αυτό τό «σεϊς» τό σερβίρεις μ' έναν
τόσο περιφρονητικό τρόπο, σαν να εί-
μαστε πολίται καμμιιάς άφρικανικής ά-
ποικίας και τού λόγου σου είσαι άνώ-
τερος, άρχιθλάκα.

Κι' έδώ που τό λέμε, αυτό που ρω-
τάς έπώς τό λέτε σεϊς στην Έλλάδα
μήπως έφείρες πώς τό λένε σε άλλη γλώ-
σσα, που θες να μάς παραστήσεις τόν
Εύρωπαίο; Κούτσουρο έφυγες από δώ κι'
από ξένη γλώσσα δεν έσκάμπαζες παρά
τό «με:σι» και τό «κα:μάν - σά - δα» και
τό «γκο:ντ μό:ρνικ». Και κόβω τό κε-
φάλι μου άν ήξερεις μία λέξι παραπάνω.
Και τό κόβω άλλη μία φορά άν μου ά-
ποδείξης ότι καθ' όλον τό έτος της εύ-
ρωπαϊκής αλήτεας σου κατάρθωσες να
μάθεις περισσότερες από δέκα φράσεις
κοινής χρήσεως κι' αυτές της κακής ά-
ρας και τό κόβω και τρίτη, άν μου άπο-
δείξης ότι αυτό που ρωτάς έπώς τό λέ-
τε σεϊς στην Έλλάδα έφείρες πώς τό
λένε σε οποιαδήποτε ξένη γλώσσα. Γιατί
έβρω πόσο χοντροκέφαλος είσαι.

Τί είπες; ΕΙλικρινώς μάς λες ότι λη-
σμονήσες ώριμμένες λέξεις; Άειντε να
χαθής, βρε γελοίο. Πώς τις έξάσες, δη-
λαδή; Φύγανε από τό χοντροκέφαλό σου;
Έγώ σου λέω πώς δεν έξάσες τίποτα.
Άλλα ό σκοπός σου είναι να κάνεις ψευ-
τοεπίδειξι, να λένε «μωρέ ποιος είναι
τούτος ό κοσμοπολίτης», να ποζάρης,
«να κάνης τό κομμάτι σου» που λένε. Και
νομίζεις άνόητε, ότι σε θαυμάζουν και
σε φθονούν — τραμάρα να σου ήρθε. Και
δεν άνοίγεις τὰ μάτια σου να Ιδής τὰ
ειρωνικά μειδίσματα και τήν έκφρασι
της άηδίας τόν άτυχόν άκροατήν σου!

Τί είπες; Πώς σου μιλάω έτσι; Έτσι
μιλάμε έμείς στην Έλλάδα όταν έχουμε
να κάνουμε με κανένα σαχλάκι τού εί-
δους σου. Έτσι και χειρότερα. Κι' όχι
μόνο μιλάμε έτσι, άλλα κάνουμε και κά-
τι χειρονομίες πολύ ήττητικές, δηλαδή
τις λεγόμενες «φάπτες» όπως λέμε έμεις
στην Έλλάδα. Λοιπόν; Κόψε τό «σεϊς»
στην Έλλάδα και θυμήσου έκεϊνο που
κάνεις δθρην ότι έξαχάς, για να μη σου
έρθη ή φάπα που είπαμε και τότε θά
Ιδής για πότε θ' άφωτισήθι τό μημυνο-
κό σου. Γελωιδέσεται τύπε.

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Τό μυστικό τής κασετίνας

— ΠΑΡΕ με μαζί σου... μακριά από δώ! Δεν μπορώ πιά να
ζήσω κοντά σ' αυτό τόν άνθρωπο, που μου γίνεται κάθε
μέρα και πιά άνηφόρος! Έρχονται στιγμές που κον-
τεύω να τρελλαθώ!

Η Μαίρη Φρέντς μιλούσε με έξαψι. Ο Όλιβερ Γκάστνερ τήν
άκουγε, βουδός.

— Έσύ φεύγεις αύρια με τό «Αουστράλια». Θαρρώ μαζί σου!
Κράτησε μία καμνίνα για δυό άτομα... Χρήματα θά βρώ έγώ...

Μη μου πής όχι! Πρόκειται για τήν εύτυχία μας...
Δυστυχ η Μαίρη! Ήταν παντρεμένη με τόν Αυστραλό Τζών
Φρέντς και ζούσε μαζί του, στο μεγάλο του ράντε, έξω απ' τήν
Άδελαιδα. Μά δεν μπορούσε πιά να ύποφέρη τό ζυγό τού κυνικού
και φιλοχρήματου αυτού ανθρώπου...

Ο Φρέντς άγαπούσε τή γυναίκα του, αλλά με τό δικό του τρό-
πο, τυραννικά, βία. Βλεπόντας τήν ωραία και δυστυχισμένη, ό
Γκάστνερ — που δούλευε στά κτήματά του Φρέντς — δεν άργησε
να τήν έρωτευθί.

Προσπάθησε να κρύψη τό αίσθημά του, στο βάθος τής καρδιάς
του. Μά ό Αυστραλός δεν άργησε να μαντέψη τό
μυστικό του και να τόν διώξη απ' τή δουλειά του.

— Να φύγης απ' τήν Άδελαιδα! τού φώναζε.
Να πάς στο διάβολο! Άν σε πετύχουν πουθενά, θά
σε κάνω κομμάτια... και σένα κι' αυτήν!

Ο Όλιβερ ήξερε πώς ήταν Ικανός να πραγμα-
τοποίηση τήν άπειλή του. Και φοβότανε, όχι τόσο για τόν έαυτό
του, όσο για τή γυναίκα που άγαπούσε. Αυτή ή σκέψι τόν έπεισε
να ύποχωρήσει και να φύγη.

Η Μαίρη όμως, πούδλεπε πώς ό έρωτάς του ήταν ή μόνη σα-
νίδα σωτηρίας γι' αυτήν, άποφάσισε να τόν ακολουθήσει με κάθε
θυσία. Κι' έπωφεληθήκε απ' τήν εύκαιρία που έλειπε ό άντρας
της στην πόλι για δουλειές του.

Σ' ένα ντουλάπι τής κρεβατοκάμαρας ήταν κρυμμένη μία ξύλινη
κασετίνα, με μετάλλινα στεφάνια. Ο Αυστραλός πρόσχε να μή
τήν άνοίξη κανείς.

Αυτό έπεισε τή Μαίρη πώς θα είχε μέσα λεφτά. Κι' έπειδή δεν
εύρισκε άλλη λύσι, τήν πήρε, τήν παρέδωσε στον Όλιβερ και
τού είπτε:

— Πάρτην μαζί σου, στο καράδι. Αύριο θαρθώ κι' έγώ να σε
βρώ. Πρέπει να φύγουμε με κάθε τρόπο απ' αυτή τήν κόλασι!
Όταν, τό βράδυ, ό Φρέντς γύρισε στο ράντε, ό Όλιβερ είχε
φύγει κι' ή Μαίρη τόν περίμενε ήσυχα στο σπίτι. Αυτό τόν ευ-
χαρίστησε.

Καθώς ήταν κουρασμένος απ' τό ταξείδι, πλάγιασε γρήγορα
κι' άποκοιμήθηκε βαθεία.

Ξύπνησε τ' άλλο μεσημέρι, με τό κεφάλι του βαρύ και με τό
στόμα πικρό — σαν ναχε μεθύσει τό περασμένο βράδυ.

Ζήτησε τή Μαίρη, αλλά δεν τή βρήκε πουθενά. Έγινε τότε έξω
φρενάιν και διάταξε να τήν αναζητήσουνε παντού. Έτσι, έμαθε
πώς τήν είχαν δθ' ν' άνεβαίνι στο «Αουστράλια», λίγα λεπτά πρίν
σαλπάρη τό πλοίο.

Μία ύποψια τόν έκαμε να χλωμιάσει. Έτρεξε στο ντουλάπι ό-
που φύλαγε τήν κασετίνα, κι' έμπηξε μία φωνή άπελπισίας:

— Τήν πήρανε! Μή κλέψαν, ό κακούργοι... Και μου έφευγού-
νε, γιατί κέρδισαν τόσες άρες...

Δεν μπορώ δέ να τούς καταγγείλω! Πώς
ν' άποδείξω ότι είναι δικά μου αυτά τὰ λε-
φτά, δίσχας να έκτεθώ; Άν ανακαλυφθούνε
τὰ χαρτιά;...

Μά μία σκέψι τόν έκαμε ξαφνικά να χα-
μογελάσει με σατανική Ικανοποίηση.

— Μπορώ να τούς πιάσω και να τούς έκ-
δικηθώ και τούς δυό! Ψιθύρισε.

Άσπαξε άμέσως ένα χαρτί κι' έγραψε:

«Κύριε άνακριτά,

» Άν θέλετε να λύσετε τό μυστήριο τού

θανάτου τού Μπλαϊζ Ντίσμπαντε

και να πιάσετε τό δολοφόνο του,

διατάξετε να σταματήσει τό πλοίο

«Αουστράλια», που έφυγε σήμερα

απ' τήν Άδελαιδα. Ο ένοχος εί-

ναι κάποιος Όλιβερ Γκάστνερ,

ταξιδεύει δέ μαζί με μία γυναί-

κα, που τήν έπεισε να τόν ακολου-

θήσει. Οι άποδείξεις τής ένοχής

του βρίσκονται σε μία μικρή κα-

σετίνα που έχει μαζί του. Στο δι-

πλό πάτο της είναι κρυμμένα τὰ

χαρτιά τού θύματος και μερικά κο-

σμήματά του».

Έκλεισε τό άνώνυμο αυτό γράμ-

μα σ' ένα φάκελλο και τόστειλε

στον άνακριτή.

Ήταν βέβαιος τώρα πώς θά

πετύχαινε τό σκοπό του.

Πραγματικά, μόλις πήρε τό

γράμμα, ό άνακριτής διάταξε με

τόν άσύρματο τό «Αουστράλια» να

κόψη ταχύτητα και να περιμένη τήν άστυνομία, για να τού κάνει
μία έρευνα.

Ο ύπαστυνόμος κι' οι άστυφύλακες που έφτασαν στο πλοίο,
δεν δυσκολεύτηκαν να βρουν τόν Όλιβερ και τή Μαίρη.

Τούς δήλωσαν ότι βρίσκονταν υπό κράτησι και τούς μεταφέ-
ρανε στο άστυνομικό σκάφος. Πήραν επίσης τήν ένοχοποιητική
κασετίνα.

Πραγματικά, είχε διπλό πάτο, και μέσα σ' αυτόν ήταν κρυ-
μένα διάφορα σπουδαία χαρτιά τού κτηματία Ντίσμπαντε, που
είχε δολοφονηθί πρό καιρού μυστηριωδώς. Μαζί τούς ύπήρχαν και
μερικά κοσμήματα τού ίδιου.

Στή δίκη τους, ό Όλιβερ κι' ή Μαίρη προσπάθησαν να δικαιο-
λογηθούνε και να έκθέσουν όλη τήν αλήθεια στους ένόρκους. Μά
κανείς δεν τούς πίστεψε, κι' ήταν φανερό πώς θά καταδικάζονταν,
δίσχως έλαφρυντικά.

Ο Φρέντς ήταν μάρτυς κατηγορίας. Άρνήθηκε, φυσικά, πώς
είχε πρίν στο σπίτι του τήν κασετίνα.

— Τώρα μονάχα τήν πρωτοβλέπω, δήλωσε, κατηγορηματικά
στους ένόρκους.

Ξαφνικά, τόν διέκοψε μία βαρεία άντρική φωνή
απ' τό άκροατήριο:

— Εϊσαστε άπολύτως βέβαιος γι' αυτό που
λέτε;

Όλοι στράφηκαν κι' είδαν έναν άνθρωπο που
άνοιγε δρόμο για να περάσει.

Έκείνος προχώρησε ως τὰ πρώτα καθίσματα και ζήτησε τήν
άδεια να μιλήσει.

— Έχω να κάνω μία σπουδαία κατάθεση, που θά σάς διαφω-
τίσει, είπτε στον πρόεδρο.

— Σ' ακούμε.

Αυτή τήν κασετίνα τήν έφτιαξα έγώ. Μου τήν παράγγειλε
ό Τζών Φρέντς, λίγες μέρες μετά τό θάνατο τού Ντίσμπαντε, και
μόυ ζήτησε να τής φτιάξω διπλό πάτο. Για να πεισθήτε, κυττάχτε
τὰ στεφάνια που συγκρατούν τό ξύλο! Σ' ένα απ' αυτά είναι χα-
ραγμένα τὰ άρχικά μου!

Η δίκη διεκόπη άμέσως κι' ό πρόεδρος διάταξε τή σύλληψι
τού Φρέντς.

Η κατάθεση τού ξυλουργού άποκάλυψε κι' άλλα στοιχεία εις
βάρος τού Φρέντς.

Κι' εκείνος, έπειτα από έξαντλητική άνάκρισι, άναγκάστηκε να
όμολογήσει τό έγκλημά του.

Είχε δολοφονήσει τό Μπλαϊζ Ντίσμπαντε, για να τού κλέψι
τὰ κοσμήματά του, και κυρίως τὰ χαρτιά του, απ' τὰ όποία λο-
γάριαζε να κερδίσει πολλά.

Υστερα απ' τήν όμολογία τού Φρέντς, ό Όλιβερ κι' ή Μαίρη,
γάριαζε να κερδίσει πολλά.

Υστερα απ' τήν όμολογία τού Φρέντς, ό Όλιβερ κι' ή Μαίρη,
γάριαζε να κερδίσει πολλά.

Υστερα απ' τήν όμολογία τού Φρέντς, ό Όλιβερ κι' ή Μαίρη,
γάριαζε να κερδίσει πολλά.

Υστερα απ' τήν όμολογία τού Φρέντς, ό Όλιβερ κι' ή Μαίρη,
γάριαζε να κερδίσει πολλά.

Υστερα απ' τήν όμολογία τού Φρέντς, ό Όλιβερ κι' ή Μαίρη,
γάριαζε να κερδίσει πολλά.

Υστερα απ' τήν όμολογία τού Φρέντς, ό Όλιβερ κι' ή Μαίρη,
γάριαζε να κερδίσει πολλά.

Υστερα απ' τήν όμολογία τού Φρέντς, ό Όλιβερ κι' ή Μαίρη,
γάριαζε να κερδίσει πολλά.

Υστερα απ' τήν όμολογία τού Φρέντς, ό Όλιβερ κι' ή Μαίρη,
γάριαζε να κερδίσει πολλά.

Υστερα απ' τήν όμολογία τού Φρέντς, ό Όλιβερ κι' ή Μαίρη,
γάριαζε να κερδίσει πολλά.

Υστερα απ' τήν όμολογία τού Φρέντς, ό Όλιβερ κι' ή Μαίρη,
γάριαζε να κερδίσει πολλά.

Υστερα απ' τήν όμολογία τού Φρέντς, ό Όλιβερ κι' ή Μαίρη,
γάριαζε να κερδί

Η ΕΞΗΓΗΣΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ

Η ΜΟΔΑ ΤΩΝ ΣΥΝΔΥΑΣΜΩΝ

Α. μιλήσουμε σήμερα για τους συνδυασμούς, που παίζουν κι αυτοί μεγάλο ρόλο στην κομψή εμφάνιση. Πρώτα, γιατί ομορφαινούν το σύνολο και ύστερα γιατί μας κάνουν να αποφεύγουμε περιττές σπατάλες. Με βάση δηλαδή το ίδιο φόρεμα μπορούμε να εμφανισθούμε σε μία συγκέντρωση απογευματινή και σε μία βραδυνή. Και να πώς:

Ας υποθέσουμε πως έχετε μια τουαλέτα σε «κούπ φουρώ». Καθώς ξέρουμε, το ιδιαιτέρως χαρακτηριστικό της είναι η ίσια γραμμή, δεν θέλει δε κανένα στολίδι, ούτε και ζώνη, γιατί μερικές πένες κατάλληλα τοποθετημένες σχηματίζουν τη μέση.

Το άνοιγμα του λαιμού είναι στρογγυλό και αρκετά ντεκολτέ χωρίς όμως υπερβολή. Τα μανίκια, που θα φτάνουν λίγο χαμηλότερα από τους αγκώνες, θα είναι μάλλον στενά και στο άριστερο μέρος του κορσάκι θα υπάρχουν ένα διαγώνιο άνοιγμα, που θα σχηματίζει τσεπούλα για ένα χρωματιστό μαντηλάκι.

Η τουαλέτα αυτή θα είναι από ντρά - σατέν. Όπως την περιγράψαμε είναι μία απλή τουαλετίτσα γι' απογευμα. Αν θέλετε όμως να την κάμετε λιγάκι πιο λουσατά, της βάλετε μία φαρδιά ντραπαριστή ζώνη που καταλήγει μπροστά σε δυο άκρες που κρέμονται αφού περάσουν από ένα μεταλλικό κρίκο.

Αν θέλετε να την φορέσετε σε μία βραδυνή συγκέντρωση που δεν είναι επίσημη, αλλά θέλετε να είστε λιγάκι πιο ντυμένη, βάλετε στο άνοιγμα του λαιμού ένα στρογγυλό γιακά από σατέν, που καταλήγει σ' ένα δέσιμο με βελουδάκι στο πλάι και στολίζεται και μ' ένα λουλούδι ακριβώς στη μέση του φιόγκου. Έτσι το άνοιγμα του λαιμού είναι κάπως πιο λουσατό.

Ας δούμε τώρα πώς θα δώσετε στο ίδιο φόρεμα μία πιο απλή εμφάνιση, για να μπορείτε να το φοράτε ελεύθερα, άλλες ώρες της ημέρας.

Περιορίζετε το ντεκολτέ του με μία «γκέμπ» από λεπτό ζερσεύ και βάλετε μία πέτσινη ζώνη. Η έχετε ένα κοντό μπολερό με μανίκια επτά δέσες και βάλετε στο λαιμό μία εσάρπα μεταξωτή δεμένη με κάποιο σκέρτσι. Η εσάρπα μπορεί να είναι μονόχρωμη ή σκατσέ-κι. Αν εξ' άλλου θέλετε να φορέσετε το ίδιο φουρώ στον δρόμο, κάμετε μία ριχτή ζακέττα σε σχέδιο βέστας με μανίκια τρουά κάρ και με οριζόντιες τσέπες. Αν θέλετε γαρνίρετε τον γιακά της με λίγη γούνα.

Να λοιπόν πόσες υπηρεσίες μας προσφέρουν οι συνδυασμοί. Με ένα φόρεμα και λίγα μικροέξοδα έχουμε δυο και τρεις εμφανίσεις.

Η ΣΙΑΟΥΕΤΤΑ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Η φετινή μόδα δίνει την ευκαιρία στην κάθε γυναίκα να διαλέξει το φόρεμά της ανάλογα με τη σιλουέττα της και με το ανάστημά της, γιατί η ποικιλία που παρουσιάζει στα σχέδια είναι απεριόριστη.

Η γραμμή του νικ, με τις διάφορες παραλλαγές που παρουσιάζει, επιτρέπει να προτιμήσετε αυτή που θα σας προσθέσει λίγα εκατοστά ύψος, αν το στερήσετε, ή θα σας το αφαιρέσει αν είναι πιο πολύ απ' ό,τι πρέπει.

Μία λεπτή και όχι πολύ ψηλή γυναίκα π. χ. θα διαλέξει τη μακρύτερη, που αφήνει να φαίνεται λίγο φουρώ. Αν δε η τουαλέτα αυτή προορίζεται για βράδυ, το καταλληλότερο ύφασμα είναι το σατέν.

Πάνω από ένα πολύ στενό φουρώ ή τουνίκ δίνει «άερα» με τη μέση πολύ εφαρμοστή σχηματισμένη όλη με πένες και το κάτω μέρος «έβαζε» χωρίς στις λοξές ραφές στο πλάι.

Αριστερά: Μπινέ-τυμπόν, που είναι καμωμένο από βελούδο γκρι άρζαν και φοριέται πίσω στο κεφάλι, ώστε να φαίνονται λίγα μαλλιά. Μέσον: Τόκα καμωμένη από βελούδο-καστόρ. Γαρνίρεται με δύο φτεράκια φανταζι ανοικτόχρωμα. Δεξιά: Κολότα από βελούδο, που έχει για γαρνίρισμα μερικές μάντες από το ίδιο βελούδο, που ξεπετούνται σαν φλόγες.

την υπερβολική λεπτότητα.

Αν έχετε ένα ύψος κάπως υπερβολικό, μία παραλλαγή της τουνίκ είναι ένα είδος καζάκας μπλουζόν, που κατεβαίνει χαμηλότερα από τους γοφούς και καταλήγει σε σούρες που συγκρατούνται εφαρμοσμένες σε μία στενή ζώνη.

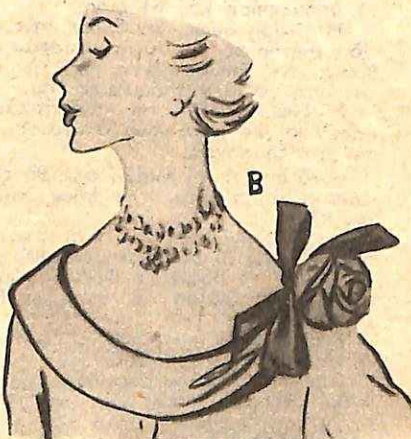
Η καζάκα φοριέται κι αυτή πάνω από ένα στενό φουρώ και αποτελεί ολόκληρο σύνολο. Για την καζάκα ως προτιμήσαμε την «κούπ» ζαπουαί και πολύ κοντά μανίκια.

Για ένα μέτριο ανάστημα το κανονικό μήκος της καζάκας είναι να φθάσει στη μέση των γοφών και πίσω να είναι λίγο πιο μακρύτερα. Ένα ντεκολτέ σε σχήμα οβάλ με ελαφριά κλίση προς τους ώμους συμπληρώνει την κομψή εμφάνιση.

Περαιτέρω να πούμε πως όλες έχουν κανονικό ανάστημα και κομψή σιλουέττα μπορούν να διαλέγουν όποια «κούπ» τους αρέσει ή και όλες όσες αναφέραμε για να έχουν διάφορες εμφανίσεις.

ΤΟΥΑΛΕΤΤΙΤΣΕΣ ΧΟΡΟΥ

Όταν λέμε «τουαλετίτσα», δεν είναι βέβαια ανάγκη να προσθέσω-

Α) Ένα όμορφο φορεματάκι σε στυλ «φουρώ», που δεν έχει ζώνη και που η μέση του σχηματίζεται από μερικές πένες. Β) Στο ίδιο φόρεμα δίνουμε βραδυνή όψη αν του βάλουμε ένα στρογγυλό γιακά από σατέν, που τον στερεώνουμε μ' ένα βελουδάκι και τον γαρνίρουμε μ' ένα άνθος.

με ότι έτσι λέμε τις τουαλέτες που δεν είναι πολύ άμπιγιε και μπορούν να φορεθούν σε μία συγκέντρωση απογευματινή «προλογίζε» δηλαδή, που παρατείνεται και έχει και χορό. Ο χορός αυτός θεωρείται λιγότερο επίσημος. Γι' αυτό δίνουμε και στην τουαλέτα που θα φορέσαμε λιγότερο λουσατό εμφάνιση.

Ένας ωραίος συνδυασμός είναι να συνοδεύετε την τουαλέτα σας με ένα μπολερό που θα σας βοηθήσει να κρύψετε το ντεκολτέ της τις ώρες που δεν χρειάζεται.

Το κορσάκι μιας τέτοιας τουαλέτας είναι εφαρμοστό, αλλά σε

1) Αυτή η τουαλετίτσα είναι καμωμένη σε «στυλ» προνομίας και έχει για συμπλήρωμα το κοντό μπολερό της μόδας. 2) Ο μπούστος είναι καμωμένος από φαίγ και η φούστα μπορεί να γίνει από δαντέλλα ή τούλι με μεσοφόρι ταφτάβενιο. 3) Ο μπούστος είναι εφαρμοστός από ταφτά και η φούστα έχει σούρες και βαθείες πιέτες. Μία βελουδένια ζώνη από φαρδιά κορδέλλα αποτελεί το συμπλήρωμα της ωραίας τουαλετίτσας. 4) Η τουαλετίτσα αυτή συνδυάζει καζάκα και φουρώ και μπορεί να γίνει από βελούδο ή σατέν. 5) Το συμπλήρωμα του φουρώ αυτής της τουαλέτας είναι μια καζάκα-μπλουζόν. 6) Οι πολύ λεπτές θα διαλέξουν αυτό το φουρώ, που συμπληρώνεται με μία μακρύτερη τουνίκ.

τρόπο, που να μπορεί να συγκρατηθεί στο σώμα χωρίς καν μπρετέλλες.

Για ύφασμα μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε το φαίγ, το βελούδο, το σατέν.

Οι φούστες γίνονται πάντα πολύ φαρδιές σουρωτές ή κλός ή με ελεύθερες πιέτες.

Γίνονται από το ίδιο ύφασμα του κορσάκι αλλά μπορούν να είναι και από δαντέλλα ή τούλι ή μουσελίνα. Είναι πολύ της μόδας επίσης ο συνδυασμός βελούδου και σατέν ή βελούδου και ταφτά.

Το μπολερό, που έχει τον προορισμό να κάνει την τουαλέτα λιγότερο άμπιγιε, γίνεται από το ύφασμα του κορσάκι και έχει κοντά μανίκια.

ΤΑ ΠΛΕΚΤΑ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Τα πλεκτά είναι πάντα οι αχώριστοι φίλοι μας των χειμώνων.

Πουλόμεν και σουέτερ έχουν πάντα τη θέση τους στην γκαρνταρόμπα μας, έτοιμα να μας προστατεύσουν σε κάθε στιγμή.

Η μόδα βρίσκει κάθε χρόνο τον τρόπο να τα ανανεώσει και να τα κάνει πιο έλκυστικά.

Μία από τις τελευταίες επινοήσεις της είναι το κέντημα. Τα περισσότερα πλεκτά είναι κεντημένα κι' έτσι αποκτούν μία εμφάνιση πιο λουσατή, που τα κάνει να φοριούνται ακόμη και σε μία απογευματινή συγκέντρωση.

Στην περίπτωση αυτή διαλέγουμε μία πολύ λεπτή πλέξι, ώστε να δίνει την εντύπωση ύφασματος. Κεντούμε στο πλεκτό, σκόρπια μοτίβα, μικρά λουλούδια, μπουκετάκια ή άλλα σχέδια και τα κεντούμε τότε με μεταξί και τότε με μεταλλικές κλωστές ασημένιες ή χρυσές.

Ένα τέτοιο κεντημένο πουλόβερ με όμοιο σουέτερ φοριέται με μία μεταξωτή φούστα κι' έτσι όλο το σύνολο παίρνει μία εμφάνιση άμπιγιε. Άλλα τα πλεκτά που είναι κεντημένα χρησιμοποιούνται ακόμη και για γαρνιρίσματα.

Η τελευταία λέξη της μόδας είναι να στολίζουμε μία τουαλετίτσα από λαϊνάς με γιακά και πουανιέ, που δεν είναι άλλο παρά φάσες πλεκτές κεντημένες. Για πλέξι διαλέγουμε το λάστιχο.

Αυτό το ίδιο γαρνίρισμα μπορούμε να το κάμεμε και στη ρόμπα μας κι' έτσι να την κάμεμε πιο ζεστή και πιο ευχάριστη.

Διαλέγετε μία φανέλλα σε ανοικτό χρώμα και κόβετε τη ρόμπα σας μ' ένα μεγάλο κομμάτι από τον κορμί και κάτω την αφήνετε ριχτή. Τα πουανιέ και η μπορντούρα κάτω είναι γαρνιρισμένα με μία φάσα από πλεκτό κεντημένο σε χρώμα λίγο ανοικτότερο από το χρώμα της ρόμπας.

ΓΟΥΝΕΣ ΚΑΙ ΒΕΛΟΥΔΟ

Όσο προχωρεί η εποχή, τόσο νοιώθουμε πιο απαραίτητη τη γούνα. Η γούνα άλλωστε είναι κάτι που τραβά σαν μαγνήτης τις γυναίκες κι' αν ρωτήσετε τις περισσότερες τι προτιμούν, ένα πολύτιμο κόσμημα, αληθινό φυσικά, ή μία καλή γούνα, θα σας απαντήσουν χωρίς τον παραμικρό δισταγμό ότι προτιμούν τη γούνα.

Ποιά είν' εκείνη που δεν ονειρεύεται ν' αποκτήσει ένα γούνο παλτό ή έστω και μία ζακέττα;

Αν όμως μία τέτοια απόκτηση είναι δύσκολη, η μόδα της παρουσιάζει τόσους τρόπους χρησιμοποίησής γούνας που ασφαλώς κάποιος απ' όλους δεν θα είναι άπρόσιτος.

Ένας γιακάς, μία γραβάττα, μία μπορντούρα από γούνα δεν θέλουν περιουσία για να γίνουν και συντελούν πολύ στην πλούσια εμφάνιση του συνόλου.

Έπειτα μη ξεχνούμε την ανάμιξη της γούνας με το βελούδο που είναι τόσο αρμονική.

Πόσο πλούσιο φαίνεται ένα βελουδέσιο επανωφόρι που είναι γαρνιρισμένο στον γιακά, στα μανίκια και στο τελείωμα του με γούνα!

Έπειτα ξεχνούμε τα καπελλάκια, τις χαριτωμένες τόκες, τα κωνικά σχήματα, τις στρογγυλές καλότες; Πολλά απ' αυτά γίνονται με βελούδο και γαρνίζονται με γούνα.

Για όσες έχουν την τύχη να μπορούν ν' αποκτήσουν γούνο παλτό, ως μη παραλείψουμε ν' αναφέρουμε τις γούνες που συνηθίζονται:

Είναι το άστρακάν, ή βίζον, το λούτρ, το καστόρ, ή λεοπάρδαλις κι' ή έρμινα.

Το σχέδιό τους είναι «έβαζε» με πλάτος που αρχίζει από τους ώμους. Τα μανίκια γίνονται πολύ φαρδιά και οι γιακάδες όρθιοι.

Είναι μακρύτερα, αλλά συνηθίζονται και τα τρουά - κάρ.

Πολύ της μόδας είναι επίσης οι ζακέττες από γούνα που έχουν γιακαδάκι από γούνα διαφορετική.

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Η Άνναμπελλά, ένα φτωχό κοριτσάκι 12 χρόνων, είχε μια ημέρα μια παράξενη περιπέτεια. Δύο άγνωστοι της έκλεψαν μια κούκλα, που είχε πάρει από μια επίσημη άδελφή της. Η κούκλα αυτή είχε κάτω από τα μαλλιά της κάτι που ενδιέφερε την Άνναμπελλά. Η μικρούλα ζήτησε τη βοήθεια του φίλου της Ρισάρ κι έδειξε γι' αυτόν το σκοπό του, το Λύκο, έφαγε γι' αυτόν τους κλέφτες, που είχαν γίνει άφαντοι. Ο Ρισάρ κατόπιν συνάντησε την Άνναμπελλά στο σπίτι της, όπου έμενε με την βένη της Όνωριν. Την άλλη ημέρα βίβη κυρία κάλεσε την Άνναμπελλά στο «ατελιέ» της για να τη ζωγραφίσουν κι έδειξε αποφασισμένη να πάει, με την ελπίδα μήπως μάθαινε τίποτα για την ιστορία της κούκλας.

— Άν είναι έτσι, Ρισάρ, τόσο το καλύτερο! Θα πάω στην ξένη κι ίσως μάθουμε τίποτα...

Ο Ρισάρ δεν απάντησε. Φοβόταν όμως μήπως η Άνναμπελλά πέσει σε καμιά παγίδα. «Ήξερε πάλι ότι οι καλλιτέχνες έχουν παράξενες ιδέες. Γιατί κι' αυτός κάποτε είχε πατήσει σε κάποιο ζωγράφο. Πάντως είχε περάσει η ιδέα, ίσως αδικαιολόγητη, πως η μικρούλα έπρεπε να φυλάσσεται. Και μάλιστα όστερα από το χθεσινό περιστατικό, έδειξε με κακό μάτι όσους πλησίαζαν την Άνναμπελλά.

Όταν η μικρούλα χτύπησε την πόρτα της Ούγγραζας, άνοιξε μια καμαριέρα. — Τι θέλεις, δεσποινίς; τη ρώτησε. — Θέλω τη δεσποινίδα Γκρέτα Λυντόφσκου... — Περνάτε.

Και την ώθησαν σ' ένα κομψό σαλονάκι επιπλωμένο θαυμάσια. Η Άνναμπελλά κίνησε με περιέργεια τα πάντα. Τη στιγμή που στεκόταν μπροστά σε μια γυάλα με χρυσάμια, ακούστηκε πίσω της η φωνή της Γκρέτας Λυντόφσκου: — Καλό μου παιδί, τί καλά έκανες που ήρθες!

Η μικρή γύρισε, είδε τη χρυσή κυρία και αποκρίθηκε:

— Τι όμορφα που είναι εδώ! — Σ' άρεσει το σπίτι μου; — Δεν έχω ξαναδεί ποτέ μου τόσο όμορφο σπίτι. Και είμαι βέβαιη πως ούτε κι' ο Ρισάρ. — Ποιός είναι ο Ρισάρ;

— Είναι ο μικρός μου φίλος. Πουλιάει ζώα, μερίδες και περιοδικά στην είσοδο του πάρκου. Τον ξέρω από μικρή. Είναι όμορφος. Οι γονείς του πνίγηκαν σ' ένα ναυάγιο πολύν καιρό τώρα...

— Κι' οι δικοί σου; Πού είναι οι γονείς σου; ρώτησε η Γκρέτα. — Ο πατέρας μου ήταν εργάτης σε μεταλλεία και η μαμά μου ήταν μαδίστρα. Μά δεν τους γνώρισες καθόλου. Η μαμά μου πέθανε μόλις γεννήθηκα και τον πατέρα μου τον έχασα όταν ήμουν δύο χρόνων. Καθόμαστε τότε στην Αμερική, στον Άγιο Θωμά. — Υστερα η θεία Όνωριν, που έμενε μαζί μας, μ' έφερε εδώ.

— Καμένη μικρούλα! είπε άναστενάζοντας η Ούγγραζα. Άλλ' άς συζητήσουμε αυτή την κούκλα, που με στενοχωρεί και κάνει και σένα να λυπάσαι. Έλα, περπάσε στο ατελιέ μου...

Και η χρυσή κυρία, παίρνοντας από το χέρι την Άνναμπελλά, την έφερε σ' ένα με-

γάλο και φωτεινό δωμάτιο, όπου βρισκότανσαν ζωγραφικοί πίνακες, πινέλα και μπογιές πεταμένες κάτω, καθάριστα στημένα σε μια γωνιά και παλέτες άκουμπισμένες σε διάφορα μέρη. Στην άλλη άκρη ήταν ένα ντινάνι με πορτοκάλια μαξιλάρια και λίγο παρακέι, κρυμμένο πίσω από γλάστρες με φοινικειδής. Ένα μεγάλο παραβάν.

Τα παραβάν αυτό χρησίμευε για να ντυνόνται τα μοντέλα. Εκεί η Άνναμπελλά βρήκε ένα κατάλευκο μακρύ φόρεμα, που μόλις έβαλε το παλφοφουστάνό της και το φόρεσε. Έπεσε στο μικρό της σαματάκι χυτό!

— Αμέσως κατόπιν η Γκρέτα της έδειξε τα μαλλιά της και τα έριξε στους ώμους της απλωτά. Κι' όταν τελείωσε, την έβαλε να σταθεί στη μέση του ατελιέ αφού της σταύρωσε τα χέρια. Άρχισε κατόπιν να τη ζωγραφίζει. Έτσι ξανθούλα κι' αλόεσκη όπως ήταν.

Πού και πού η Γκρέτα της ρωτούσε:

— Μήπως κουράστηκες;

Μά η Άνναμπελλά απαντούσε διαρκώς:

— Όχι, χρυσή μου κυρία. Δεν κουράζομαι κοντά σας...

Μά πως... να κουραστή η μικρούλα, που γύρω της έβλεπε τόσα όμορφα πράγματα; Της φαινόταν μάλιστα πως ήταν η Σατομπούτα στο παλάτι του βασιλιά. Ζούσε σ' ένα όμορφο όνειρο. Κι' όταν συλλογιζόταν ότι θα ξαναβάζε το παλφοφουστάνο της, ότι θα ξαναγύριζε στην κούκλα της θείας Όνωριν, το προσώπιό της έπαιρνε την θλιμένη έκφρασή του.

Αυτή την έκφραση προσπαθούσε η Γκρέτα να ζωγραφίσει στην εικόνα που ζωγραφίζει. Θά είχε περάσει πάνω από μια ώρα, όταν δύο δειλά κάπως χτυπήματα ακούστηκαν στην πόρτα, που έκαναν την Γκρέτα να σταματήσει.

— Ποιός είναι; ρώτησε.

— Ο βαρώνος Βάρνα, αποκρίθηκε η καμαριέρα.

Η Γκρέτα σηκώθηκε.

— Θα γυρίσω άμέσως, καλό μου παιδί, είπα στην Άνναμπελλά. Ξεκουράσου τώρα λιγάκι. Η Μαριέττα θα σου φέρη το δειλινό σου.

Η Γκρέτα γύρισε κι' έδωσε διαταγές στην καμαριέρα με σιγανή φωνή. Ύστερα βγήκε αφήνοντας μισανοιχτή τη πόρτα, που ήταν προς το σαλονάκι.

Σε λίγα λεπτά η Άνναμπελλά είχε κιόλας ξεπλωθεί στο μαλακό ντινάνι κι' έτρωγε τα μπισκότα και τα όμορφα ροδάκινα, που της είχε φέρει η Μαριέττα. Ύστερα η καμαριέρα έφυγε κι' η Άνναμπελλά, χαμένη ανάμεσα στα μαξιλάρια, χαϊρόταν τις όμορφες του πλουσιότατου της Γκρέτας Λυντόφσκου.

Από εκεί που ήταν η μικρούλα, άκουγε τη φωνή της Γκρέτας, καθώς και μια ανδρική, μά δεν ξεχώριζε τα λόγια.

Σαφηνά θυμήθηκε τις υποψίες του Ρισάρ. Περιέργη τότε πήγε σιγά-σιγά κοντά στην πόρτα του σαλονάκι. Η Γκρέτα συζητούσε μ' ένα κύριο, για σκυλιά, για αυτοκίνητα, για πυργούς κι' άλλα πράγματα που δεν ενδιέφεραν τη μικρή.

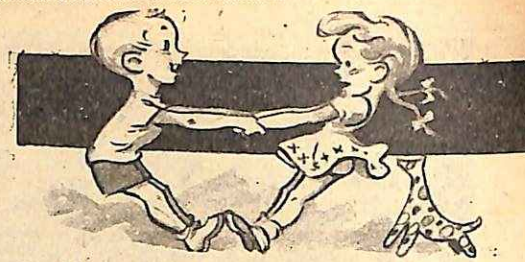
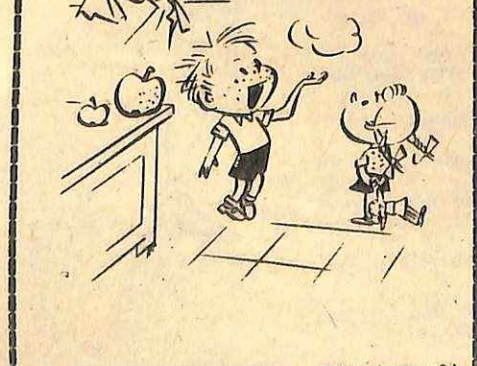
— Λοιπόν θά πάτε στη Βουδαπέστη; ρωτούσε ο κύριος.

— Ναι, ίσως το καλοκαίρι, απαντούσε η Γκρέτα.

— Εγώ προς το παρόν δεν μπορώ να φύγω από δω. Τις ημέρες αυτές έχω πολλές στενοχωρίες...

Η Άνναμπελλά αποτραβήχτηκε από την πόρτα. Πήγε πάλι και κάθισε στο ντινάνι, ντυμένη, που είχε κρυφτεί για ν' ακούσει

— Σύννομοι, Κοτινάκι... (ξορώνω) θά πάω το μεγάλο μύλο και (γρόμματα) θά πάρω το μικρό!

τη συζήτηση της ζωγράφου με το φίλο της. Σ αυτό όμως δεν έφταιγε αυτή. Ο Ρισάρ της είχε βάλει τέτοιες ιδέες στο μυαλό της.

Σε λίγη ώρα η Γκρέτα μπήκε στο ατελιέ της συνοδευόμενη από τον βαρώνο Βάρνα. Ο βαρώνος ήταν ένας πενήνταχρονος, παχύς, φαλακρός και ντυμένος με κομψότητα. Στάθηκε μπροστά σε μερικούς πίνακες, ρίχνοντας ματιές και στην Άνναμπελλά.

— Μά το μοντέλο μου! το είπε η Γκρέτα.

— Η Άνναμπελλά τότε σηκώθηκε.

— Θέλεις να φύγεις; την ρώτησε η ζωγράφος.

— Άν μου το επιτρέπεται... Φοβάμαι μην άρνηση.

— Καλά. Τότε ντύσου γρήγορα...

Κι' η Άνναμπελλά, αφού έβαλε με λύπη το όλοσπρω φουστάνι, πήρε το κουτί με τις κάρτες, αφήνοντας δυο πακετάκια από αυτές στο τραπέζι, για να νομίση η θεία της Όνωριν πως τα είχε πουλήσει. Δεν ήθελε να πάρη πιο πολλά χρήματα απ' όσα κόστιζαν οι κάρτες. Άλλα η Γκρέτα της έβαλε με το ζόρι στην τσέπη ένα άσημνο νόμισμα. Κι' αφού τη συνόδευσαν ως την πόρτα, χαϊδεύοντάς την, της είπε να μην ξεχάση πως την άλλη μέρα την περίμενε χωρίς άλλο.

Η Άνναμπελλά έφυγε ένθουσιασμένη για το όμορφο άποψιμα, που είχε περάσει κοντά στην καλή εκείνη κυρία. Ακόμη ήταν αρκετά ικανοποιημένη με την αμοιβή της. Γιατί αν έβινε στη θεία της τα λεφτά που έκαναν οι κάρτες, θά της έμεναν δικά της τα τραβήματα...

Κι' έτσι, ευχαριστημένη, πρῶτῃς για το πάρκο δίχως να ξέρη τί της ετοίμαζε η τύχη της.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΣΤ'

— Έλα επί τέλους Άνναμπελλά! φώναξε ο Ρισάρ, μόλις είδε τη μικρή να έρχεται προς το κίσκι του.

— Τι είναι; ρώτησε ανήσυχη η μικρή τρέχοντας κοντά του.

Ο Ρισάρ την πήρε από το χέρι και την έβαλε μέσα στο κίσκι, απ' όπου έλειπε ο κύριος του και καθόταν κι' οι δυο πάνω στα βέματα από έφημεριδες, που μύριζαν τυπογραφικό μελάνι.

— Κι' έτσι τι βρήκα! της είπε τότε ο μικρός φίλος της.

Κι' άνοιγοντας μιαν έφημερίδα, της έδειξε μια εικόνα με φιλά στοιχεία, που έλεγε: «Μικροσυμπολήρη».

— Ε, και τί μ' αυτό; ρώτησε η Άνναμπελλά, που δεν καταλάβαινε.

— Άκουσε... είπε ο Ρισάρ κι' άρχισε να διαβάζει.

«Κι' στη δίο του Νέου Πάρκου, δυο χαμίν φιλονεικήσαν και αλληλοτραυματίστηκαν στο πρόσωπο και στα χέρια, για μια κούκλα, που βρήκαν στο δρόμο. Πρόκειται για τον Ζοζέφ Φαέλ, 12 χρόνων και τον Αντρέ Τερνιέ, 11 χρόνων. Κι' οι δυο μετεφέρθηκαν στο πλησιέστερο νοσοκομείο...»

— Τσακώθηκαν για μια κούκλα! άπόρησε η Άνναμπελλά.

— Ναι, για μια κούκλα! είπε ο Ρισάρ. Και νομίζω πως είναι αυτή που γυρεύουμε. Εκείνοι οι δυο που σου έκλεψαν την κούκλα, έγραψαν ότι ήταν κρυμμένο κάτω από τα μαλλιά της κι' ύστερα την πέταξαν, ενώ τα δυο χαμίνια που τη βρήκαν, μάλωσαν ποιός θά την πρωτοπάρη!

— Ναι, αλλά τότε τι μας νοιάζει έμάς για δλ' αυτό; Έμεις θέλουμε την κούκλα μόνο και μόνο γι' αυτό που ήταν κρυμμένο κάτω από την περούκα της...

— Μην το λες αυτό, απάντησε ο Ρισάρ. Πού ξέρεις, αν εξετάζοντάς την με προσοχή, δεν βρούμε κανένα σημάδι; Μπορεί να βρούμε τη μάρκα του εργοστασίου ή το όνομα του μηχανιστή και να ανακαλύψουμε έτσι τα ίχνη της γρηάς.

— Καθήμεν Ρισάρ, είπε χαμογελώντας η Άνναμπελλά, που τρέχει το μυαλό σου! Για να πάρουμε την κούκλα στα χέρια μας, πρέπει να βρούμε πρώτα τα δυο χαμίνια.

— Αυτό είναι εύκολο! Απόψε στο Άσυλο θά κάνω κουβέντα στους φίλους μου. Κάποιος απ' αυτούς θά έχη ακούσει για τόν καυγά. Ίσως μάλιστα να ξέρουν και τα χαμίνια.

— Τότε φρόντισε να μάθεις κι' αόριο μου λές. Τώρα πρέπει να πηγαίνω...

Τη στιγμή, όμως που η Άνναμπελλά έτοιμαζόταν να φύγη ο Ρισάρ, την έπιασε από το χέρι και τη ρώτησε:

— Πήγες στην χρυσή κυρία;

— Ναι, και μούδωσε και χρήματα!

— Μπράβο. Μήπως είδες τίποτα το ύποπτο εκεί;

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Η Άλεπού και το Λιοντάρι

Λένε, πως τα παλιά καλά χρόνια τα ζωάκια είχαν λογικό, αίσθήματα και λαλιά σαν τόν άνθρωπο.

Στα χρόνια λοιπόν εκείνα, ένας γάιδαρος πήρε το δρόμο για το δάος, μασσουλώντας ένα άγκάθι για να τον περνά ή ώρα.

Ο γάιδαρος αυτός είχε μεγάλη ιδέα για τόν εαυτό του. Νομίζε, ότι σαν κι' εκείνον δεν υπήρχε άλλος πιο όμορφος!...

Εκεί λοιπόν που πήγαινε ο καλός μας βλέπει ένα λιοντάρι πιασμένο μέσα σ' ένα κλουβί - παγίδα. Τριγυρίζει από δω κι' από κεί μουνγκρίζοντας και προσπαθούσε να ξαναύρη τη παλιά του ελευθερία.

Ο γάιδαρος στάθηκε για καλό και για κακό λίγο πιο πέρα. Τό κιντάζε καλά - καλά κι' είπε από μέσα του:

«Μπά! Περίεργο πράγμα. Πώς δεν άκουσαν τα μουνγκρήτα του οι χωρικοί για να βρουν τον σκοτάδι...»

Κι' όταν μάλιστα βεβαιώθηκε πως ήταν καλά φυλακισμένο, άρχισε να το κοροϊδεύει, λέγοντάς του:

— Τι κάνεις αυτό, λιοντάρι μου; Πεινάς και σκούζει έτσι;

Μά το λιοντάρι, που δεν είχε όρεξη γι' άστειά, του αποκρίθηκε με βαρειά φωνή: — Βγάλε με από δω, άνυπε! Βγάλε με, γοήγορα!

Ο γάιδαρος γέλασε με τα λόγια του λιονταριού.

— Μιλάς σοβαρά; απάντησε. Φαίνεται πως μ' έχεις πάρει για τρελλό. Πώς μπορώ να σε βγάλω απ' την παγίδα κι' ύστερα να χυμής να με φάς;

Το λιοντάρι σαν είδε πως ο γάιδαρος δεν έπαυε από φοβέρες, άρχισε τα καλοπιάσματα.

— Γάιδαρέ μου, του λέει, είσαι όμορφος και άρεσκός σου. Θά με σκλαλώσης, αν κάνεις και σε μένα μια μικρή χάρι. Σε παρακαλώ, δώσε μια κλωστή με το δυνατό σου πόδι στο μοχλό, που κρατάει κλειστή την πόρτα του κλουβιού μου. Καλέ μου και σφέ μου γάιδαρε, μ' μού άνοιξάι και σου δίνω το λόγο μου πως θά γίνης ο πιο άγαπημένος φίλος μου.

— Δεν τ' άφηνεις αυτά, λιοντάρι μου; του λέει τότε ο γάιδαρος. Δεν τώχω σκοπό να γεμίσει τη κοιλά σου με το τομάρι μου!

— Ποιός σουπε τέτοιο πράγμα, γάιδαρέ μου; Πρέπει να ξέρεις, ότι το λιοντάρι δεν τρώει ποτέ τους καλούς φίλους του!

Ο γάιδαρος πείσθηκε στο τέλος και χωρίς να διατάση, κλώτσησε το μοχλό και το λιοντάρι βρέθηκε έξω, ελεύθερο!

Η πρώτη του όμως δουλειά ήταν να χυμής στο γάιδαρο και να τόν τινάζη κάτω. Έπειτα άνοιξε το πελώριο στόμα του για να τόν φά.

— Πά! πά! Τι κάνεις λιοντάρι μου; Έτσι δείχνεις την άγαπη σου στους φίλους; Τόσο γρήγορα ξεχνάς την ύπόσχεσι που μούδωσες, όσο ήσουν φυλακισμένο με στήν κλουβά σου; φώναξε ο γάιδαρος, τρέμοντας από το φόβο του. Αυτό που

θες να κάνης δεν είναι καθόλου δίκαιο!

— Μπά! Δεν τώδερα πως δεν είμαι δίκαιος! μούγκρισε το λιοντάρι. Γι' αυτό σου το λόγο δεν γλυτώνεις πιά!...

— Στάσου, ξαναφώναξε ο γάιδαρος άπελπισμένος. Δεν είναι δίκαιο να φέρεσαι μ' άγνωστούνη σε μένα, που σου χάρισα την ελευθερία. Άν θέλεις μάλιστα μπορούμε να ρωτήσουμε και το πρώτο ζωά που θά συναντήσουμε μπροστά μας.

Το λιοντάρι, αφού συλλογίσθηκε λίγο, είπε μέσα του: «Τί μ' έμποδίζει να φάω και τους δυο;...»

Άρπσε λοιπόν, το γάιδαρο να σηκωθεί και το είπε:

— Και ποιός είν' αυτός ο δικαστής που μπορεί να κρίνη αν είμαι δίκαιος ή όχι;...

— Τώρα θά δούμε... του αποκρίθηκε εκείνος.

Και γκαρίζοντας απ' τη χαρά του, τράβηξε μπροστά, ενώ το λιοντάρι τόν άκολουθούσε. Έτσι, αφού περπάτησαν αρκετά, βρήκαν στο δρόμο τους μια άλεπού.

— Νά, φώναξε το λιοντάρι, δεν είν' άσχημη για φάγ... για δικαστής. Τράβα λοιπόν και ρώτησε την.

Ο γάιδαρος πλησίασε την άλεπού και της έξηγησε την υπόθεσί τους.

— Σάν υπερδεμένη τη βλέπω αυτή την ιστορία... αποκρίθηκε εκείνη. Πώς δρέθηκε μέσα στο κλουβί;...

— Δεν ήμουν εγώ! φώναξε ο γάιδαρος. Το λιοντάρι ήταν μέσα!...

— Τ' κουτή που είμαι! είπε η άλεπού, ματία μου το κλουβί.

Το λιοντάρι όταν τ' άκουσε αυτό, τούβρε σε κακό να γυρίση πίσω. Έπειδή όμως δεν μπορούσε ν' άρνηθ, πήγαν κι' οι τρεις στην παγίδα.

Εκεί η άλεπού, παίρνοντας ύφος σοβαρό, είπε:

— Το λιοντάρι λοιπόν κατέβαινε το δρόμο του, όταν σε είδε πιασμένο στην κλουβά.

— Όχι! όχι! φώναξε ο γάιδαρος. Έγώ κατέβαινα το δρόμο μου!...

ΤΟ ΠΟΙΗΜΑΤΑΚΙ ΣΑΣ

Νοικοκυρούλα

Καλή μου κόρη Ζηλευτή, ροδάλαστη μικρούλα, γιά έλα πές μου το: Γιατί τρέχεις σε όλα πετακτά, μικρή νοικοκυρούλα;

Γιατί την κούκλα παρατάς σε μια γωνιά ριγμένη και σ' όλα πρόθυμη πετάς, σκουπίζεις, ράβεις και κεντάς, μικρή μου προκομμένη;

— Τό καθσιό τώχω ντροπή. Σ' όλα θά τρέχω πετακτά, και μ' άνοιχτή καρδούλα. Κι' αν θέλεις τώρα το γιατί, μάθε πως θέλω Ζηλευτή νάμει νοικοκυρούλα!

Ι. Θ. ΔΗΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΣ

Χιούμορ

Άν θούλα: Καλέ μαμά, αυτή η Μαρία δεν ξέρει τί κάνει!...

Μαμά: Γιατί, παιδί μου; Άν θούλα: Νά, άπλίζει τα ψάρια, που μόλις τώρα τα έβγαλαν από τη θάλασσα!

Άν θούλα: Νά, άπλίζει τα ψάρια, που μόλις τώρα τα έβγαλαν από τη θάλασσα!

Η δασκάλα βασανίζεται για να κάνει το Δημητράκη να καταλάβη τί είνε μια διούλαση λέξι.

— Τό κατάλαβες; τόν ρωτάει στο τέλος.

— Τό κατάλαβα, απαντάει ο Δημητράκης.

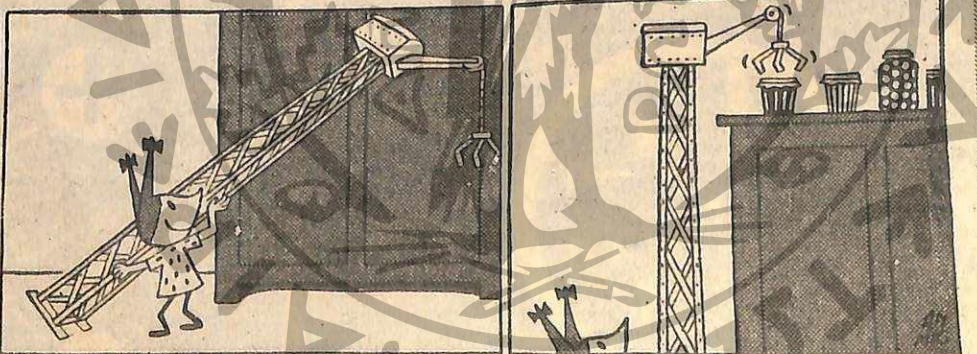
— Λοιπόν, πές μου μια διούλαση λέξι.

— Μάτι.

— Οραία! Και γιατί είνε διούλαση;

— Γιατί έχουμε δυο μάτια! απαντά θριαμβευτικά ο Δημητράκης.

Η Ζωίτσα χρησιμοποιεί το μεκανό της

Ο πυρήνας του ατόμου αποτελείται από ουδετερόνια (λευκά σφαίριδια) και πρωτόνια (μαύρα σφαίριδια). Γύρω του περιστρέφονται τα ηλεκτρόνια και τα πρωτόνια.

71

χάθηκε απ' τα μάτια του.
Ο Σέγκελ πηγαίνονταν με ξαφνικά μέσα στο γραφείο του, όταν μπήκε ο Γκόλλοβιτς. Ήταν καταχλωμός και μύριζε ούτοκο.

— Έχουνε στα χέρια τους την κοπέλλα! φώναξε.

— Ποιος έχει στα χέρια του την κοπέλλα;

— Η αστυνομία, διάβολε!

— Εκείνα τα δυο κτηνή θαλασσοώσανε τη δουλειά!

Ο Γκόλλοβιτς ένοιωσε ένα ρίγος στη ράχη του... Μόλις είχε πάρει στα χέρια του τη διευθυντή, όλα γκρεμίζονταν!... Τί θα σκεφτότανε τώρα το Συνδικάτο; Θάχανε ίσως όλες τις πιθανότητες να διαδεχθώ το Μάουρερ!

Τον πλημμύριζε μια ψυχρή μανία.

Ωστόσο, ο Τζάκ σε διέταξε να τη σκοτώσεις! ούρλια-

σε με στριγγή φωνή. Πώς είν' ακόμη ζωντανή;

Ο Σέγκελ έκαμε ένα βήμα πίσω. Ποτέ δεν είχε δει σε τέτοια κατάσταση το Γκόλλοβιτς.

— Την είχαν παρασύρει στο λαθούρι του Λούνα—Πάρκ, του εξήγησε. Μα η αστυνομία τους πήρε μυρωδιά κι έφτασε εκεί πριν προφτάσουν να την ξεκάνουν. Χτύπησε το Μόε...

— Και τώρα η κοπέλλα βρίσκεται στα χέρια της αστυνομίας; —Επειδή απ' όσα σου είπα ο Μάουρερ;... φώναξε ο Γκόλλοβιτς, με τις γραβιές σφιγμένες. Δεν άκουσε λοιπόν τί μας είπε ο Μάκ Κάν;

— Άχουρα έχεις στα χέρια σου; —Είχα προειδοποιήσει την κ. Μάουρερ, απάντησε ο Σέγκελ, με επιθετικό τόνο. Δεν προφτάσαμε να κάνουμε μια αναγνώριση. Ήταν φυσικό να αποτύχουμε. Υπήρχε τόσος κόσμος γύρω της, ώστε δεν μπόρεσαν να την πλησιάσουν οι άνθρωποί μας.

— Τί να τις κάνω αυτές τις ηλίθιες δικαιολογίες; φώναξε ο Γκόλλοβιτς. Το γεγονός είναι πως ο Μάουρερ έδωσε μία διαταγή κι' εσύ δεν την εξετελέσες!

— Δεν την εκτελέσανε ο Γκλέμπ κι' ο Βάινερ, διώρθωσε ο Σέγκελ, άσπρος σαν πανί. —Εσύ είσαι ο υπεύθυνος! Τί λογαριάζεις να κάνεις τώρα;... Αντί να χάνεις την ώρα σου αρραδιάζοντας δικαιολογίες, φροντίστε καλύτερα να την ξαναβρείτε! Βγάλ' τα πέρα όπως μπορείς... Μα προπάντων κάνε γρήγορα!

— Η κοπέλλα βρίσκεται στα χέρια του εισαγγελέως, είπε ο Σέγκελ. Είναι το μόνο μέρος, όπου δεν μπορούμε να την αναζητήσουμε.

Ο Γκόλλοβιτς προσπάθησε να συγκρατήσει τη μανία του και τον τρόμο του. Καταλάβαινε πως ο Μάουρερ δεν θα βρισκόταν ποτέ σε τέτοια κατάσταση. Θάχε έτοιμο ένα σχέδιο, για να διωχθεί η γκάφα των ανθρώπων του.

Πήγε να καθίσει σε μία πολυθρόνα.

— Αν η κοπέλλα αυτή είδε το Τζάκ στη βίλλα της Τζούν Άρνουτ, είμαστε χαμένοι!... είπε, σαν να μιλούσε στον εαυτό του. Όλα θα γκρεμιστούν, ή οργανισμοί θα διαλυθούν... Δεν μπορούμε να τα παίξουμε όλο καρώνα—γράμματα, μία και δεν ξέρουμε αν είδε κάτι!

— Ασφαώς όχι, συμφώνησε ο Σέγκελ. Πρέπει να την εμποδίσουμε να μιλήσει...

— Ή, όπως μπορεί να τ' αναλάβει αυτό ο Μάκ Κάν.

Ο Γκόλλοβιτς έκαμε ένα μορφασμό.

— Ο Μάκ Κάν; —Οχι. Πρέπει να τ' αναλάβουμε μονάχοι μας... Που ακριβώς είναι;

— Την πήγανε στο γραφείο του εισαγγελέως. Βρίσκεται κάπου μέσα σ' αυτό το κτίριο.

Ο Γκόλλοβιτς σκέφτηκε μία στιγμή. Ύστερα ανασήκωσε το κεφάλι του και ρώτησε:

— Είπες πως σκοτώσανε το Γκλέμπ; Κι' ο Βάινερ τί απόγινε;

— Δεν ξέρω. Χάθηκε.

Ο Γκόλλοβιτς χλώμιασε άκόμα πιο πολύ.

— Δεν ξέρεις; μούγκρισε, πηδώντας απ' την πολυθρόνα του.

— Δεν μπορεί, θα ξαναγυρίσει, είπε. Θα είδη τότε τί έχει να τραβήξει από μένα!

— Ηλίθιε! Ξέσπασε ο Γκόλλοβιτς. Η κοπέλλα θα δώσει τα χαρακτηριστικά του στην αστυνομία. Κι' είναι τόσο εύκολο να τον αναγνωρίσουν όλοι, μ' αυτό το σημάδι που έχει στο πρόσωπο!

— Αν μιλήσει, χαθήκαμε!

Δεν το καταλαβαίνει; Για να γλυτώσει το τομάρι του, θα καταθέσει ότι του ζητήσουνε...

Νάσαι βέβαιος πως δεν θα διατάξει καθόλου να σου φορτώσει στη ράχη μία απόπειρα φόνου!

— Πρέπει απαραίτητα να του βουλώσεις το στόμα!

— Εγώ αναλαμβάνω την κοπέλλα... Βάλε όλους τους ανθρώπους μας να ψάξουνε, να τον βρουν. Προσπάθησε και σύ.

Ο Σέγκελ κατάλαβε πως είχε δίκιο ο Γκόλλοβιτς.

— Θα τον βρώ! του υποσχέθηκε.

— Άναιδα ένα συρτάρι του γραφείου του, πήρε ένα πιστόλι των 45 και τόνεψε στην τσέπη του.

— Ποτέ δεν είχε δει ο Κόνραντ τον εισαγγελέα σε τέτοια έξαψη. Τού είχε διηγηθώ το θάνατο του Μόε και την διάσωση της Φράνσις Κόλεμαν.

— Που βρίσκεται τώρα; ρώτησε ο Φόρεστ.

— Στο δέκατο πάτωμα. Είναι μαζί της η μίς Φίλντινγκ και μία νοσοκόμα. Ο Τζόνσον κι' ο Μόρρις φυλάει στην πόρτα. Τρείς αστυφύλακες έχουν αναλάβει το άσπασερ και τη σκάλα... Δεν έχει κανένα φόβο για την ώρα.

— Είναι τραυματισμένη;

— Έντελώς επιτόλαιο. Την πλήγωσε στο μπράτσο ένα γυαλί. Δεν έχει όμως συνέλθει ακόμη απ' το φόβο της.

— Πότε θα μπορέσεις να της μιλήσεις;

— Αφού ξεκουραστή λίγο.

— Άρτια... Ο Βάινερ τί έγινε;

— Ήταν όλοι τόσο απασχολημένοι με τον Γκλέμπ, ώστε τον άφισαν να ξεφύγει. Κανείς δεν τον είδε... Τώρα ψάχνει να τον βρή όλη η αστυνομία.

— Πρέπει απαραίτητα να τον βρούμε πριν απ' τη συμμορία του Μάουρερ, είπε αυστηρά ο Φόρεστ. Αν μιλήσει, κρατάμε πιά όλη τη σπέτρα! Μα ακριβώς επειδή το ξέρουν καλά, θα βελήσουν να τον ξεκάνουν.

— Δεν μπορεί να πάει πολύ μακριά, μ' αυτό το σημάδι που έχει στο πρόσωπο. Το ραδιόφωνο έδωσε την περιγραφή του... Κάθε τόσο, διακόπτουν τις εκπομπές και συνιστούν να μας τηλεφωνήσει άμέσως όποιος έχει τυχόν να μας δώσει κάποια πληροφορία.

Το τηλέφωνο κούδουνισε ξαφνικά. Ο Φόρεστ σήκωσε το ακουστικό, άκουσε, ανασήκωντας τα φρύδια του, και ξανακλείσε ύστερα.

— Έχω την εντύπωση πως πάμε καλά! είπε με φανερό ικανοποίησι.

Ο Μάουρερ τ' άκουσε με το γιγώ του, εδω και δυο ώρες, για άγνωστο πρόορισμό.

— Μου φαίνεται πως, αυτή τη φορά, βρισκόμαστε σε καλό δρόμο! συμφώνησε κι' ο Κόνραντ.

— Φτάνει μόνο να τον είδε η μ... οή!

— Θα το μάθουμε σε λίγο, είπε ο Κόνραντ, κοιτάζοντας για να συγκρατήσει την ανυπομονησία του. Θέλετε να της μιλήσετε σεις ο ίδιος;

— Οχι, Πάω, ανάλαβε την εσύ. Θα τα καταφέρεις πιο καλά από μένα.

— Θα σάς δώσω τ' απόγεμα γραπτή αναφορά. Άνεβαινώ τώρα να δώ τί γίνεται.

— Ειδοποίησε με, μόλις θρουνε το Βάινερ.

— Μείνετε ήσυχος.

Ο Κόνραντ ανέβηκε στο δέκατο πάτωμα. Στο βάθος του διαδρόμου, κάθονταν σε δυο καρέκλες ο Τζάκσον κι' ο Μόρρις, μπροστά σε μία πόρτα, με τα αυτόματα στα χέρια.

Δεν ένοιαζε ο Κόνραντ να

Καλύτερα από κάθε προϊόντα...

...είναι νάχη κανείς στα χέρια του

μία ΤΕΧΝΗ

ΜΕ ΤΗΝ ΠΛΕΚΤΟΜΗΚΑΝΗ PASSAP

ΕΞΑΦΟΛΙΣΤΕ ΜΙΑΝ ΜΟΝΙΜΟΝ ΚΑΙ ΕΠΙΚΡΑΝ ΕΡΓΑΣΙΑΝ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΣΑΣ

ΠΑΛΕΤΕ

1) Όλοι τ' ανδρες τ' ανδρες 2) Όλοι τ' ανδρες 3) Άνδρες τ' ανδρες

ΠΑΛΕΤΕ

ΠΑΛΕΤΕ

ΠΑΛΕΤΕ

ΠΑΛΕΤΕ

ΠΑΛΕΤΕ

ΠΑΛΕΤΕ

ΠΑΛΕΤΕ

ΠΑΛΕΤΕ

ΠΑΛΕΤΕ

ΠΑΛΕΤΕ

ΠΑΛΕΤΕ

ΠΑΛΕΤΕ

ΠΑΛΕΤΕ

ΠΑΛΕΤΕ

ΠΑΛΕΤΕ

ριποκινδύνει καθόλου. "Ήξερε πως η Φράνσις ήταν σπουδαία μάρτυς και πως η συμμορία του Μάουρερ θακανε το κάθε τι για να την εμποδίσει να μιλήσει".

— Τί καινούργιο έχουμε; ρώτησε το Τζάκσον.

— Τώρα μόλις βγήκε ο γιαντρός. Όλα πάνε καλά.

Ο Κόνραντ χτύπησε την πόρτα. Τού άνοιξε η Μίτς.

— Μη τὸν κάνετε να μιλήσει πολύ, του σύστησε. Έχει ανάγκη από ύπνο.

— Δεν πρόκειται να την κουράσω, της υποσχέθηκε ο Κόνραντ.

Μπήκε στο δωμάτιο του Βάθους, με καρδιοχτύπι.

Η Φράνσις, κατάχλωμη, ήταν έσπληνη σ' ένα καναπέ. Τὸν κύταξε με αγωνία, κι' εκείνος ένοιωσε ένα σφίξιμο στο λαιμό, βλέποντάς την.

Τὸ πρόσωπό της, στη φωτογραφία, τὸν είχε γοητεύσει. Κατάλαβε πως τὴν είχε ερωτευθῇ. Ήταν, βέβαια, πολύ παράξενο αυτό, αφού τὴν είχε καν μιλήσει ακόμα ποτέ...

Εμεινε για ένα λεπτό ἀνίκανος να συγκρατήσει τις σκέψεις του και ν' αρχίσει τη συν-μιλία. Τέλος, τὴν είπε με φωνή λίγο τρεμουλιαστή:

— Θα σὰς εξήγησε, βέβαια, η μίς Φίλντινγκ πως θέλα να σὰς μιλήσω. Είμαι ο αστυνόμος Πάω Κόνραντ, βοηθός του εισαγγελέως. Πὼς αισθάνεσθε, μίς Κόλεμαν;

— Είμαι, είμαι καλλίτερα! Εὐχαριστώ... ψιθύρισε εκείνη. Θάθελα να γυρίσω σπίτι μου.

— Καλά, θα φροντίσουμε γι' αυτό σε λίγο... Πρώτα όμως, θάθελα να σὰς κάμω μερικές ερωτήσεις.

Πήρε μία καρέκλα, κάθισε κοντά της και πρόσθεσε:

— Δεν θὰ σὰς απασχολήσω πολλή ώρα. Μου είπατε πως έχετε ανάγκη να κοιμηθῇτε.

— Δεν θέλω να κοιμηθῇ. Θέλω να γυρίσω σπίτι μου.

— Έχετε συγγενείς, μίς Κόλεμαν; Θέλετε να ειδοποιησώ κανένα δικό σας πρόσωπο; Γύρισε αλλού τὰ μάτια της κι' απάντησε:

— "Οχι, δεν έχω συγγενείς.

— Κανένα;

— "Οχι.

Ο Κόνραντ κατάλαβε ξαφνικά πως η συνομιλία τους δεν θα ήταν τόσο απλή, όσο είχε προβλέψει...

— Πέστε μου, μίς Κόλεμαν, στις 9 του μηνός, κατά τις 7 το βράδυ, πηγατε στο σπίτι της μίς Άρνουτ;

— Μάλιστα.

Ο Κόνραντ ένοιωσε πως είχαν υψωθῇ οι χούφτες του και πως η καρδιά του χτυπούσε μέσ' στο στήθος του σαν να πήγαινε να σπάσει.

— Μπορώ να σὰς ρωτήσω γιατί τὴν επισκεφθήκατε;

— Θα... θα προτιμούσα να μὴ σὰς τὸ πῶ.

Κι' η Φράνσις κοκκίνισε λίγο και κύταξε γύρω της, σαν να ζητούσε ένα μέσο για να ξεφύγει.

— Καλά, δεν επιμένω, είπε ο Κόνραντ. Είδατε λοιπόν τὴ μίς Άρνουτ;

— Μάλιστα.

— Πόσην ώρα μέινετε μαζί της;

— Πέντε λεπτά τὸ πολύ.

— Ξέρετε γιατί σὰς κάνω όλες αυτές τὴς ερωτήσεις; ε-

πε μαλακά ο Κόνραντ, κυττάζοντας τὴν μέσ' στὰ μάτια.

— Υποθέτω... επειδή πέθανε η μίς Άρνουτ.

— Ακριβώς. Επειδή δολοφονήθηκε!

Τὴν είδε ν' ανασκιάσει και να δαγκάνη τὸ κάτω χεῖλι της.

— Τί κάνετε, όταν αποχαιρετῇσατε τὴ μίς Άρνουτ; ρώτησε.

— Τί θέλετε να κάνω; "Εφυγα.

— Κατεβήκατε τὴν ἀλλέα, πρὸς τὴν έξοδο;

— Ναι.

Ο Κόνραντ έδγαλε τὸ μαντήλι του και σκούπισε τὰ χέρια του. Απ' τὴν ερώτησή πὺθάκανε τώρα, θὰ κρινόταν η τύχη του Μάουρερ!

— "Οσην ώρα βρισκόσαστε εκεί είδατε κανέναν ἄλλον απ' τὴ μίς Άρνουτ και τὸς ὑπηρέτες της;

— Δεν... δεν πιστεύω.

Η Φράνσις είχε καρφωμένα τὰ μάτια της στὰ σχέδια τὴς κουβέρτας της.

— Είσατε βέβαιη; επέμεινε ο Κόνραντ.

— Ναι.

Μὰ γιατί δεν τὸν κύταξε; Ήταν δυνατό να ληψῇ ψέμματα;...

— Η ερώτησή αυτή πὺθ σὰς κάνω είναι σπουδαιότερη, μίς Κόλεμαν. Θάθελα λοιπόν να σκεφθῇτε πολύ, πριν απαντήσετε.

— Ξέρετε πως η μίς Άρνουτ δολοφονήθηκε τὸ βράδυ εκείνο, λίγα λεπτά μετὰ τὴν ἐπίσκε-

ψί σας. Έλπιζαμε πὸς θάχατε ἰδῇ τὸ δολοφόνου. Είσατε ἀπόλυτα βέβαιη ὅτι δεν είδατε κανένα;

— Η κοπέλλα δεν μίλησε γιὰ λίγη ώρα. Έτρεμε, κάτω απ' τὴν κουβέρτα της.

— Ναι, απάντησε ἐπιτέλους.

— Δεν είδατε κανένα;

— Κανένα ἀπολύτως.

— Αν τὸν κύταξε στὰ μάτια, ἐνὼ πρόφερε τὰ λόγια αυτά, θὰ τὴν πίστευε ἀμέσως. Μὰ ἐκείνη κύταξε μονάχα τὴν κουβέρτα της κι' ἐσφίγγε νευρικά τὰ χέρια της...

— Πηγατε μ' αὐτοκίνητο στὴ βίλλα της μίς Άρνουτ; τὴ ρώτησε μαλακά.

— Σήκωσε τὰ μάτια της και τὸν κύταξε, ἐκπληκτῇ. Εκείνος διάβασε στὴ ματιά του πὸς ἀναρωτιότανε ποιά παγίδα μπορούσε να κρυβῇ ἡ ἐρώτησή του...

— Μὰ δὲ θέλω! οὐρλιάσε ἡ κοπέλλα. Θέλω να μ' ἀφήσετε ἡσυχῇ... Δὲ νυστάζω!... Θέλω να γυρίσω σπίτι μου, σὰς είπα!

— Δυστυχῶς, είσατε ἀναγκασμένη να μείνετε ἐδὼ ὡς αὔριο, εἶπε ο Κόνραντ.

— "Ο ένας ἀπὸ τὸς φονιάδες πὺθ θέλησαν να σὰς σκοτώσουν, εἶν' ἐλευθερος ἀκόμη.

— Δεν μπορούμε να σὰς ἀφήσουμε να φύγετε, πριν τὸν συλλάβουμε.

— Μὰ δεν πρόκειται να μὸυ κάνη κακό, αὐτός! διαμαρτυρήθηκε ἡ Φράνσις, κι' ἀνασηκώθηκε στὸν καναπέ. Μου τὸ εἶπε... και τὸν πιστεύω. Δεν έχετε κανένα δικαίωμα να με κρατῇτε ἐδὼ!

— Πέταξε ἀπὸ πάνω της τὴν κουβέρτα και σηκώθηκε ὀρθια με κόπο.

— Δὲ θέλω να μείνω ἐδὼ! πρόσθεσε. Δὲ μπορείτε να με κρατῇτε με τὸ ζόρι!

Ο Κόνραντ είδε τὸ πρόσωπό της να γίνεται ἀσπρο και τὰ μάτια της να βλαύουνε...

— Πρόλαβε να ὀρμήσει και να τὴ δεχθῇ στὴν ἀγκαλιά του, λιπόθυμη.

Τὸ μὲρ τοῦ Σάμ, ἀντίκρυ στὴ θάλασσα, είχε πελατεῖα ἀπὸ λιμενεργάτες, ναυτικούς και τροτέζες. Η σάλλα του ἦταν μακριά, χαμηλοτάβανη, με μικρά χωρίσματα σ' ὅλη τὴ μία πλευρά της, ὅπου μπορούσαν οἱ πελάτες να πιουνε και να κουβεντιάσουνε χωρίς να τὸς δῇ ἡ να τὸς ἐνοχλήσει κανείς. Στὴν ἄλλη πλευρά βρισκόταν ο πάγκος.

Ο Πέτε Βάινερ καθότανε στὸ τελευταῖο χωρίσμα, στὸ βάθος τὴς σάλλας, ἀπὸ ὅπου μπορούσε να ἐπιβλέπῃ τὴν πόρτα. Είχε μπροστά του, πάνω στὸ τραπέζι, μία μπιτόλεια οὐίσκυ. Τὰ ἀποσιγάρα πὺθ γέμιναν τὸ τασάκι, μαρτυρούσαν πὸς βρισκόταν ἐκεῖ ἀπὸ πολλή ώρα.

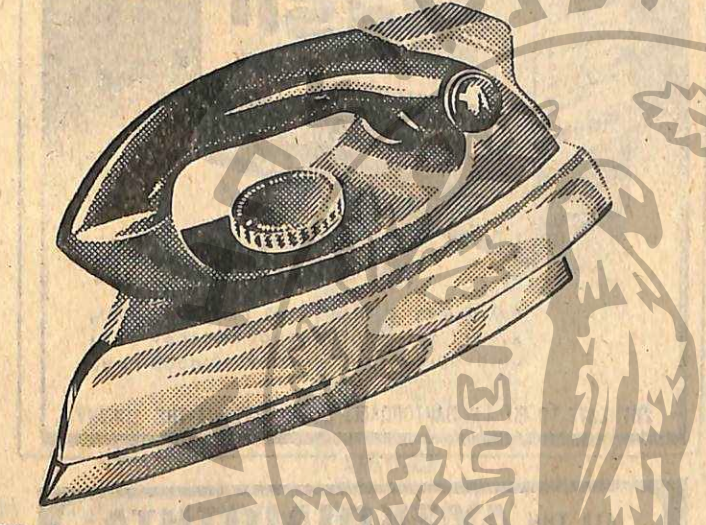
Ήταν παγωμένος ἀπ' τὸ κρύο. Ένοιωθε σφιγμένη τὴν καρδιά του. Κοντὰ στὴ Φράνσις είχε θάρρος, τώρα ὅμως ὁ τρόμος τοῦ πάγωνε τὴς φλέδες...

— Εἶγαλε ἀπ' τὴν τσέπη του μερικά σκισμένα χάρτονομίσματα και τὰ μετρήσε. Ήταν 15 δολάρια και μερικά σέντ.

Δὲν είχε καν ἓν αὐτοκίνητο, γιὰ να μὸρῶρη να φύγει. Στὸ σιδηροδρομικὸ σταθμὸ θὰ φύλαγε ἡ αστυνομία...

— Αν μπορούσε να βρῇ ἓνα μέρος, γιὰ να κρυφθῇ μερικῶς...

ΑΥΤΟΜΑΤΟ ηλεκτρινὸ ὁδηγὸ MORPHY-RICHARDS

Πωλεῖται σὲ ὅλα τὰ καλὰ καταστήματα

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ

M. & I. ΠΑΠΑΖΟΓΛΟΥ, Α. Ε.

ΑΘΗΝΑΙ: ΔΡΑΓΑΤΣΑΝΙΟΥ 8 - ΤΗΛ. 27-638

ΘΕΣΣΟΝΙΚΗΣ: ΤΣΙΜΙΣΚΗ 29 - ΤΗΛ. 23-66

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ
ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΚΑΛΩΝΗΣ
M. ΛΟΥΓΙΖΙΟΥ-ΑΜΠΑΖΟΥ
ΕΡΜΟΥ 51
ΡΙΖΙΚΗ ΑΠΟΤΡΙΧΣΙΣ
Εξολογίζονται: Πανίδες, ρυτίδες, φακίδες, ακμή, κρεατοελίδες, παχυσαρκία. Τελείως ανώδυνος, ΑΝΑΝΕΩΣΙΣ ΕΠΙΔΕΡΜΙΔΟΣ (Peeling).

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΑΙΣΘΗΤΙΚΗΣ
ΑΡΙΕΤΤΕ
ΡΙΖΙΚΗ ΑΠΟΤΡΙΧΣΙΣ
Γενική Αισθητική υπό
της Γαλλίδοςκ. ΑΡΙΕΤ
ΧΑΡ. ΤΡΙΚΟΠΗ ΚΑΙ ΦΙΛΙΔΟΥ 2

ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ-ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ
ΙΩΑΝ. ΝΙΚΟΛΕΤΣΟΠΟΥΛΟΣ
ΔΕΧΕΤΑΙ: 5-8
*Ακαδημίας 78 Τηλ. 25.226

ΜΕΝΤΙΟΥΜ
Δάφνη
Βραβείον τηλεπαθείας μακράς
ἀποστάσεως, τὴς "Εταιρείας Ψυχικῶν Ἑρευνῶν". Ὁδὸς Κωμῆλης
34Β, Ὑπαι ἐπισκεψάμενος 9-1 και
4-6½, Τηλ. 812-278.

Οἶνοζος
ΑΡΩΝΗ
100%
ΦΥΣΙΚΟ ΞΥΔΙ
ΑΠΟ ΚΡΑΣΙ

ΒΑΣΟΣ ΜΑΥΡΙΚΟΣ
ΟΦΘΑΛΜΙΑΤΡΟΣ
Δέχεται καθ' ἑκάστην και ὥραν
4-8 μ.μ. ἐπὶ τὴς ὁδοῦ Ἀν. Κων.
τίνους 5. — Τηλ. 36-713.

ΙΑΤΡΟΣ
ΡΟΥΣΑ ΠΛΑΤΗ-ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ
Γυναικολόγος - Μαιευτῇ. Δέχεται
9-12 & 5-7 ὡς και ἐπὶ συνεντεύξει.
Χαρ. Τρικοῦπη 113-Τηλ. 613-610.

μέρες!... Έτσι, δίχως λεφτά, ήταν ανίσχυρος για ό,τιδήποτε...

— Άρχισε να σκέπτεται τη φράση... Είχε τρέξει πίσω της, μέσα στο λαβύρινθο, αλλά δεν άργησε να χάσει τη χίνη της. Τότε είχε προχωρήσει κατ' εὐθείαν μπροστά, όπου βρέθηκε στην έξοδο.

Σκόπευε να σκοτώσει το Μόε. Μά τον κατάπιε κυριολεκτικά το πυκνό πλήθος των περιέργων, που κύτταζαν τους αστυφύλακες να περιζώνουν το λαβύρινθο, με το πιστόλι στο χέρι.

— Άκουσε τους πυροβολισμούς. Και περίμενε, με αγωνία, βέβαιος πώς ο Μόε είχε σκοτώσει τη Φράνσις!... Είθε ύστερα να φτάνη το νοσοκομειακό αυτοκίνητο και να φορτώνουν σ' αυτό το άνασθητο σώμα του Μόε. Είθε επίσης τους αστυνομικούς να οδηγούν τη Φράνσις σ' ένα αυτοκίνητο που περίμενε.

Μονάχα τότε σκέφθηκε τη δική του ασφάλεια, κι' απομακρύνθηκε απ' το Λούνα — Πάρκ όσο πιο γρήγορα μπορούσε. Ξέροντας πώς οι φονιάδες του Τζάκ Μάουερ δεν θ' άργούσαν να τον κυνηγήσουν, κατέφυγε στο μαγαζί του Σάμ.

Δεν του μένανε πιθανάτα παρά μερικές ώρες ζωής! "Αν ξεμύτιζε στο δρόμο, ήταν χαμένος."

— Ήξερε καλά τη μέθοδο της συμμορίας: "Εν' αυτοκίνητο θα περνούσε δίπλα του, ολόταχος, και κάμπουσες σφαίρες θα τον κάνουν κόκκινο!"

— Άναψε ένα τσιγάρο, ήπιε μια γουλιά ουίσκι και σκούπισε με το χέρι του τον ιδρώτα που μούσκεπε το μέτωπό του. Δεν μπορούσε, βέβαια, να μείνει εκεί όλη την ημέρα...

— Μία σκιά έσκυψε πάνω απ' το τραπέζι του. Η καρδιά του χοροπήδησε στο στήθος του. Σήκωσε τα μάτια του κι είδε να του χαμογελάει μία νέα γυναίκα.

— Γεια σου, κουκλί μου, του είπε εκείνη άκουμπώντας τα χέρια της στο τραπέζι. Θες να σου κρατήσω λίγη συντροφιά;

— Εκείνος την κύτταζε, προσπαθώντας να συνέλθη απ' τη συγκίνηση.

— Μένω εδώ δίπλα, πρόσθεσε εκείνη. "Ερχεσαι μαζί μου;"

— Και του χαμογέλασε, δείχνοντας τα άσπρα της δόντια. Ο Πέτε σκέφθηκε τα πλεονεκτήματα της λύσεως που του πρόσφερε.

— Στο δωμάτιό της, θα μπορούσε να βρή άσυλο όπου να βραδυάσει.

— Μά ήταν φρόνιμο ν' άφιση το μυστήριό... Κι' ύστερα, τί έννοους ή τροτέζα, λέγοντάς του «έδώ δίπλα»; Μερικά μέτρα ή κάμποσες εκατοντάδες μέτρα;

— Πού μένεις; τη ρώτησε. — Στην άλλη μεριά του δρόμου, αγόρι μου. Στη γωνιά... Θάρρης λοιπόν;

— Καλά, πάμε... Ο Πέτε σηκώθηκε, πήγε διέ τον πάγκο και πλήρωσε το λογαριασμό του.

— Ύστερα διέσχισε γρήγορα τη σάλα, με τη νέα γυναίκα κρεμασμένη στο μπράτσο του. — Νευρικός μου φαίνεσαι,

αγγέλε μου, του είπε εκείνη χαμογελώντας του. Δεν πιστεύω να μου πής πώς είν' η πρώτη φορά!...

— Δεν της έδωσε καμμία απάντηση!... Όταν βρέθηκε στο δρόμο, μέσ' στον ήλιο, έννοιωσε τον έαυτό του σαν γυμνό κι' ανυπεράσπιστο...

— Πού θα πάμε; ρώτησε, ενώ κύτταζε μ' αγωνία το πλήθος, αναζητώντας κάποιο γνωστό πρόσωπο.

— Από δω... του είπε η τροτέζα, προχωρώντας δίπλα του, πάνω στα πανύψηλα τακούνια της. Να δής πόσο ευχαριστημένος θα μείνεις!

— Τον τραβούσε μακριά απ' την παραλία, σ' ένα μικρό και στενό δρομάκι με φωχικά σπιτία. Κάθε τόσο, ο Πέτε έριχνε μια ματιά πάνω απ' τον ώμο του, έτοιμος να τ' βάλει στα πόδια στο παραμικρό σημάδι κινδύνου.

— Η γυναίκα σταμάτησε μπροστά σ' ένα γωνιακό σπιτί.

— Έδώ είναι, είπε. Είδες; Δεν πήγαμε μακριά...

— Την άκολουθησε σ' ένα διάδρομο βρώμικο και κακοφωτισμένο.

— Όταν έκλεισε πίσω του την εξώπορτα, άναστέναξε μ' άνα-

κούφισι.

Είχε σωθή προσωρινά! Θά-ταν ήσυχος τουλάχιστον ως τη νύχτα...

— Άνέθηκε τη σκάλα, πίσω απ' τη γυναίκα. Εκείνη σταμάτησε μπροστά σε μία πόρτα, στο κεφαλόσκαλο του δευτέρου πατώματος.

— Φτάσαμε, είπε γυρίζοντας το πόμολο. Μπά, πού να πάρη ή όργη! Πάλι κλειδώνει την πόρτα αυτή ή άφηρημένη ή παραδουλεύτρα μου!... Περίμενε ένα λεπτό, αγόρι μου. Πάνω να πάρω το δεύτερο κλειδί. Το κρύβω στο γραμματοκιβώτιό μου, που είναι κάτω στην είσοδο.

— Του χαμογέλασε και ξανακατέβηκε τη σκάλα.

— Ο Πέτε έβγαλε το μαντίλι του και σκούπισε το στέρο του.

— Έβγαλε ένα τσιγάρο απ' την τσέπη του, τ' άναψε και πέταξε το σπύρτο. Ύστερα πλυσίσε στα κάγκελλα της σκάλας κι' έσκυψε για να κутάξει κάτω.

— Η γυναίκα είχε φτάσει στο ισόγειο. Σταμάτησε εκεί και κύτταζε ψηλά. Οι ματιές τους συναντήθηκαν... κι' ο Πέτε έννοιωσε να τον κυριεύη πανικός, όταν διάβασε στα μάτια της τόν τρόμο!

Κατάλαβε πώς είχε πέσει σαν άνθρωπος σε μία παγίδα!

— Οι φονιάδες δεν μπορούσαν να τον σκοτώσουν μέσα στο μπάρ του Σάμ. Έπρεπε να τον πετύχουνε κάπου άλλού, δίχως μάρτυρες, και το είχαν κατορθώσει, με τη βοήθεια της τροτέζας.

— Άκουσε να γυρίζει ένα κλειδί στην κλειδαριά, πάνω του. "Ένωση γρήγορα το χέρι του στην τσέπη του, στράφηκε κι' είδε την πόρτα της καμαράς ν' άνοίγει σιγά — σιγά."

— Άς να διαστείν τότε, σήμαδεψε δεξιά, πάνω ακριβώς απ' το πόμολο, και πυροβόλησε. Η σφαίρα τρύπησε το ξύλο της πόρτας. Άκούστηκε ένα βόγγητο, κι' ύστερα ο κρότος ενός σώματος που έπεφτε, πίσω απ' την πόρτα!

— Ο Πέτε έκαμε μισή στροφή, ώρμησε στη σκάλα, κατέβηκε τέσσερα — τέσσερα τα σκαλοπάτια κι' έφτασε στο χώλλ της εισόδου.

— Η γυναίκα είχε κολλήσει στον τοίχο, με τα μάτια γουρλωμένα απ' τόν τρόμο, σφίγγοντας με τα χέρια της το στήθος της, με τα βαμμένα χείλια της μισανοιχτά, έτοιμη να ούρλιαση.

— Δίχως ν' άσχολληθί καθόλου μ' αυτήν, ο Πέτε πήδησε προς την πόρτα. Σταμάτησε όμως άπότομα, βλέποντας μέσα απ' τα κρυστάλλα της να πλησιάζουνε δυο άντρες.

— Τους άναγνώρισε άμέσως: "Ήταν ο Γκέτζ κι' ο Κονφόρτι, δυο απ' τους φοβερώτερους φονιάδες του Μάουερ."

— Χώθηκε σ' ένα δρόμο, δεξιά απ' το χώλλ. Άρπαξε τη γυναίκα, τη στιγμή που έκανε να τρέξει προς τη σκάλα. Την έπιασε απ' τους ώμους, την άνάγκασε να του γυρίση την πλάτη και, με τόνα μπράτσο του περασμένο γύρω απ' τη μέση της, τη μεταχειρίσθηκε σαν άσπίδα, ενώ εξακολουθούσε να άποτραβιέται προς το βάθος του διαδρόμου.

— Σκακός, γιατί σου την άναψα! της ψιθύρισε. Ύπαρχει καμμία πίσω πόρτα;

— Άφισε με! βόγγησε εκείνη, χώνοντας τα νύχια της στο χέρι του.

— Τη χτύπησε δυνατά στον ώμο με τη λαβή του ρεβόλβερ του. Εκείνη έβγαλε μία πινυμένη φωνή.

— Ύπαρχει πίσω πόρτα; την ξαναρώτησε.

— Να!...

— Την ίδια στιγμή, άνοιξε ή εξώπορτα κι' ώρμησε μέσα στο χώλλ ο Γκέτζ. Ο Πέτε πυροβόλησε. Η γυναίκα άρχισε να ούρλιαζε, νοιώθοντας το κάψιμο του πυροβολισμού. Ο Γκέτζ έπεσε γονατιστός, μ' ένα μορφασμό πόνου.

— "Οχι, μη ρίχνετε! φώναξε ή γυναίκα στο Γκέτζ, που σήκωνε σιγά — σιγά το πιστόλι του."

— Ο Πέτε εξακολουθούσε να ύποχωρη, τραβώντας την μαζί του. Είθε ο Γκέτζ να τον σημάδευη. Έσκυψε όμως το κεφάλι του κι' έσπρησε τη γυναίκα ψηλά μπροστά του, ώστε να τον σκεπάη έντελώς.

— Έκε! πάλευε, κλωτσούσε άπελπισμένα.

— Η πλάτη του Πέτε συνάντησε μία πόρτα. Ξαναπυροβόλησε το Γκέτζ, αλλά δεν τόν πέτυνε. Του πέταξε μονάχα το καπέλο απ' το κεφάλι του.

— Εκείνος ήπιε τη σκανδαλιά, δυο, τρεις φορές... Οι σφαίρες έβρικανε τη γυναίκα. Ο Πέτε έννοιωσε το κορμί της να τραντάζεται τρεις φορές κι' ύστερα να πέφτει βαρεία...

— Λίγο έλειψε να χάση την ισορροπία του. Έβγαζε πίσω του ψηλαφητά, βρήκε το πόμολο της πόρτας και την άνοιξε.

— Τώρα είχε μπή στο σπιτί κι' ά Κονφόρτι. Τη στιγμή που σήκωνε το ρεβόλβερ του, ο Πέτε τον πυροβόλησε.

— Ύστερα, δίχως να χαμογεράσει για ή άεσκριβήση το άπατάλεμα, άφισε να πέση χάμω το άνασθητο κορμί της γυναίκας και πετάχτηκε έξω, σε μία μικρή αύλη. Άρσασκέλι, σε κάτι ξύλινα κάγκελλα και βρέθηκε σ' ένα στενό δρομάκι.

— Άρχισε να τρέχλ. Άκούσε β' μάτα πίσω του. Άύχισε την ταχύτητα του και βγήκε στο μεγάλο δρόμο, τη στιγμή άκριβώς που ά Γκέτζ προβάλλε στο δρομάκι.

— Εκείνος είχε σήκώσει το ρεβόλβερ του, βλέποντάς του. Μά ο Πέτε πρόλαβε να στρίψει απ' τη γωνία και ν' άνακατέψη με τον κόσμο που κυκλοφορούσε στα πεζοδρόμια.

— Είχε κρύψει το πιστόλι του στην τσέπη του παλτού του. Άπότομα, οι διαβάτες τόν κύτταζαν, παραξενημένοι απ' το άναστατωμένο ύψος του κι' απ' το καταιδρωμένο πρόσωπό του.

— Ήταν τώρα στο ύπαιθρο άπροστατέυτος. Άπό στιγμή σε στιγμή, μπορούσε να περάσει εν' αυτοκίνητο, και να τόν άφιση καταγής, κόκκινο απ' τις σφαίρες!

— Σταμάτησε στην άκρη του πεζοδρομίου, λαχανιασμένος. Είχε ένα ταξί και τούγκανε να ήλθα άπελπισμένα. Όταν ήλθε και σταμάτησε μπροστά του, δίπλα στο πεζοδρόμιο φώναξε στο σωφέρ:

— Πήγαίνε με στο πάρκο. Γρήγορα!

— Και θέλησε ν' άνοίξη την πόρτα του αυτοκινήτου. Μά, την ίδια στιγμή, δυο χέρια τόν άσπασαν απ' τα μπράτσα. Κι' είδε δεξιά κι' άριστερά του δυο αστυφύλακες.

— Φρόνιμα! του είπε ο ένας απ' αυτούς. Σε γυρεύαμε, Βάινερ... Τζάκ, πάρτο το πιστόλι του.

— Ο άλλος τόν έψαξε, με έμπειρο χέρι, και πήρε απ' την τσέπη του το όπλο του.

— Θα μάς χρειαστή το ταξί που φώναξε. πρόσθεσε ο πρώτος. Θα μάς πάν στη διεύθυνση της άπτηρυμίας.

— Ο Πέτε είδε με την άκρη του ματιού του ένα μεγάλο μαύρο αυτοκίνητο, που έρχοτανε καταπάνω στο ταξί.

— Το νού σας! φώναξε. Ξέφυγε απ' τα χέρια του άστυφύλακα που τόν κρατούσε, έ- νά το μαύρο αυτοκίνητο τούς προσπερνούσε.

— Άκούστηκε το κακάρισμα ενός πολυβόλου. Το ταξί τραντάχτηκε απ' τις σφαίρες που έφαγε. Ο ένας αστυφύλακας είχε δεχθή μία ριπή στο πρόσωπο. Το κεφάλι του δεν ήταν πιά, παρά ένας φοιχτός πολτός από αίματα και θρυμματισμένα κόκκαλα.

— Ο δεύτερος πόλισημ είχε προλάβει να ξεπλωθή πάνω απ' τον Πέτε.

— Οι τελευταίες σφαίρες είχαν

θερίσει το σωφέρ του ταξί. Τόν είχαν άνασπώσει απ' τη θέσι του και τόν είχαν έκαθεν- δονίσει στο πεζοδρόμιο.

— Οι διαβάτες άρχισαν να τρέγουν προς όλες τις διευθύνσεις ούρλιαζοντας απ' τόν τρόμο. Άρκετοι είχαν χτυπηθή απ' τις σφαίρες και κείτονταν χάμω, στο πεζοδρόμιο και στη μέση του δρόμου. Το μαύρο αυτοκίνητο είχε χαθή, στην πρώτη γωνία.

— Ο πελώριος αστυφύλακας, που είχε ξεπλωθή πάνω στη ράχη του Πέτε, πετάχτηκε άρ- θρος και μούγκρισε άναμεσα στα δόντια του:

— Ά, τα καθάρματα! Τράβηξε τόν Πέτε έξω απ' το ταξί και τόν έσπρωξε προς την είσοδο ενός μαγαζιού. Τόν κολλήσε σε μία γωνία, άναμεσα σε δυο βιτρίνες, και σταθηκε μπροστά του, με το ρεβόλβερ στο χέρι.

— Το μαύρο αυτοκίνητο ξανα- γυρίσε τώρα, για δεύτερη έ- πίθεσι. Οι διαβάτες χώνονταν στα μαγαζιά για να γλυτώ- σουν. Τ' άλλα αυτοκίνητα ά- νεβαίνανε στα πεζοδρόμια, για ν' άποφύγουν τη σύγκρουσι. "Ένα απ' αυτά χτύπησε με όρμη σε μία βιτρίνα."

— Το νού σας! φώναξε πάλι ο Πέτε.

— Κι' έσπρωξε τόν πόλισημ μ, όλη του τη δύναμι, για να μπόρεση να ξεπλωθή χάμω.

— Ο αστυφύλακας, με μία ή- λθια τόλμη, έμεινε άρθος στη θέσι του κι' άρχισε να πυρο- βολή ή αυτοκίνητο που περ- νούσε. Του άπάντησε το άόρατο πολυβόλο. Κι' ο δυστυ- χισμένος φάνηκε να κομματιά- ζεται, καθώς τόν βρήκε κατα- στήθα ή φοβερή ριπή και τόν πέταξε πάνω στον Πέτε.

— Το μαύρο αυτοκίνητο στα- μάτησε, και βγήκαν απ' αυτό ά Γκέτζ κι' ο Κονφόρτι, λαχ- νιασμένοι και μουσκεμένοι από ιδρώτα. Ο πρώτος κρατούσε από ένα ρεβόλβερ σε κάθε χέρι του κι' ο δεύτερος το πολυ- βόλο.

— Ο Κονφόρτι άρχισε να ρί- χνη, πλησιάζοντας στο μαγα- ζι. Ο Πέτε είδε τις σφαίρες να χτυπάνε το πεζοδρόμιο, αλα- να πιο κοντά τους.

— Τράβηξε το πτώμα του αστυ- φύλακα και τ' άγκάλιασε σφι- χτά. Έναιωσε το αίμα του να κυλά στο πρόσωπό του. "Ε- κλείσε τα μάτια του."

— Το πτώμα τινάζοτανε, σαν ζωντανό, κάθε φορά που οι

σφαίρες χτυπούσαν τα άσπρα πόδια του. Η καρδιά του Πέτε πήγαινε να σπάσει... Είχε ά- κοήσει σειρήνες άστυνομικών αυτοκινήτων, μαζί με πιστολιές από ρεβόλβερ της άστυνομίας.

— Ο Γκέτζ έκανε μισή στροφή και βλαστήμησε βλέποντας να φτάνουν ολόταχος τρία άστυ- νομικά αυτοκίνητα. Σήκωσε το ρεβόλβερ τού για να πυροβο- λήσει, μά το πρώτο αυτοκίνητο λοβόδρομισε λίγο, πέρασε δυ- στά δίπλα του, τόν χτύπησε με το φτερό και τόν τινάξε πάνω στο πεζοδρόμιο, όπου έμεινε ά- κινήτος, σαν ένα μισοδμεμένο τσουβάλι πίταυρα.

— Ο Κονφόρτι έτρεξε προς την είσοδο του μαγαζιού, δί- χως να κυττάξη πίσω του. Ο Πέτε είδε τα μακριά του πα- δια, καθώς έσκυβε πάνω απ' το νεκρό πόλισημ. Και ζο- ρωσε, ζητώντας να κρυφτή κα- τώ απ' το πτώμα.

— Μά ο Κονφόρτι τόν είχε δλ. Τράβηξε δυνατά το πτώμα του πόλισημ για να τόν παραμω- ριση. Ο Πέτε έμεινε γαντζώ- μένος στη ζώνη του παντελο- νιού του νεκρού.

— Φύγε!... "Οχι, όχι! αύρ- λιασε."

— Ο Κονφόρτι σήκωσε το πολυβόλο του. Ο Πέτε με μάτια γουρλωμένα απ' τη φρίκη, εί- δε το δοχτύλο του ν' άσπρίσει λίγο, καθώς πίεζε τη σκαν- δαλιά...

— Μά, την ίδια στιγμή, άκού- σθηκαν πίσω του κάμποσες πι- στολιές. Το άδυνατο πρόσωπο τού φονιά άλλοιώθηκε από ένα σπασμό πόνου. Τα μάτια του θολώσανε. Το πολυβόλο έπεσε απ' τα χέρια του...

— Έκαμε ένα βήμα και σωριά- στηκε κι' αυτός μπροστά του. Την άλλη στιγμή, ο Πέτε εί- χε περικυκλωθή από τους άστυ- φύλακες.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

— Ο χαντράς άρχιφύλακας, που καθότανε στο γραφείο, με- τακινήθηκε βαρεία, κάνοντας να τρέξη δυνατά ή καρέκλα του.

— Τόν εξέταζε τώρα ο έ- πιθεωρητής, είπε. Σας περιμέ- νει, ή;

— Ναί, με περιμένει, τόν βε- βαιώσε ο Κόνραντ. Τι κάνει τώρα; Περιποιείται τα Βάινερ; — Η αλήθεια είναι πώς δεν τόν καλοπιάνει... Χάσαμε τρεις απ' τους καλλίτερους άν- τρες μας, εξ αίτίας του.

— Ο Κόνραντ διέσχισε το γραφείο με τρεις βρασκελιές, πέρασε γρήγορα το διαδρόμο, κατέβηκε μερικά πέτρινα σκα- λοπάτια, και σταμάτησε μπρο- στά σε μία πόρτα, στο βά-θος ενός δεύτερου διαδρόμου.

— Την άνοιξε και μπήκε στο δωμάτιο.

— Ο Πέτε καθότανε μέσα σ' ένα κύκλο έκτυφλατικού φωτός. Το μικρό δωμάτιο ήταν πλημ- μωρισμένο από καπνούς τσι- γάρων, μαζί με μία μυρωδιά ιδρώτα και σκόνης. Τόν τρι- γυρίζαν κάμποσοι άστυνομι- κοί, εξαγριωμένοι.

— Ο Μπάρντιν στεκότανε μπρο- στά του και, την στιγμή που έμπαινε ο Κόνραντ, αυτός κα- τάφερε μία γροθιά στο πρό- σωπο του Πέτε, μ' όλη του τη δύναμι.

— ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: "Η συνέχεια

ΙΡΙΣ

Mobil Wash

Βελτιωμένη σύνθεσις του Μόμπιλ - Κλινάλ, είναι το άποτελεσματικώτερον και οικονομικώτερον μέσον καθαρισμού

ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΤΟ ΕΙΣ ΤΑ ΠΑΝΤΟΠΟΛΕΙΑ & ΤΑ ΠΡΑΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΣΟΚΟΝΥ

ΔΙΑ ΤΗΝ ΔΥΣΚΟΙΛΙΟΤΗΤΑ

ΣΟΚΟΛΑΞΙΝΗ

Minerva

ΕΥΓΕΥΣΤΑ ΚΑΘΑΡΤΙΚΑ ΣΟΚΟΛΑΤΑΚΙΑ

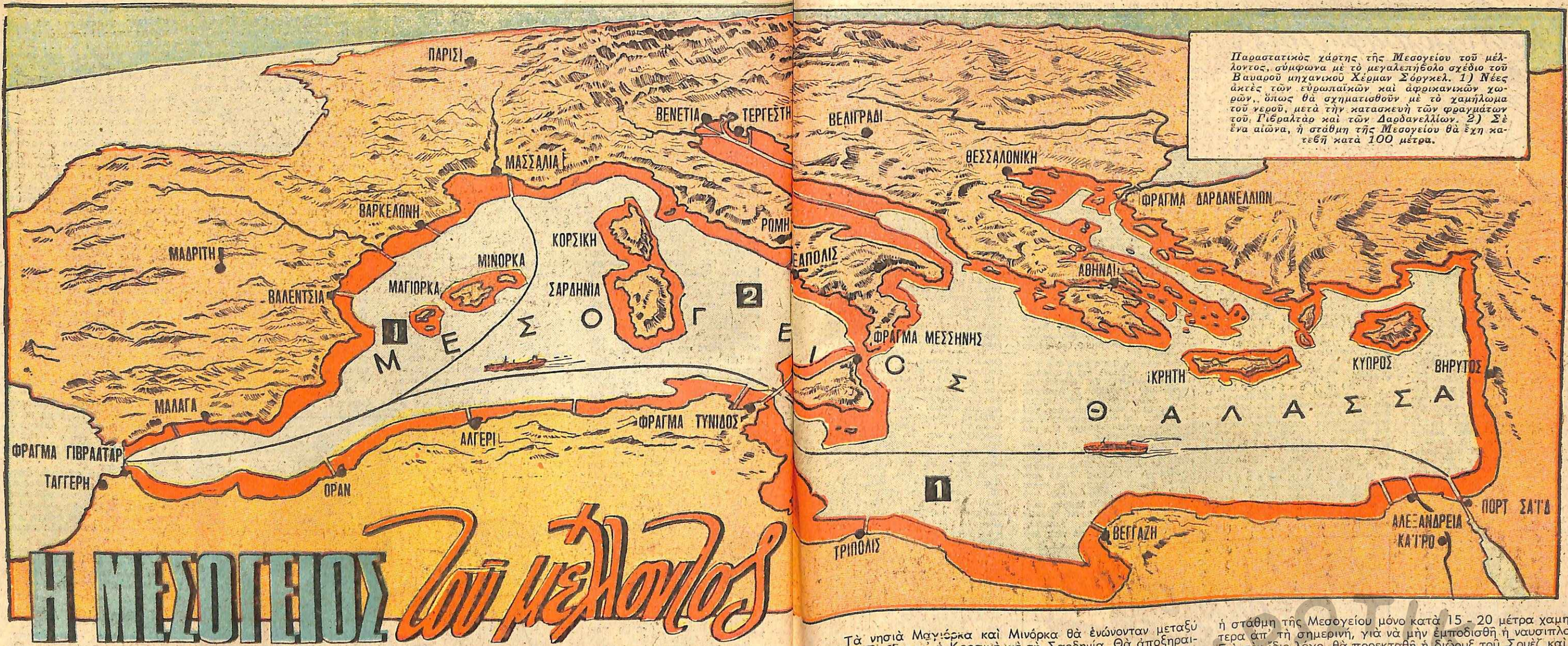
★ Η ΠΡΩΤΗ ΦΡΟΝΤΙΣ ΤΟ ΠΡΩΪ

★ Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΤΟ ΒΡΑΔΥ

ΚΟΛΥΝΟΣ

Η ΠΑΓΚΟΣΜΙΩΣ ΑΝΕΓΝΩΡΙΣΜΕΝΗ ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: "Η συνέχεια

Παραστατικός χάρτης της Μεσογείου του μέλλοντος, σύμφωνα με το μεγαλεπήβολο σχέδιο του Βαυαρού μηχανικού Χέρμαν Σόργκελ. 1) Νέες ακτές των ευρωπαϊκών και αφρικανικών χωρών, όπως θα σχηματισθούν με το χαμηλότερο του νερού, μετά την κατασκευή των φραγμάτων του Γιβραλτάρ και των Δαρδανελλίων. 2) Σε ένα αιώνα, η στάθμη της Μεσογείου θα έχει κατέβη κατά 100 μέτρα.

Η ΜΕΣΟΓΕΙΟΣ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ

Το εκπληκτικό σχέδιο ("Ατλαντρόπα") ενός Βαυαρού μηχανικού

ΑΦΟΤΟΥ άνοιξε την πρώτη μακρειακή διώρυγα, έσπασε την πρώτη μεγάλη γέφυρα και τελείωσε το πρώτο τούνελ, ο σύγχρονος άνθρωπος δεν έπαψε να μελετά το χάρτη και να σκέπτεται ποιες άλλες μεταβολές θα μπορούσε να φέρη στη φυσική διαμόρφωση της επιφάνειας της Γης.

Ιδιαίτερως προκάλεσε πάντα τέτοιες σκέψεις η Μεσόγειος, εξ αιτίας του ξεχωριστού σχήματός που έχει και της γεωγραφικής θέσεώς της.

Έτσι, το Μάρτιο του 1938, οι έπιστήμονες και οι τεχνικοί όλου του κόσμου διάβασαν για πρώτη φορά με κατάπληξι ένα σχέδιο για τη Μεσόγειο, που είχε καταστρώσει ο Βαυαρός κρατικός μηχανικός Χέρμαν Σόργκελ. Μπροστά στο σχέδιο αυτό — αν έπραγματοποιείτο — διώρυγες, τούνελ και γέφυρες θα ήταν άσημαντα παιχνιδάκια!

Ο Σόργκελ το είχε ονομάσει «Σχέδιον 'Ατλαντρόπα» (από τις λέξεις 'Ατλαντικός και Εύρωπη).

Ξεκινούσε στους υπολογισμούς του από τη διαπίστωση ότι η Μεσόγειος είναι μία θάλασσα σχετικώς καινούργια. Πράγματι, όπως παραδέχονται οι περισσότεροι γεωλόγοι, πριν από 50.000 χρόνια περίπου η επιφάνειά της βρισκόταν περί τα 1.000 μέτρα χαμηλότερα απ' τη σημερινή θέση της. Μπορούμε μάλιστα να πούμε πως δεν υπήρχε τότε πραγματική Μεσόγειος, με τη σημερινή μορφή της, αλλά μονάχα δυο μεγάλες λίμνες στη θέση της.

Τρεις ισθμοί συνδέανε τότε την Εύρωπη με την Αφρική. Ο ένας άρχιζε από τη σημερινή Ισπανία και κατέληγε στο Μαρόκο. Ο δεύτερος έωνε την Τύνιδα με τη Σικελία και την Ιταλία. Κι' ο τρίτος εκτεινόταν από την Ελλάδα ως την ανατολική άκρη της σημερινής Μεσογείου.

Αργότερα όμως, όταν έλυωσαν οι παγετώνες της Περιόδου των Πάγων, τεράστιες ποσότητες νερού ξεχύθηκαν σ'

όλες τις θάλασσες, και τότε ανέβηκε πολύ η στάθμη της Μεσογείου και κατακλύσθηκαν απ' αυτήν απέραντες εκτασεις γης, κατοικημένες ή άκατοικητες.

Για να πάρουμε λοιπόν πίσω το μεγαλύτερο μέρος αυτών των εκτάσεων, ο Σόργκελ υπέδειξε την απόφραξη του Γιβραλτάρ και των Δαρδανελλίων με τεράστια φράγματα.

Πρέπει να σημειωθεί ότι η Μεσόγειος χάνει τόσο νερό από εξάτμιση, ώστε, αν δεν το αναπληρώνει, θα χαμηλώνει κατά 1½ μέτρο το χρόνο! Τα 25% αυτού του νερού αναπληρώνονται από τις βροχές. Βοηθούν επίσης τα ποτάμια, αλλά όχι πολύ, γιατί τα περισσότερα απ' αυτά — εκτός απ' το Νείλο, τον Πάδο, το Ροδανό και τον Έβρο (της Ισπανίας) — είναι μικρά.

Ο Σόργκελ πρότεινε ν' αρχίσουν τα έργα με το φράγμα των Δαρδανελλίων, γιατί εκεί η διαφορά ύψους του νερού θα ήταν σχετικά μικρή, από διάστημα της κατασκευής του. Οι μεγάλες δυσκολίες θα παρουσιάζονταν στο φράγμα του Γιβραλτάρ, που θα είχε σχήμα πετάλου, μήκος 29 χιλιομέτρων και βάθος μέχρι 300 μέτρων.

Όταν η Μεσόγειος θαχάνε έτσι την εξωτερική τροφοδοτή της και θα περιοριζότανε μόνο στα νερά των βροχών και των ποταμών, θα χαμώλωνε κατά 10 μέτρα, μέσα στην πρώτη δεκαετία απ' τη συμπλήρωσι του φράγματος του Γιβραλτάρ.

Η διαφορά στάθμης μεταξύ 'Ατλαντικού και Μεσογείου θα μπορούσε τότε να χρησιμοποιηθί για την παραγωγή τεραστίων ποσοτήτων ηλεκτρικής ενέργειας.

Ύστερα από ένα αιώνα, κατά τους υπολογισμούς του Σόργκελ, η Μεσόγειος θα είχε γίνει κατά 100 μέτρα πιο ρηχή. Και θαχάν ξεσκεπαστή 36.000 τετραγωνικά χιλιόμετρα γης, μεγαλώνοντας ανάλογα την εδαφική έκτασι των χωρών που έχουν ακτές σ' αυτή τη θάλασσα.

Τα νησιά Μαγιόρκα και Μινόρκα θα ένωνονταν μεταξύ τους. Το ίδιο κι' η Κορσική με τη Σαρδηνία. Θα αποξηραίνονταν το μεγαλύτερο μέρος της 'Αδριατικής. Η Σικελία κι' η Τύνις θα μεγάλωναν πάρα πολύ, τόσο που θα πλησίαζαν ν' αγγίξουν ή μια την άλλη.

Απ' το Αιγαίο θ' απόμεινε μόνο μια στενή λουρίδα, και τα περισσότερα νησιά του θα γίνονταν μια ενιαία ξηρά, μαζί μ' ολοκληρή την Ελλάδα, την Εύβοια και τα νησιά του Ιονίου. Μόνον η Κρήτη θα έμεινε ξεχωριστή.

Ο Σόργκελ πρόβλεπε ακόμη να κατασκευασθούν άλλα δυο φράγματα, 100 χρόνια μετά το φράγμα του Γιβραλτάρ: Το ένα στο στενό τότε πορθμό μεταξύ Σικελίας και Ιταλίας και το άλλο μεταξύ Σικελίας και Τύνιδος.

Ύστερα απ' αυτό το δεύτερο βήμα του κολοσσιαίου τεχνικού έργου, η στάθμη της δυτικής Μεσογείου θα διατηρείτο στο εξής σταθερή, με την είσοδο ώρισμένων ποσοτήτων νερού απ' τον 'Ατλαντικό.

Στο ανατολικό τμήμα της όμως, τα νερά θα κατέβαιναν άλλα 100 μέτρα, στο διάστημα του έπομένου αιώνα.

Τελικά, θα ξεσκεπάζονταν καλλιεργήσιμες εκτάσεις 100.000 τετραγωνικών χιλιομέτρων περίπου και θα κατασκευάζονταν υδροηλεκτρικά εργοστάσια απεριόριστης αποδόσεως.

Το νερό που δεν θα περνούσε πια μέσα στη Μεσόγειο, θ' ανέβαζε τη στάθμη όλων μαζί των άκωνών κατά 1 μέτρο περίπου.

Αν ωστόσο εφαρμοσθή ποτέ η ιδέα του Σόργκελ, ως προς τα φράγματα Δαρδανελλίων και Γιβραλτάρ, θα διατηρηθί πιθανότατα

η στάθμη της Μεσογείου μόνο κατά 15 - 20 μέτρα χαμηλότερα απ' τη σημερινή, για να μην εμποδισθί η ναυσιπλοία. Για τον ίδιο λόγο, θα προεκταθί ή διωρύξ του Σουέζ και θα εφοδιασθί με ύδατοφράκτες, στην άκρη της προς τη Μεσόγειο. Παρόμοιοι ύδατοφράκτες πρέπει να υπάρχουν και στο φράγμα του Γιβραλτάρ, για τη σύνδεσι της 'Εσωτερικής θάλασσας με τον 'Ατλαντικό.

Αν χαμώλωνε ακόμη περισσότερο ή Μεσόγειος, πιο πολύ από 30 μέτρα, όλα τα σημερινά λιμάνια της θα άχρηστεύονταν — εκτός, αν άνοιγονταν διώρυγες ως τις καινούργιες ακτές της. Κι' αυτό δεν συμφέρει στη ναυσιπλοία.

Πάντως, υπό τις σημερινές συνθήκες είναι άδύνατη ή εφαρμογή αυτού του σχεδίου.

Η «Ατλαντρόπα» δεν μπορεί να υπάρξί, πριν γίνή πραγματικότης ή ένωμένη Εύρωπη.

Ο Μάξ Μπέρ (αριστερά) επισκέφθηκε τον Καρνέρα στο νοσοκομείο μετά τον τραυματισμό του.

Ο «ΓΙΓΑΣ ΜΕ ΤΑ ΠΗΛΙΝΑ ΠΟΔΙΑ»!

Ο πρωτοπυγμάχος Πρίμο Καρνέρα αποτελεί το μεγαλύτερο αθλητικό σκάνδαλο της εποχής μας!...

Ο αθλητισμός, και ιδιαίτερα ο επαγγελματικός, έχει κι αυτός τα σκάνδαλά του, που συμβαίνουν καμιά φορά να μην είναι από τα πιο μικρά. Ένα από τα πιο χαρακτηριστικά αποτελεί και η περίπτωση του πρώην πρωτοπυγμάχου του κόσμου όλων των κατηγοριών 'Ιταλού Πρίμο Καρνέρα. Όπως απέκλυσε, τελευταία ο Γάλλος δημοσιογράφος Ζαν Βερνέ, ο γίγας Καρνέρα, που παρουσιάζονταν από τις διαφημίσεις ως «φόβητρο των ριγκ» όχι μόνο δεν είχε τα προσόντα ούτε ενός μετρίου πυγμάχου, αλλά ήταν και τρομερά εύαυλος και στα πιο ελαφρά χτυπήματα.

Πως κατόρθωσε όμως να ανακηρυχθεί ως πρωτοπυγμάχος του κόσμου; Απολύτως από 'Ιταλούς κολοσσούς, που είχε πέσει στα χέρια μιας σπείρας κακοποιών, ανέθηκε στο ύψιστο σκαλοπάτι της πυγμαχικής ιεραρχίας ύστερα από μια σειρά συνενομημένων αγώνων. Και το σπουδαιότερο είναι ότι σε όλη την διάρκεια της πυγμαχικής του σταδιοδρομίας ο Καρνέρα δεν εισέπραξε ούτε ένα δολάριο από τα περάσματα. Και όταν εγκατέλειψε από τους «προστάτες» του μισοπαράλυτος σ' ένα νοσοκομείο για τους άπορους του Μπρούκλιν, ήταν τελείως απένταρος. Οι μανιτέρες του ωστόσο είχαν κερδίσει 3.000.000 δολάρια.

Έντελως τυχαία, το 1928 ο Γάλλος μανιτέρας Λεόν Σέ, ανέκαλυψε στα παγκάκια ενός πάρκου του Παρισιού, άνεργο και πεινασμένο, το νεαρό 'Ιταλό που είχε έρθει στη Γαλλία για να κάνει την τύχη του. Ο Γάλλος μανιτέρας κατάλαβε αμέσως το θεαματικό ενδιαφέρον που θα προκαλούσε ο νεαρός κολοσσός πάνω σ' ένα ριγκ.

Έδωσε λοιπόν μερικά μάθημα πυγμαχίας στον Καρνέρα, που κι' αυτός ήταν ανακατεμένος με τον υπόκοσμο. Ύστερα από μια άλλη «θριαμβευτική» περιόδευση στις διάφορες πόλεις της Ευρώπης και της 'Αμερικής ο 'Ιταλός συναντήθηκε το 1933 με τον Σουηδό πυγμάχο 'Ερνι Σάσφ. Στόν 12ο γύρο ο Καρνέρα κατάφερε ένα άριστο χτύπημα στο στήθος του αντιπάλου του, που σωριάστηκε χάρμα, ενώ 20 χιλιάδες θεατές γιουγαίζαν τους δυο μπόξερ γιατί δεν μπορούσαν να καταλάβουν πως ήταν δυνατόν με τόσο ελαφρό χτύπημα να πέσει νύκ' άουτ ένας πυγμάχος. Ωστόσο ο Σάσφ μεταφέρ-

θηκε με το φορείο στα αποδυτήρια κι' απ' εκεί σ' ένα νοσοκομείο όπου πέθανε ύστερα από αγωνία τεσσάρων ημερών.

Τί είχε συμβεί; Όπως απέκαλύφθη από την νεκροψία, ο Σάσφ είχε πάθει εγκεφαλική αιμορραγία από ένα τρομερό χτύπημα, που είχε δεχθεί μία εβδομάδα νωρίτερα από τον πυγμάχο Μάξ Μπέρ...

Η σπείρα όμως των μανιτέρας του Καρνέρα δεν δίστασαν ούτε στιγμή να εκμεταλλευθούν τον θάνατο του Σάσφ. Έξαπέλυσαν λοιπόν μία τεραστίως εκτάσεις διαφήμιση σχετικά με τα «χτυπήματα του κολοσσού που σπέρνουν το θάνατο!»

Όταν αντιλήφθη ότι ψυχολογικά είχε προετοιμασθεί η κοινή γνώμη, η σπείρα απέφασε να οργανώσει τον αγώνα για τον τίτλο του πρωτοπυγμάχου του κόσμου όλων των κατηγοριών με αντιπάλους τον Καρνέρα και τον Τζάκ Σάρκευ. Στην προηγούμενη συνάντησή τους ο 'Αμερικανός είχε ξελοκοπήσει άγρια τον 'Ιταλό. Ο Καρνέρα όμως ήταν πιο «εμπορικός» κι' έπρεπε όπως δήποτε να νικήσει. Γι' αυτό οι γκάνγκστερ «έπεισαν» εύκολα τον Σάρκευ να πείσει νύκ' άουτ στον 6ο γύρο και να χάσει τον αγώνα και τον τίτλο.

Και τώρα έρχομαστε στον αγώνα Πρίμο Καρνέρα - Μάξ Μπέρ. Ο τελευταίος είχε νικήσει το Γερμανό Σμέλιγκ και είχε γυρίσει μία ταινία με την ήθοισή Μόρνα Λόου. Ήταν συνεπώς πολύ δημοφιλής και οι εισπράξεις του αγώνος θα ήταν τεράστιες. Ο Πρίμο Καρνέρα βρέθηκε για πρώτη φορά στη ζωή του μπροστά σε έναν πυγμάχο, που ήξερε και πρό παντός ήθελε να χτυπήσει. Με την πρώτη γροθιά που έφαγε ο γίγας σωριάστηκε φαρδύς πλατύς πάνω στο ριγκ. Είχε όμως το κουράγιο να σηκωθεί και να συνεχίσει τον αγώνα. Στους πρώτους 10 γύρους ο Μπέρ κυριολεκτικά γελοιοποίησε τον αντίπαλό του.

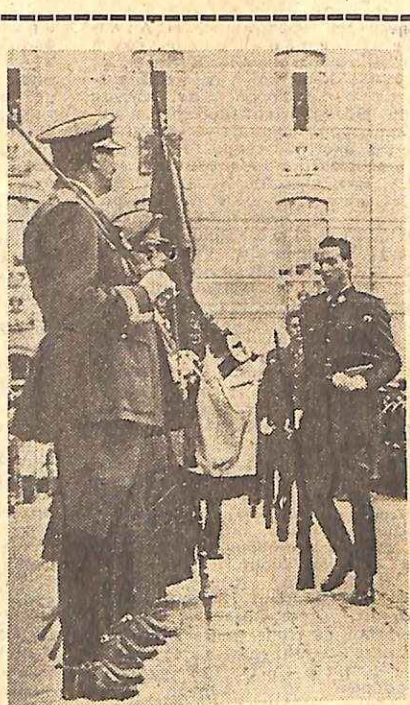
Συνολικά ο Καρνέρα έπεσε 11 φορές «νύκ' άουτ». Στόν 11ο γύρο ο Μπέρ απέφασε να δώσει ένα πέρας στη φάρμα και με ένα τρομερό χτύπημα έσπασε τον Καρνέρα στο καναδάστο. Ο 'Ιταλός προσπάθησε να ανασταθεί, αλλά ο διαιτητής διέκοψε τον αγώνα. Το 1935 ο μανιτέρας του Καρνέρα Ντάφου, που στο μεταξύ είχε κάνει ένα διάστημα στη φυλακή, όργανωσε έναν αγώνα για τον «προστατευόμενο» του με έναν αρχαίο νεγρο πυγμάχο, που τον έλεγαν Τζέο Λούις. Στόν 5ο γύρο ο γίγας είχε μεταβληθεί σε έναν όγκο μολυβισμένης σφακής και ο διαιτητής αναγκάστηκε να διακόψει τον αγώνα.

Ύστερα από ένα διάστημα ο Καρνέρα νικήθηκε δυο φορές μέσα σε 15 ημέρες από τον άσημο πυγμάχο Λερόυ Χαλκινς. Μετά από τον δεύτερο αγώνα, που διεξήχθη τον Μάρτιο 1936 ο πρώην πρωτοπυγμάχος του κόσμου μεταφέρθηκε με φορείο σ' ένα νοσοκομείο για τους άπορους. Στό μεταξύ οι μανιτέρες του τσέπωσαν τις εισπράξεις κι' εξαφανίσθηκαν.

Πέντε μήνες έμεινε ο Καρνέρα μισοπαράλυτος στο νοσοκομείο. Όταν έγινε καλά, επέστρεψε απένταρος στο χωριό του, στην 'Ιταλία.

Μετά το τέλος του πολέμου ένας 'Αμερικανός οργανωτής κάλεσε τον Καρνέρα στις 'Ηνωμένες Πολιτείες και τον λανθάνοντες παλαιστή αυτή τη φάση ως «αγώνα» που έχει αποκτηρά. Ο 'Ιταλός έχει αποκτηρά, σ' έναν γύρο και οι δυο ξανά τον ύψει του και οι δυο «αγώνες» έλευσε πάλης που δίνει τώρα τραβούν χιλιάδες θεατές. Για πρώτη φορά άρχισε να κερδίζει χρήματα για τον εαυτό του.

Σήμερα σε ηλικία 50 χρόνων ζει με τη γυναίκα του και τα δυο του παιδιά στην Καλιφόρνια και θρσασρίζει.

Ο ΔΙΑΔΟΧΟΣ ΤΟΥ ΙΣΠΑΝΙΚΟΥ ΘΡΟΝΟΥ

Ο πρίγκιπς Χουάν Κάρλος, διάδοχος του 'Ισπανικού θρόνου, κατ' επιθυμίαν του Φράνκο εγκατέλειψε τις πανεπιστημιακές του σπουδές για να μπει στη Στρατιωτική Σχολή της Σαραγόσσας. Ο Χουάν, που βρίσκεται στην 'Ισπανία από το 1947 δίνει στη φωτογραφία μας το νεομιασμένο δροκό μπροστά στη σημαία της περιφημής Σχολής 'Ιππικού της Σαραγόσσας.

ΤΡΑΓΙΚΗ ΜΗΤΕΡΑ

Η κ. Πατρίτσια Σάμπις που κρατάει ανωτέρω στην αγκαλιά της την κορούλα της Ρούθ, 14 μηνών, την οποία έσωσε με κίνδυνο της ζωής της μέσα από το φλεγόμενο σπίτι της, είναι μία πολύ δυστυχισμένη γυναίκα. Έκτος από την Ρούθ, η κ. Σάμπις είχε και δυο διδύμια άγονάκια 4 χρόνων τα οποία παρά τις ηρωικές της προσπάθειες δεν κατάρθωσαν να σώσει. Έριε της Πενσυλβανίας (Η.Π.Α.) προκάλεσε με μεγάλη συγκίνηση στην αμερικανική κοινή γνώμη. Η τραγική μητέρα λαμβάνει καθημερινώς δεκάδες γράμματα, με εκφράσεις συμπάθειας για το δυστύχημά της.

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Το τελευταίο φιλίμα

Ο Λεάνδρος Τασκήρας, ένας άντρας μόλις τριάντα χρόνων, είναι διορισμένος στα γραφεία του Νεκροταφείου. Τρία χρόνια, τώρα είναι απασχολημένος να καταχωρεί, αδιάκοπα, ανάμεσα στις γραμμές του μεγάλου βιβλίου, ονόματα, θέσεις και ημερομηνίες. Κάθε νεκρός έπαιρνε απ' αυτόν, τον αριθμό του, και τί θέσι του ανάμεσα στους άλλους.

Γέροι, γρηές, νέοι, νέες, παιδιά με τις ηλικίες τους ένας, ένας και με τον αριθμό του. Νέες σαν τα τριαντάφυλλα, που μία ξαφνική καταιγίδα σκόρπισε τα ροζ ροδοπέταλά τους, περνούσαν άβυσχες έξω από το γραφείο του, ζαλωμένες σαν κερνές κούκλες μέσα στα φερέτρα τους και ο Λεάνδρος είχε πια συνήθειες να βλέπει και να καταχωρεί άσυνκίνητος τα ονόματά τους στο μεγάλο βιβλίο.

Μά, τη βροχερή, χειμωνιάτικη εκείνη ημέρα, η καρδιά του σπαρτάρισε βλέποντας πάνω στα χαρτιά που τούφεραν, το όνομα που έπρόκειτο να καταγράψει: «Ελένη Νικηταίδου του Γεωργίου και της Μαρίας, έτων 28...».

Και τα μάτια του θάλωσαν από τα δάκρυα, που στάλαζαν κόμποι, κόμποι και απλώναν σε μεγάλες βούλες πάνω στο φύλλο του ανοικτού βιβλίου.

Νίτσα, αγαπημένη μου... πρόφεραν τρέμοντας τα χείλη του. Πάνα... χωρίς να σέσω.

Κύριε Λεάνδρε, τί πάθατε; Δώστε μου τον αριθμό. Σε μία ώρα θα φέρουν τον φέρετρό...

Ο Λεάνδρος σήκωσε το κεφάλι, κτύπησε με βουρβουρεμένα μάτια το νεκροθάφτη, που βιαζόταν να πάν ν' ανοίξει τον τάφο.

Ποτέ άλλοτε δεν ένοιωσε τόσο μίσος γι' αυτόν τον άνθρωπο, που έβλεπε κάθε μέρα. Ποτέ άλλοτε δεν είχε νοιώσει τί βία του και το μακάβριο επάγγελμά του! Βιαζόταν όμως πάντα, βιαζόταν να θάψει τον πρώτο και να συνεχίσει το έργο του για το δεύτερο, για τον τρίτο...

Δέ μίλησε, μόνο σημείωσε σ' ένα χαρτάκι έναν αριθμό: 264.

Κάνετε, λάθος, κύριε Λεάνδρε. Τον ίδιο αριθμό μου δώσατε για εκείνο το νεκροτάκι, που έφεραν πριν μισή ώρα.

Ο Λεάνδρος κούνησε το κεφάλι του, τσαλάκωσε το χαρτάκι στη φούχτα του και έγγραφε 265.

Ο νεκροθάφτης άναψε το χαρτί βιαστικός κι' έφυγε να πάν να κάνουν τη δουλειά του.

Μήτσο, είπε ο Λεάνδρος στο συνάδελφό του, κάνε μου τί χαρί, πέρισε αυτά τα χαρτιά στο βιβλίο, πέρισε αδιάθετος, θα βγώ λιγάκι έξω να με χτυπήσει ο αέρας...

Εκείνος τον κτύπησε οσσησιμόως. Δεν του μίλησε, γιατί είδε τα μάτια του δακρυμένα. Από το παράθυρο όμως, σαν έριξε μια ματιά, είδε το Λεάνδρο να μπει μέσα στην εκκλησία. Πως του, λιγάκι κατόπι, είδε να φέρουν ένα φέρετρό...

Ακουμπισμένος σ' ένα από τα τελευταία σταθίδια, με το κεφάλι κρυμμένο ανάμεσα στα χέρια του άκουγε ο Λεάνδρος την ψαλμωδία, τ' αποκαίρετιστηρία προς τη ζωή λόγια των παπαδών, τους θρήνους μιας μητέρας, κι' ένοιωσε τη μυρωδιά του λιθανίου να τον πνίγει.

Μέσα σε μία στιγμή όλα τα παλινά, έδω και όκτω χρόνια, πέρασαν από τη σκέψη του.

Εκείνος, φοιτητής, ένα χωριάτο-πouλο, που τούτελλαν οι γονείς του από την επαρχία να σπουδάσει. Τόμοι ολόκληροι στοιβαγμένοι πάνω σ' ένα τραπέζακι περίμεναν να τους διαβάσει, για να πάρη το πτυχίο του. Μά ο νους του πνίγινε σε μία ωραία κοπέλλα, που είχε συναντήσει ένα πρωινό, φοιτήτρια κι' αυτή, μπροστά στο Πανεπιστήμιο.

Εκείνη, ήταν πλουσιοκόριτσο, ωραία, ψηλή, ξανθή με γαλάνα μάτια και αριστοκρατική εμφάνιση. Και τον αγάπησε η 'Ελένη, όπως την αγάπησε κι' αυτός.

Συναντιόντουσαν συχνά, κι' η αγάπη τους έδινε πια το δικαίωμα να κάνουν όνειρα, να μιλούν για το μέλλον τους.

Ξαφνικά μία μέρα δεν ήρθε στο ραντεβού τους η 'Ελένη. Ήρθε όμως η μητέρα της.

Παιδί μου, του είπε, ξέρω πως αγαπάς την κόρη μου κι' ότι κι' εκείνη σ' αγαπάει. Μά αν το μάθω ο πατέρας της, θα τη σκοτώσει. Είναι πολύ σκληρός. Κάνε υπομονή, κτύπησε τις σπουδές σου κι' έχει ο θεός... Μή τις μιλήσεις άλλη φορά. Αργότερα, βέβαια...

Σαν απολιθωμένος είχε μείνει ο Λεάνδρος, με το κεφάλι σκυμμένο στη θέση που βρισκόταν. Δεν κτύπησε ούτε να φυλαχτεί από τη βροχή που έπεφτε, και το βρόδυ εκείνο που έπεφτε, και το τόσο βαρεία αρρώστιας βαρεία, τόσο βαρεία που ένας χωριάτης του, που έρχόταν κι' έτρωγε μαζί του τα βράδια, τηλεγράφησε στο χωριό, στους γονείς του.

Τρεις μήνες έμεινε στο νοσοκομείο κι' άλλους τρεις για ανάρρωσι στο χωριό. Έχασε τη χρονιά του, αι στο άλλο. Το διάστημα δεν και σ' όλο αυτό, το διάστημα δεν ήρθε πια τί γινόταν η Νίτσα, η αγαπημένη του.

Έμαθε όμως από την ίδια, όταν ξαναγύρισε στην 'Αθήνα και τη συνάντησε στο δρόμο. Έμαθε, πως ο πατέρας της τη τιν αρρωδώνιασε Πανεπιστήμιο και την έφερε πια με το συντακτικό του.

Εκλάψαν κι' οι δυο πάνω στη πονεμένη αγάπη τους, που έχαναν, και χωρίς, έρεπια μιας ευτυχίας, που γκρεμίστηκε από το πείσμα ενός πατέρα.

Δεν πήγε πια στο Πανεπιστήμιο, ούτε ο Λεάνδρος, κι' έφαχνε για δουλειά ένα δακλάρη χρόνο, ώσπου κάποιος γνωστός του τον έβγαλε στη Δημόσια. Άλλος υπάλληλος στη Δημόσια, που τον έβγαλε, αναζητούσε μέσα στη μονοτονία της δουλειάς να πνίξει τους αναστεναγμούς και να σβύση τον κούμο της αγάπης του.

Μία μέρα είδε στην εφημερίδα πως η Νίτσα παντρεύτηκε. Μία άλλη μέρα είδε πως πέθανε ο πατέρας της. Έμαθε τότε από τρίτους ότι πέθανε από στενοχωρία, γιατί ο συντακτικός του και άντρας της 'Ελένης του, αναμείχτηκε σε κάποιο σκάνδαλο και θραπέτευσε για το εξωτερικό.

Δεν είχε ξαναδεί όμως την 'Ελένη ποτέ πια από εκείνη την ημέρα και ν' τώρα...

Δεύτε τελευταίον άσπασμόν... άκουσθε η φωνή του παπα.

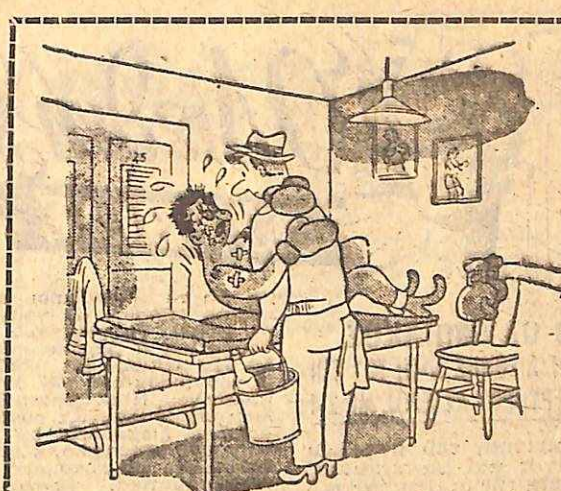
Μία κραυγή έφυγε από το πονεμένο στήθος του Λεάνδρου. Πλησίασε με βήματα ορτά στο φέρετρό της κι' ένοιωσε μπροστά του. Ναι, αυτή ήταν η 'Ελένη, η αγάπη του.

Τι μορφή που ήταν... Τι μορφή που ήταν... Τι μορφή που ήταν... Τι μορφή που ήταν...

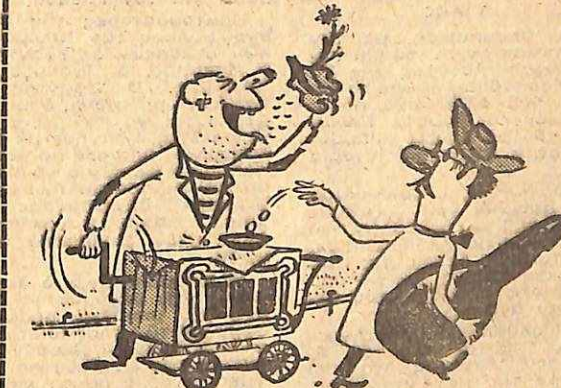
Ενοιωσε ένα χέρι να τον σπώ... Ενοιωσε ένα χέρι να τον σπώ... Ενοιωσε ένα χέρι να τον σπώ... Ενοιωσε ένα χέρι να τον σπώ...

Η Νίτσα... φεύγει... ολησθε την παιδί μου... Την αγαπούσε τόσο πολύ! Σ' αγαπούσε κι' εκείνη... ολησθε την για τελευταία φορά. Δεν ήλθε την για τελευταία φορά... ήλθε την για τελευταία φορά... ήλθε την για τελευταία φορά...

Κι' έπεσε ύστερα στην αγκαλιά της δυστυχισμένης, μ' έναν αθάνατο πόνο στην καρδιά!

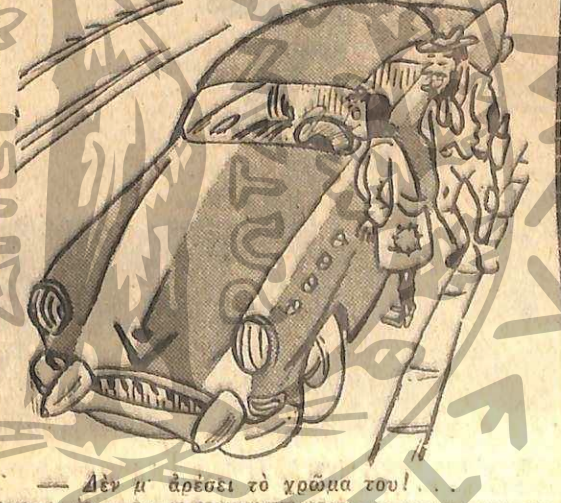
Εφύγε!

Ευχαριστώ, κύριε συνάδελφε!...

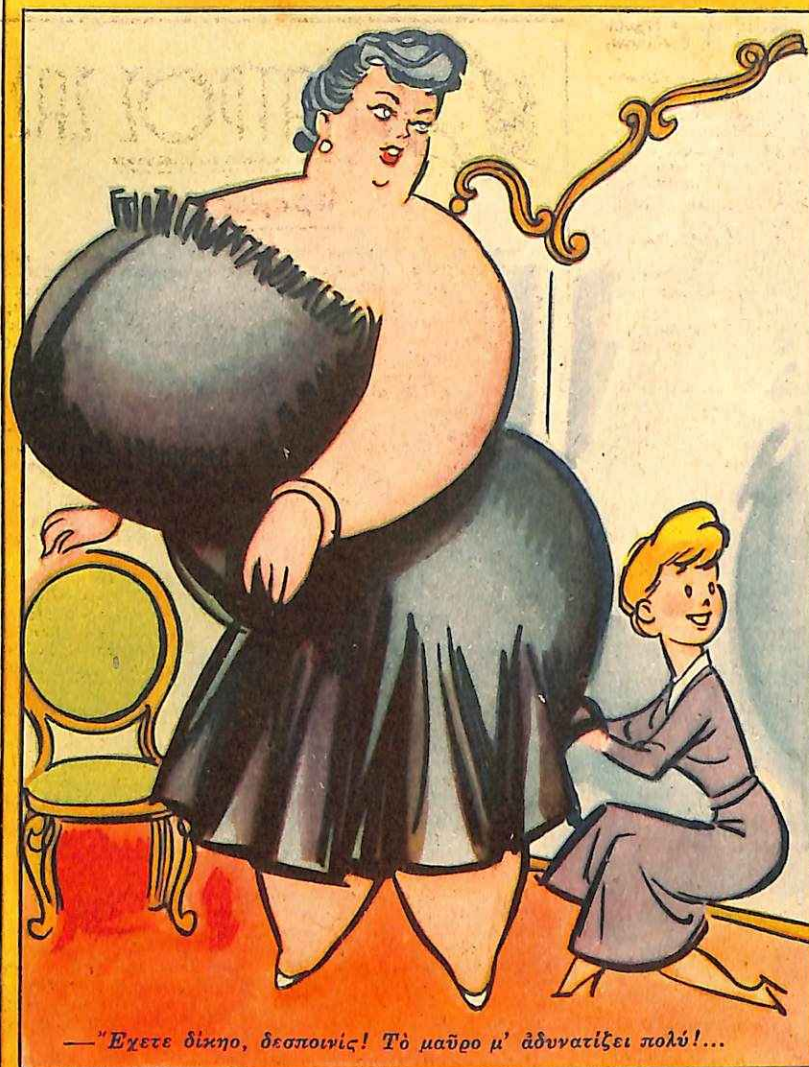

Γρήγορα, Θεοδώρητη, σε μισή ώρα πρέπει να φύγεις για τη... δουλειά σου!

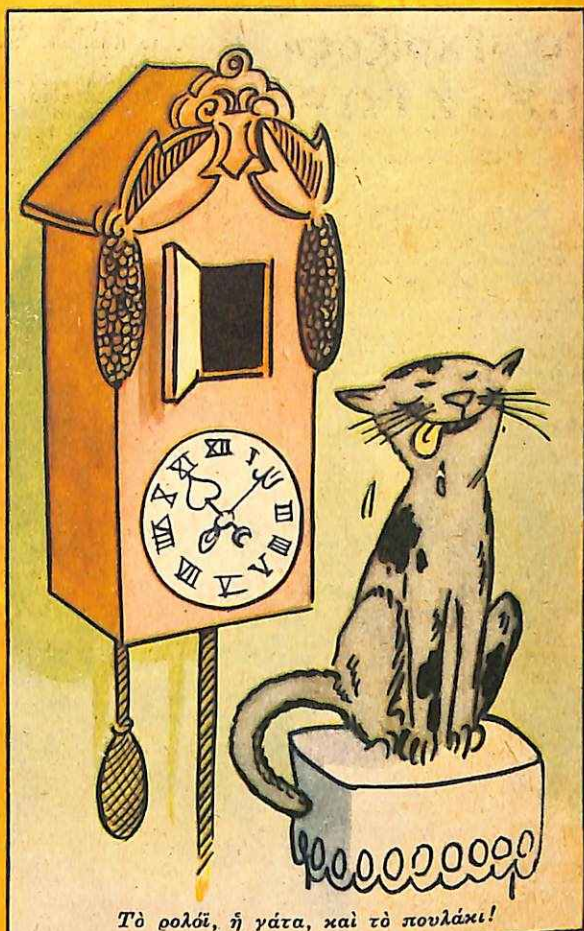

Δεν η άρεσει το χρώμα του!

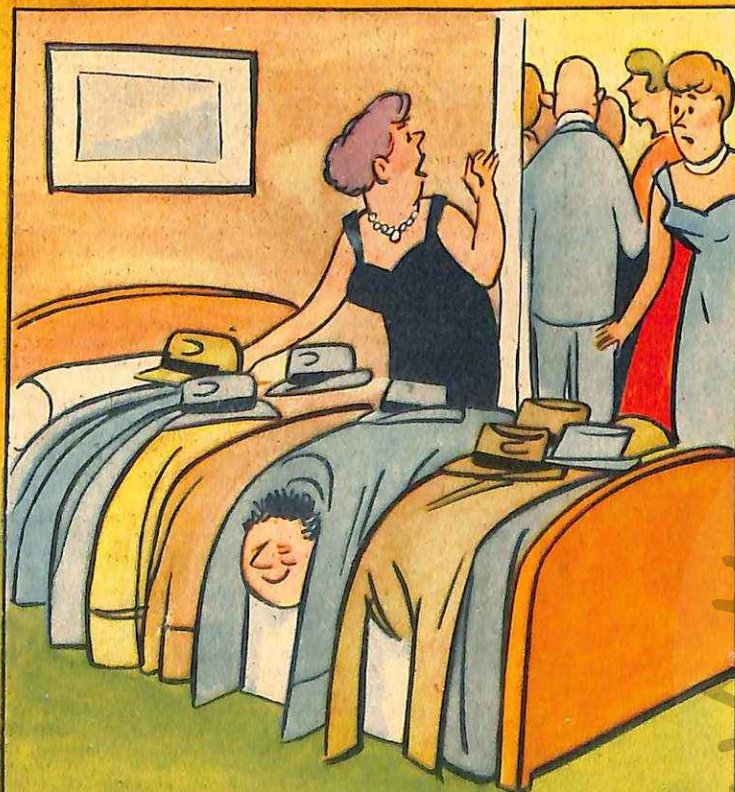
ΜΙΡΑΝΤΑ

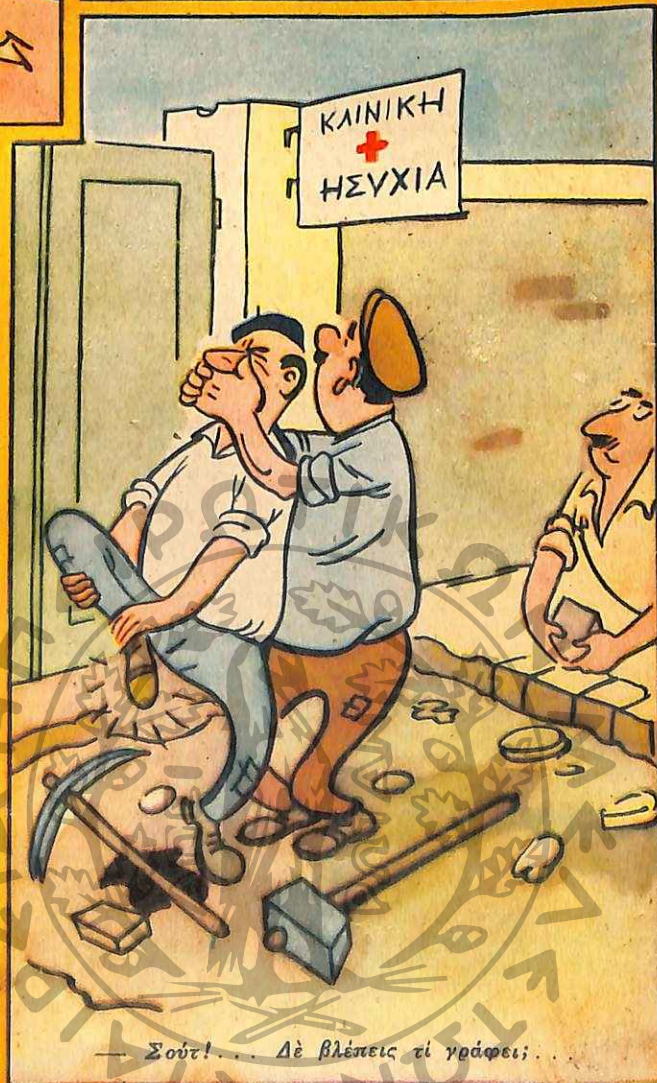
— "Έχετε δίκιο, δεσποινίς! Τὸ μαῦρο μ' ἀδυνατίζει πολὺ!...

Τὸ ρολοῖ, ἡ γάτα, καὶ τὸ πουλάκι!

— Εἰσαι σίγουρη, Καίτη, ὅτι ἤρθες ἐδῶ μαζί με τὸν ἄντρα σου;

— Σούν!... Δὲ βλέπεις τί γράφει;